

Giới thiệu Kí Nhầm Khế Ước Với Ác Ma

Truyện Kí Nhầm Khế Ước Với Ác Ma của tác giả Mao Tuyền Đồng Học là một câu truyện thuộc thể loại ngôn tình Cường thủ hào đoạt, đồng nhân Ao no Exocist.

Không, nếu vậy thì không xong rồi. Thân là một đám hủ nữ ngầm, quán bar chúng tôi đi là quán dành cho gay mà!!! Chẳng lẽ, tôi rượu say

loạn tính lại ôm một người trong đám bạn làm..... Nhả mỹ điệp (Nhả mỹ điệp hoặc Nhả miệt điệp: Một loại bướm), nếu vậy thì càng không xong, được phát hiện ở cao nguyên Thanh Tàng. Ngoài ra nhả mỹ điệp còn có nghĩa là “yamete”.

Bạn đang đọc truyện *Kí Nhầm Khế Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: ĐÊM ĐẦU TIÊN

Phía trên có cảm giác lạnh lẽo mà mềm mại, tôi mơ mơ màng màng tỉnh lại bỗng nhận ra cái thứ dán rất gần trước mắt tôi, không, nói chính xác là tiếp xúc thân mật với khuôn mặt của tôi, là một khối thịt tái nhợt thiếu sức sống? Tôi giật mình một cái, hết sức duy trì bình tĩnh, mà đầu óc lại nhanh chóng vận động.

Tôi hôm qua sau khi chè chén say sưa với đám bạn trong hội đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ tôi lại quơ đại một tên đàn ông ở quán bar? Không, nếu vậy thì không xong rồi. Thân là một đám hủ nữ ngầm, quán bar chúng tôi đi là quán dành cho gay mà!!! Chẳng lẽ, tôi rượu say loạn tính lại ôm một người trong đám bạn làm..... Nhả mỹ điệp [1], nếu vậy thì càng không xong.

[1] Nhả mỹ điệp hoặc Nhả miệt điệp: Một loại bướm được phát hiện ở cao nguyên Thanh Tàng. Ngoài ra nhả mỹ điệp còn có nghĩa là “yamete” – đừng mà =)))) *Lại bảo có người không hiểu “yamate” là gì đi~ Chăm xem JV hơn đi nhé =))))*

Tôi nhẹ nhàng nhòem đầu dậy, rốt cục thở dài một hơi nhẹ nhõm. Người trước mắt là ngực phẳng. Nếu không đếm xỉa đến làn da tái nhợt không mạnh khỏe kia, dáng người của hắn có thể được xếp vào, ừ, phạm vi chịu ngược. Làn da nhẵn nhụi, trước ngực có hai điểm màu đỏ, xương quai xanh gầy yếu, tuy rằng cố gắng lắm cũng chỉ có thể nhìn đến mấy chỗ này, nhưng mà, luận về dáng người thì chính là cực phẩm rồi.

Tôi không ngừng cố gắng, chuẩn bị rướn cổ lên thêm một chút để nhìn bộ dạng của vị này.

Đùng lộn xộn nữa, tôi giờ tay xua thứ gì đó có lông mao mềm như nhung đang cọ ở thất lưng của tôi, đừng quấy rầy bà đây xem trai đẹp. Cái thứ ở trên lưng vẫn không có tính tự giác như trước, lại còn bò lên thất lưng của tôi. Bà đây nổi giận, túm một cái lông đến trước mắt, vừa nhìn mắt lập tức choáng váng đánh thả lông tay giảm bớt lực, nhẹ nhàng dùng bàn tay cầm nó. Oimeoi, tại sao lại là một cái đuôi đáng yêu như vậy? Chẳng lẽ tôi hôm qua chúng tôi còn chơi trò cosplay?

Bởi vì bị tôi bắt được, cái đuôi bắt đầu càng ngo ngoe vui vẻ hơn. Soi dây tinh tế dài thật dài, thứ lỗi cho tôi vì dùng kiểu xưng hô này, bởi vì nó thật sự rất nhỏ, da lông mềm mại bao phủ, nắm trong tay giống như chuột trắng nhỏ đáng yêu, làm tay bà đây như nhũn ra, ờ là một cái nó lập tức rất xuống từ trên tay tôi.

Tôi cảm thấy hai mắt của mình bây giờ nhất định đang loé lên như đèn huỳnh quang. Meo, cái đuôi này thật sự quá đáng yêu. Cái đuôi roi xuống đất lại trườn đến, tôi vươn tay muốn nắm lại nó, mắt thấy sẽ lại tiếp xúc thân mật một lần nữa, nó lại bỗng nhiên đổi hướng ngược lại, bò lên trên lưng của người kia.

Ngay lúc tôi chưa kịp hoàn hồn, chợt nghe một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vô tình vang lên: “Người chơi vui chứ?”

Tôi có thể cảm giác được da gà nổi dần dần từ đỉnh đầu cho đến toàn thân. Tiếng Nhật, chết tiệt ai có thể nói cho tôi biết, vì sao tiếng mà tên đàn ông kia nói lại là tiếng Nhật chứ? Vì ngôn ngữ không thông nên như vịt nghe sấm, tôi ngẩng đầu. Đột nhiên cảm thấy sấm sét đánh xuống cuộn cuộn. Cái gọi là shock chính là đến như thế này! Cái kiểu tóc kỳ quái này là chuyện gì xảy ra vậy hả, xanh mượt, lại còn đôi màu dần giữa hai tầng. Tóc dựng đứng lên ở ngay giữa đỉnh đầu, cho dù dùng loại keo xịt tóc nào để cố định đi chăng nữa, chỉ cần bạn ngủ một đêm mà kiểu tóc không tổn hại chút nào, tôi sẽ không tiếc lời khen bạn.

Trong một khắc tôi thất thần, gã đàn ông kia giờ tay túm lấy bả vai của tôi, lôi cái đầu to đùng của tôi đang dựa vào vai hắn từ suốt đêm hôm qua.

“Đau quá, khó trách ngủ lại không thoải mái như vậy.” Biểu cảm của hắn chỉ có một, chính là không có biểu cảm gì, xoa xoa chỗ đỏ lên trên người mình.

Âm điệu cao vút trong câu “Đau quá” kia, tôi còn nghe hiểu được một tí, có thể làm cho đàn ông tình một đêm hô lên câu này mà không phải là tôi hô lên câu này, tôi hoàn toàn không phải là tự sướng đâu. Cười.

“Người vừa cười ta đúng không?” Hắn dừng động tác trên tay, bỗng nhiên bóp cổ họng của tôi, buộc tôi nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn. Đôi mắt màu xanh lá phát ra tia sáng u ám, đáy mắt đen sẫm, trông hắn càng thêm yếu đuối. Nếu không phải tay hắn cứng như sắt đang giam chặt tôi lại, thì tôi thật sự

tin tưởng người trước mắt này vô hại với cả người và vật, giống y như bộ dạng của hắn.

“Thả... tay.” Tôi giãy dụa kịch liệt, hai tay túm hắn, hai chân vừa đá vừa đạp. Thiếu đường khí thời gian dài như vậy khiến tôi sợ vô cùng. Tên đàn ông trước mắt có lẽ thật sự sẽ giết tôi.

Con đầu tốt cùng nháy mắt biến mất đã kéo tôi trở về thực tại. Gã đàn ông bỗng nhiên buông tay ra, nháy mắt hít được không khí khiến tôi không thể không ho khan kịch liệt. Phản ứng đầu tiên của tôi là lập tức duy trì khoảng cách với gã đàn ông nguy hiểm này. Tôi nhảy dựng lên từ trên giường, lăn về phía mép giường, chuẩn bị mượn trọng lực mà chạy trốn xuống dưới gầm giường.

Ai mà biết, ngay khi tôi bắt đầu cử động, tên đàn ông kia lại ra tay, kéo một cánh tay của tôi lại, dùng lực một chút đã khiến tôi lăn nhanh hơn, có điều ở phương hướng ngược lại, nhanh chóng ngã vào trong lòng hắn.

Tôi trừng to hai mắt nhìn hắn kéo tay tôi đến bên môi, vuron đầu lưỡi liếm. Tay không biết bị thứ gì sắc nhọn cắt một cái, đang chảy máu, nhưng dưới động tác của hắn lập tức ngừng chảy. Móng tay màu đen càng khiến ngón tay của hắn thon dài và trắng bệch hơn. Cho dù chỉ trong chớp mắt, tôi có thể khẳng định đã thấy răng nanh của hắn lóe sáng và đầu lưỡi không giống người thường. Gã đàn ông này chẳng lẽ là quỷ hút máu?

“Mùi vị không tồi đâu.” Hắn liếm liếm môi tỏ vẻ chưa thỏa mãn, nhưng tôi không tìm thấy một chút biểu cảm cao hứng nào trên mặt hắn: “Bây giờ ta phải quyết định xem rốt cuộc có muốn giết người hay không đây.” Hắn vẫn cứ kéo tay tôi như cũ, bắt đầu nhích tôi gần người tôi.

Nhìn thấy khuôn mặt của hắn càng lúc càng sát vào, tôi có loại dự cảm chẳng lành, nhưng tôi hoàn toàn không hiểu được hắn đang nói gì. Nên mới có cái gọi là diếc không sợ súng.

“Người thực sự không sợ sao?” Hắn có chút nghiêng ngả, chống đầu tựa vào trước mặt tôi trầm mặc một lát: “Ta đây quyết định... bỏ qua cho người một lần.” Hắn đứng dậy từ trên giường, quay người vào phòng tắm.

Tôi vẫn đang trong tình trạng kinh hãi chưa kịp trấn định, nghe thấy tiếng nước ào ào vang lên trong phòng tắm mới phản ứng lại, lập tức vơ lấy quần áo, nhanh chóng mặc vào, hoang mang rối loạn chạy khỏi phòng.

Sáng sớm mặt trời vẫn chưa mọc, độ ẩm có chút thấp, tôi nắm thật chặt quần áo trên người, bước nhanh hơn, sợ gã đàn ông kỳ quái có cái đuôi và răng nanh kia lại đuổi theo. Mãi đến khi người đi đường bắt đầu đông hơn, tôi mới yên tâm, bắt đầu đối mặt với quần cảnh trước mắt.

Từ kính của cửa hàng trang sức xa hoa in rõ bộ dạng bây giờ của tôi. Tôi là người Trung Quốc, 18 tuổi, vừa mới tốt nghiệp trung học. Ngay cả một chi tiết nhỏ của cái đầu to kèn và mái tóc xoắn tít như rong biển cũng không lẫn đi đâu được, đây thật sự là thân thể của tôi. Nhưng mà hiện giờ những biểu hiệu trên con đường rộn ràng huyền ảo này rõ ràng viết bằng tiếng Nhật, thứ tiếng mọi người nói cũng là tiếng Nhật. Ngoại trừ xuyên qua thì tôi thật sự nghĩ không ra mọi chuyện vì sao lại biến thành như vậy. Còn nữa vì sao tôi lại xxoo cùng tên đàn ông kia.

Tôi thở dài một hơi thật sâu, chung quanh là mọi người mặc đủ loại quần áo, còn cả tên đàn ông không phải của mình kia, không cần phải nói nhất định là xuyên vào một thời không khác, cho nên mới không tìm thấy nhà cũ. Điểm không tốt chính là tôi đã xuyên vào trong một quyển truyện manga Nhật (sao biết hay vậy =.=), cứu vớt thế giới gì gì đó là chuyện thường như cơm bữa. Có điều bình thường nhân vật chính đều ở Nhật Bản, nơi xảy ra sự cố nhất định cũng là Nhật Bản, nói như vậy tôi nhất định phải trở lại Trung Quốc thôi.

Tôi tự động viên tinh thần, bắt đầu dùng tiếng Anh hỏi người qua đường xem tòa nhà đại sứ Trung Quốc ở nơi nào. Hy vọng lúc tôi còn ở trong nước Nhật sẽ không gặp chuyện gì nguy hiểm.

Amaimon từ phòng tắm đi ra lập tức phát hiện cô gái tối hôm qua không thấy nữa, hắn tiện tay tìm một cây kẹo mút, ngậm trong miệng, mơ hồ không rõ nói: “A, đã quên trả thù lao.” Lập tức dùng một chút sức, răng nanh sắc nhọn cắn vỡ cây kẹo nghe rôm rốp.

Bạn đang đọc truyện *Kí Nhảm Khế Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: ĐÊM THỨ HAI

Nhìn bề ngoài thì đại sứ quán và ký túc xá bình thường cũng chẳng khác nhau là bao. Đi vài bước trên hành lang là lại thấy một cửa sổ hợp kim. Từ bên trong nhìn qua cửa sổ có thể thấy một khoảng không mênh mông, bên trong sân đèn đuốc chiếu sáng rực làm người ta có cảm tưởng trời đã tối.

“Có vẻ như trời sắp mưa rồi! Bây giờ thời tiết lúc nào cũng như thế. Tiểu thư, bên này.” Ông chú dẫn đường vừa khiêm tốn trò chuyện với tôi vừa dẫn tôi đi gặp lãnh sự. Nghe được tiếng Trung quen thuộc làm lòng tôi thoải mái hơn.

Tôi hơi cúi đầu, đi theo ông ta, rẽ vào một hành lang khác.

“Cô thật sự mất trí nhớ sao?”

Tôi do dự trong chớp mắt, cẩn thận nói: “Đúng vậy, tôi bị mất trí nhớ.” Mất trí nhớ chính là chiêu bài bách chiến bách thắng của nữ xuyên.

“Chúng tôi chưa từng gặp qua trường hợp của cô. Có đưa cô về nước hay không thì còn phải chờ chỉ thị của cấp trên. Còn nữa, cô thật sự không cần chúng tôi tìm người quen thật sao? Sao cô có thể ở Trung Quốc một mình được chứ?” Ông chú kia nhìn tôi tội nghiệp.

“Nhưng mà cháu ở đây một mình thực sự rất sợ hãi...” Tôi cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt.

“Thật là một đứa trẻ đáng thương, chúng ta nhất định sẽ giúp cháu.” Ông ta dừng lại trước một cánh cửa: “Đây chính là văn phòng của lãnh sự, để bác dẫn cháu vào.”

Ông ta nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi.” Bên trong vọng ra một giọng nói sang sảng.

Cửa mở ra, người đàn ông đang chăm chú nhìn đồng tài liệu đòi sự chú ý đi: “Cô chính là cô bé bị mất trí nhớ kia, vào ngồi đi.”

“Tôi xin phép ra ngoài làm việc.” Lãnh sự gạt đầu một cái, ông chú kia đóng cửa đi ra.

Tôi đi đến ngồi trước bàn lãnh sự, ông ta đứng dậy rót một cốc nước đặt trước mặt tôi.

“Cảm ơn. Tôi lễ phép uống từng ngụm nước nhỏ, chờ ông ta nói trước.

“Sao cô lại đến Nhật Bản?”

“Tôi nghĩ tôi nên giải thích qua một chút...” Tôi cố gắng dùng giọng nói thuyết phục nhất: “... Tôi bị mất trí nhớ, tôi không biết tại sao mình lại ở đây. Bây giờ tôi chỉ có một suy nghĩ là làm thế nào để nhanh chóng rời khỏi đất nước xa lạ này, trở lại Tổ quốc của mình.”

Dường như là nghi ngờ về mức độ chân thật của lời tôi nói, lãnh sự trầm mặc một lát: “Mất trí nhớ? Vậy sao cô biết mà tìm được chúng tôi?” Hiển nhiên ông ta ôm thái độ hoài nghi với tôi.

“Là do... Đó là do một người đồng bào Trung Quốc tốt bụng giúp tôi.”

Lãnh sự không tiếp tục truy cứu vấn đề này, tôi nhẹ nhõm thở phào một cái.

“Bây giờ cô có thể nhớ được cái gì? Về người thân ở Trung Quốc thì sao?”

Tôi chân chừ suy nghĩ một lát, lắc lắc đầu.

“Vậy cô mong chúng tôi giúp cô như thế nào?”

Trong lòng tôi khinh thường một chút, lòng vòng một hồi vẫn là vấn đề này: “Tôi đương nhiên mong mọi người có thể đưa tôi quay về Trung Quốc.”

“Đối với việc trở lại Trung Quốc, cô hẳn là biết rõ mình thuộc loại dân cư phi pháp, ngay cả giấy tờ chứng nhận thân phận cũng không có, nên giải quyết chuyện của cô như thế nào đây?”

“Chuyện sau này tôi không nghĩ nhiều được như thế. Bây giờ tôi chỉ muốn nhanh chóng trở về Trung Quốc. Một người ở Tổ quốc so với một kẻ lang thang ở dị quốc tốt hơn gấp trăm lần.”

“Ừm, nếu nói như vậy, tôi muốn cô xác nhận một vài chuyện cuối cùng, hy vọng cô có thể thành thật trả lời.” Đáy mắt lãnh sự loé lên ánh sáng kì lạ.

“Cô thật sự mất toàn bộ trí nhớ?”

“Đúng vậy.”

“Cô ở Nhật Bản không quen biết ai, chỉ từng tiếp xúc qua với một người Trung Quốc hảo tâm dẫn đến đại sứ quán, tôi và nhân viên công tác vừa rồi đưa cô vào?”

“Đúng vậy.”

Ông ta cười khê một tiếng, chuyển đề tài: “Thật khó mà có một ngày trời đẹp mà nhiều mây như vậy phải không?”

Không rõ mục đích của ông ta, tôi đành cứng ngắc cười cười hùa theo.

Ông ta đi đến bên cạnh cửa sổ, kéo tấm rèm vốn luôn khép kín ra. Bầu trời bên ngoài chỉ chút những đám đen kịt.

Tôi bỗng nhiên có dự cảm xấu, muốn nhanh chóng rời khỏi đây: “Cái này, vậy ngài có quyết định giúp tôi về nước hay không?”

Ông ta không trả lời, vẫn nhìn ra bên ngoài cửa sổ: “Cô biết không, trong loại thời tiết này sẽ có một loại sinh vật đáng yêu xuất hiện.”

“Hả?”

“Nó ở ngay phía sau lưng cô đó.” Đột nhiên ông ta quay người nói với tôi, làm tôi giật cả mình.

Tôi sợ hãi quay phắt lại, phía sau tôi không có cái gì hết. Tôi thở phào nhẹ nhõm một cái, quay ra nhìn lãnh sự. Vậy mà ông ta đột nhiên biến mất!

Đèn lập loè lúc sáng lúc tối, cuối cùng tắt hẳn. Ngoài cửa sổ trời dày đặc mây mù, so với lúc trước còn nhiều hơn. Đại sứ quán này có chút kì lạ, nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây. Tôi không chút do dự, chạy ra khỏi phòng bằng tốc độ nhanh nhất.

Tình huống bây giờ còn đáng sợ hơn tôi tưởng, toàn bộ đại sứ quán rộng lớn như vậy mà lại vắng lặng không bóng người. Bốn phía chìm trong yên tĩnh, ngay cả một con ruồi cũng không thấy, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng sàn sạt kì lạ.

Tôi không chút nghĩ ngợi lập tức chạy về phía cầu thang khẩn cấp, nhanh chóng xuống dưới. Hành lang trống rỗng, tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy cả tiếng bước chân của tôi vang lên ầm ầm. Sh*t, không ngờ mọi chuyện lại biến thành thế này, nói không chừng hôm nay tôi sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Dường như để xác nhận cho ý nghĩ của tôi, một ánh sáng chớp lên, một con quái vật lớn từ trên trời giáng xuống, dừng ở phía trước cách tôi một tầng cầu thang. Tôi sợ đến điên đảo thần hồn, bất chấp mình nhìn thấy cái gì, cứ lần theo tay vịn cầu thang mà nhắm mắt lao thẳng xuống phía dưới.

Phía sau có cái gì đó ré lên một tiếng, rồi có tiếng sàn sạt đuổi theo.

Tôi lấy mạng ra cược, cứ cắm đầu lao thẳng xuống dưới tầng, cuối cùng chạy xuống đến tầng 3. Há mồm thở hổn hển, tôi lại cố gắng chạy nhanh hơn nữa. Tiếng sàn sạt phía sau lưng vẫn chưa dừng lại, cái con đó vẫn đang đuổi theo tôi, cho dù thế nào nhất định cũng không thể để nó đuổi theo nữa.

Nhưng mà lại có một chuyện ngoài ý muốn xảy ra, tầng trệt phía dưới vậy mà cũng có loại âm thanh sàn sạt đó, tôi càng bước đến gần thì tiếng động càng rõ hơn. Làm sao bây giờ, thứ kia đang đuổi phía sau, bây giờ tôi lâm vào tình thế hai mặt đều gặp địch, bước chân của tôi hơi chần chờ.

Một tiếng rống to tràn đầy vui sướng vang lên, bởi vì tôi giảm tốc độ nên thứ gì đó ở phía sau cuối cùng cũng đuổi kịp. Đó là con nhện sao?! Có khoảng 5 con lớn như thế, tôi có thể thấy rõ 8 con mắt gần trên đầu con đứng gần nhất, đen bóng.

Tôi chợt nhận ra mình có một đường sống, đừng thấy con nhện có đến 8 con mắt mà nhầm, thực ra thị lực của nó cực kém, bình thường nó toàn dựa vào sự rung động của mạng nhện để cảm nhận con mồi có mắc vào mạng hay chưa. Mà con nhện đuổi theo tôi đây hiển nhiên không phải là loài nhện dùng mạng nhện săn mồi mà là nhện đi săn lang thang. Tất cả chúng nó chỉ có mắt đơn. Hơn nữa mắt đơn nhìn gần chỉ có thể cảm giác độ mạnh yếu của ánh sáng, chứ không thể nhìn được vật. Chúng nó dựa vào xúc giác và khứu giác nhạy bén để bắt được con mồi. Điều quan trọng nhất là mỗi con nhện đều sống độc lập, trong lúc săn mồi cơ thể chúng đều giữ một khoảng cách nhất định với nhau, không xâm phạm lẫn nhau. Nếu ở phía dưới còn một con nhện loại này nữa, hai con này gặp nhau không chừng lại tự đánh nhau luôn ấy chứ.

Đúng như tôi nghĩ, hai con nhện vừa thấy nhau, con ở lầu trên lập tức tấn công con ở lầu dưới. Nó dùng trọng lực để tăng tốc độ và sức mạnh vốn có của mình lập tức khiến con nhện kia ngã nhào. Nhưng rõ ràng thể lực của nó không bằng con kia, ngay tức khắc đã bị vỗ lại.

Thật sự là một màn tốt đẹp, tôi cực kì vô lương tâm phui bụi thoát khỏi hai con nhện xuống tới tầng dưới cùng. Chỉ còn vài bước nữa thôi thì tôi sẽ ra khỏi đại sứ quán, toàn thân tôi bỗng dưng khó cử động. Sau khi cẩn thận quan sát, tôi phát hiện cơ thể vậy mà lại dính vào mạng nhện, ngoài nhện đi săn còn có cả con nhện giăng mạng.

Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi, kẻ chiếm lời cuối cùng lại là con nhện này. Tôi ngửa đầu nhìn một cái là thấy ngay thợ săn màu đỏ kia đang từng bước tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Kí Nhảm Khế Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: ĐÊM THỨ BA

Trong không khí thoang thoảng mùi chất hữu cơ thối rữa, tôi ngẩng đầu lên một cách khó khăn, nhìn xuyên qua khe hở của thân thể con nhện, quan sát đỉnh chớp đại sảnh, gió thổi qua thi thể khô rạc một cách bất thường phía xa, làm tôi buồn nôn.

Tôi đã từng nghe qua cách tiêu hóa con mồi của nhện. Bình thường trước tiên chúng sẽ sử dụng chất độc trong răng nanh khiến con mồi như bị say ma túy, sau đó sẽ tiêm dịch tiêu hóa vào cơ thể để hòa tan nội tạng bên trong của con mồi rồi từ từ hút, ăn sạch sẽ không chừa lại một miếng, thậm chí có đôi khi, chúng còn có thể dùng mạng nhện như một túi bảo quản thực phẩm bao thức ăn cho kín để lần sau ăn tiếp.

Chỉ sợ sau toàn bộ người trong đại sứ quán ở trên kia thì lập tức sẽ đến lượt tôi! Tôi kinh hoàng dùng sức giãy dụa, la to cứu mạng. Sau đó không phải là sẽ có nhân vật chính xuất hiện đánh bại quái vật sao? Nhưng cho dù tôi giãy dụa la to như thế nào thì mạng nhện không hề rách, cũng chẳng có ai xuất hiện.

Con nhện há cái mồm to như chậu máu lao xuống, một cảm giác tê dại mãnh liệt ở cổ nhanh chóng lan ra toàn thân. Tôi hoảng hốt cố gắng tập trung sức

nhìn cho rõ ràng, con nhện kia đang biến hình sao?!

Vẫn là thân hình như trước, nhưng tôi lại có thể thấy có một sinh vật hình dáng kỳ quái nằm úp sấp trên lưng nó. Đó là... cái gì...

Tôi cảm thấy thân nhiệt trong cơ thể không ngừng giảm xuống, hai mắt nhiễm màu xanh kỳ quái, tầm mắt càng ngày càng mờ hồ. Độc tố của con nhện bắt đầu có tác dụng, tôi sẽ từ từ bị độc chết, sau đó bị treo lên giống mọi người trên trần nhà, cùng chờ đợi con nhện đưa mình lên bàn ăn giống như lựa chọn thực phẩm trong siêu thị.

Khốn kiếp, nếu có kiếp sau, bà đây nhất định phải ôm đùi nhân vật chính, chết cũng không buông. Tôi nở một nụ cười khó khăn.

Đợi cho thân thể quen với cảm giác say ma túy mà kịch độc mang lại, cùng với từng cơn đau đớn, hai mắt của tôi chẳng còn thấy gì ngoài một màu đen. Tôi đã mù rồi sao?! Nhưng bù vào đó, khứu giác, xúc giác, cả thính giác của tôi lại càng nhạy bén hơn.

Tôi có thể cảm giác được từng sợi tơ nhện cọ vào làn da, do sự gầy yếu của tôi nên càng lúc càng chặt. Mũi người được mùi hôi đặc biệt của con nhện kia không ngừng đến gần. Còn nghe được..... một âm thanh ngọt ngào truyền đến. Âm thanh tràn ngập dự hoặc này truyền ra từ gian phòng thứ hai đếm ngược ở cuối hành lang tầng cao nhất của đại sứ quán, xông thẳng vào đáy lòng của tôi. Không đúng, vì sao tôi lại nghe được rõ ràng như vậy? Rõ ràng là âm thanh ở tầng cao nhất, nhưng ở tầng dưới cùng cũng có... Không, vì sao, vì sao tôi lại biết âm thanh truyền đến từ nơi đó?

Tôi bị chính ý tưởng đáng sợ đột ngột nảy sinh này làm sợ hãi. Âm thanh này giống như chỉ có mình tôi có thể nghe được, hình như là cổ tình vì tôi mà đến. Dưới sự kêu gọi của âm thanh kia, ánh mắt của tôi bắt đầu có điểm sáng và trái tim cũng đang đập lại. Rõ ràng đã sắp hoại tử vì chất độc của con nhện, hiện giờ lại nảy lên giống như một lần nữa có được sinh mệnh.

“Đến đây đi, đến chỗ này của ta, người cần ta.”

“Mau đến đây, mau lên đây.”

.....

Tiếng gọi càng ngày càng mãnh liệt, chấn động lòng người. Tôi gần như muốn chạy đến đó. Cuối cùng thì tay tôi đã không cảm giác được lực trôi buộc của mạng nhện nữa, rõ ràng hai mắt nhìn không thấy, lại gần như kỳ tích mà cảm giác được nên chạy đi đâu.

Là tiếng rống lên của con nhện kéo tôi tỉnh lại, nó phần nộ vụng cái chân thật lớn tấn công thứ đồ ăn dám không để nó vào mắt mà mơ màng đi đâu đâu là tôi. Cái chân nhanh chóng xé không khí lao đến, tôi chỉ có thể phần nộ tránh thoát.

Vì sao muốn tôi chết không để chết luôn đi, mắc mớ gì phải để tôi nghe được giọng nói kia, nếu giờ đi lên đó không biết còn bao nhiêu con nhện như vậy nữa. Tôi tỉnh ngộ trong nháy mắt, lập tức thay đổi phương hướng, chạy về phía cửa.

Con nhện một đòn thất bại ở phía sau kia dĩ nhiên là sững sốt một chút rồi mới bắt đầu đuổi theo tôi. Một khắc bước ra khỏi cửa kia, tôi lại nghe được giọng nói kia mang theo tự tin tuyệt đối nói: “Người nhất định sẽ trở về tìm ta.”

Chạy ra khỏi đại sứ quán, lực lượng thần bí trước đó lập tức biến mất. Tôi không cảm giác được tình hình giao thông xung quanh. Bốn phía thật yên tĩnh, giống như chưa từng có người sống, nhưng rõ ràng ra khỏi đại sứ quán chính là đường cái náo nhiệt. Tôi chỉ dựa vào trí nhớ tốt, hoảng hốt chạy trốn trên con đường vắng lặng.

Chất độc do máu trong cơ thể tuần hoàn nên khuếch tán nhanh hơn. Thân thể vì không quen vận động liên tục trong thời gian dài, tốc độ chậm chạp giảm xuống. Mà chung quanh lại không có lấy một bóng người. Dưới tình huống gần như tuyệt vọng, tôi bỗng dưng phải một thứ gì đó.

Tiếng một đồng đồ gì đó rơi xuống đất, âm thanh vãi vốc ma sát, cơ thể có nhiệt độ hơi thấp. Tôi vừa mừng vừa sợ bắt lấy tay người nọ, bây giờ con nhện kia đang truy đuổi phía sau, rất nguy hiểm. Mắt tôi lại không nhìn rõ đường đi, nhất định phải bám lấy người này.

“Đau quá.” Tuy rằng cách phát âm ở đầu lưỡi hơi kỳ quái, nhưng giọng nói này hình như đã nghe qua ở đâu đó. Tôi cảm tay người nọ cứng đờ trong nháy mắt, là cái tên không phải người suốt chút nữa đã giết tôi ở trên giường kia. Nhưng hiện giờ tôi đã lìa hẳn chạy đi rồi, làm sao bây giờ?

Trong lúc tôi đang lo lắng tự hỏi nên làm cái gì đây, hần bỗng nhiên dừng bước, kéo tay tôi giữ chặt lại. Trái tim tôi nảy lên đến tận cổ họng.

“Ta vẫn chưa ăn hết đồng kẹo mút còn có các loại đặc sản nữa mà giờ đã hết rồi.” Cách phát âm thật sự có hơi kỳ lạ.

“Buông ra, tôi không hiểu anh đang nói cái gì.” Tôi dùng sức giật lại tay của mình, muốn thoát khỏi hần, còn ở đây đùa giỡn cái gì, con nhện sẽ đuổi kịp mất.

“A a.” Hần vẫn dùng một loại tư thái như đi tản bộ: “Ngôn ngữ không thông à, làm sao bây giờ.”

Ngay lúc chúng tôi đang giằng co, con nhện rốt cục cũng đuổi tới. Cái mùi thối rửa kia thật khó để người ta xem nhẹ. Tôi không tự giác bắt đầu phát run.

“Aaru, thật sự là quá thối.” Hần tuyệt không giật mình và sợ hãi, cũng không buông tay: “Người đang đuổi theo cô ta sao?”

Hần hất tay của tôi, kéo tôi đến trước mặt con nhện: “Giao cho người.”

“Ngài là Địa Vương, Amaimon sama.” Giọng điệu của con nhện mang theo sự cung kính và e ngại, nó do dự nhưng vẫn quyết định tiến lên.

Tuy rằng không hiểu chúng nó nói với nhau cái gì, nhưng hơi thở lạnh như băng và mùi thối rửa xông vào mũi, tôi cũng biết đã xảy ra chuyện gì. Cái gã đàn ông chết tiệt không phải con người, dám giao tôi cho con nhện.

Ngay khi tôi đã làm chuẩn bị tốt tâm lý đón nhận một nhát cắn của con nhện, trời đất bỗng xoay chuyển, lúc tôi còn chưa kịp phản ứng, con nhện đột nhiên kêu thảm thiết. Sau khi nhận thức sự thật khó tin này, tôi đã rơi vào một vòng tay ôm ấp. Là hắn? Hắn vẫn không buông tay tôi ra, cho nên người ôm lấy tôi không thể là ai khác.

“Ta không thêm giao cho người đâu.” Giọng điệu của hắn lại hơi cười khế, mang theo sự đắc ý khi thực hiện được một trò đùa dai.

Bây giờ là cái tình huống gì?

“Ngài... Ngài không thể giết ta.” Con nhện không thể tin được nhìn người đàn ông vừa tạo ra một cái lỗ trên người mình: “Ta là cấp dưới của Trùng vương Beelzebub đại nhân, ông ấy là anh trai của ngài.”

“À à, nhưng đã lỡ ra tay rồi, làm sao bây giờ? Quả nhiên xử lý luôn thì hay hơn.” Hao tổn tâm trí ghê, cái thứ kia chẳng lẽ không biết quan hệ của ta và Beelzebub không tốt sao.

Kế tiếp quyết đoán xử luôn con nhện.

“Ai, quả nhiên đánh quái vật nhỏ thực không thú vị.” Sau khi hoạt động xong Amaimon mới giờ ngón tay trái ra, sau đó móc ra một đồng kẹo mút từ trong túi quần, xé xong giấy gói mới nhớ tới đầu lưỡi của mình bị thương.

Vừa rồi lúc cô gái kia va vào, hắn vừa định mở miệng nói chuyện, kết quả không cẩn thận cắn phải đầu lưỡi của mình, quả nhiên đau quá.

Hắn lè lưỡi ra, cẩn thận quan sát thấy phía trên có một miệng vết thương không lớn không nhỏ, nếu giờ trực tiếp liếm đường thì nhất định sẽ đau. Nhưng tay đã xé xong giấy gói rồi làm sao bây giờ, hương vị này thật muốn ăn mà.

Amaimon cảm thấy đây là một vấn đề vô cùng quan trọng.

Tôi chờ trái đợi phải vậy mà cái tên bên cạnh vẫn chả có động tĩnh gì. Tôi mở miệng muốn dùng tiếng Anh hỏi nhưng miệng lại bị một vật thể không rõ từ đâu bất ngờ chặn lại, toàn bộ lời muốn nói đều nuốt xuống.

Tôi gầy dựa, một tay ôm hắn đề phòng mình ngã sấp xuống, một tay giữ chặt cái tay đang nhét này nọ của hắn.

“Ngoan, mau ăn đi.” Giọng điệu của hắn có chút oán hận?

Ta giết, dựa vào cái gì ta phải ăn vật thể không rõ mà người đưa chứ. Tôi tránh trái né phải, vẫn không lay chuyển được hắn.

Tôi bắt đầu liếm thử thứ kia, ngọt quá, là đường? Không, tôi nghi ngờ chuyện tên kia sẽ cho tôi ăn kẹo, đừng nói là thuốc độc bọc đường chứ. Từ lúc hắn định giết tôi, ẩn tượng của tôi với tên kia chính là một kẻ sát nhân biến thái không phải loài người.

Thấy tôi ngoan ngoãn bắt đầu ăn kẹo, tay của Amaimon đang bắt lấy tay của tôi buông lỏng, vuốt ve đầu tôi như vuốt lông thú cưng. Đây là cái tình huống quý quái gì, kỳ thật người kia vẫn là thích dùng đường bọc đạn lừa loli sao? Tôi thả tay đang ôm tay hắn, muốn hất cái tay đang đặt trên đầu tôi xuống.

Mà hắn sớm biết được động tác của tôi, lấy lại cục kẹo. Tôi bị bất ngờ không kịp đề phòng, ngã người ra đằng sau. Theo bản năng tôi vươn tay muốn kéo hắn, lại không kéo được, tôi bị dọa đến nhắm mắt lại, tuy rằng tôi vốn không nhìn thấy cái gì. Một trận va chạm nhưng không có đau đớn như trong tưởng tượng, người tôi bị tay hắn vây quanh. Còn chưa kịp hít một hơi, hắn lại dùng vật thể không rõ ngăn lại miệng của tôi.

Lần này là thứ gì đó có độ ẩm, mềm mại, á không. Tôi bỗng nhiên bị một cái gì đó khế cắn một cái. Sau đó thừa dịp tôi bị đau hé miệng, một thứ gì đó cử động được tiến vào, mang theo mùi máu tươi, không ngừng khuấy đảo trong miệng tôi.

“Um um.” Tôi dùng sức đánh hắn, đừng nói hắn lại bỏ sinh vật kỳ quái nào đấy vào chứ, tưởng tượng một cái tôi lại buồn nôn một trận, sức lực tiềm tàng bùng nổ cố gắng giãy dụa.

Đáng chết, sức mạnh của người này ghê gớm thật. Trong cơn hỗn loạn, tay hắn ôm đầu của tôi khiến tôi trốn không thoát. Tay kia thì tóm một cái đã bắt được hai tay của tôi, bẻ quặt chúng ra sau. Thứ gì đó đang hoạt động trong miệng lại càng dùng sức. Thật vất vả mới tỉnh táo lại, tôi phát hiện hình như hắn đang hôn tôi. Tôi có thể cảm giác được hơi thở của hắn phả trên mặt.

Không lâu sau, mùi máu tươi đã biến mất, chỉ còn lại hương vị ngọt ngào của kẹo, nếu không phải là người này thì tôi nghĩ tôi đã say mê nụ hôn đó rồi. Tôi vừa không ngừng ra lệnh cho mình dừng lại, lại vừa không ngừng thỏa hiệp. Không biết qua bao lâu, hắn mới buông tôi ra.

Tôi há miệng ngồi thở hổn hển, hương vị ngọt ngào trong miệng nhắc nhở tôi tất cả mọi chuyện xảy ra vừa rồi đều không phải nằm mơ.

Người kia rốt cuộc là muốn làm gì.

“Quả nhiên là ăn ngon.” Amaimon thu tay lại, nhét lại kẹo mút vào trong miệng mình. Vết thương trên đầu lưỡi đã khép lại, nhưng có cảm giác hương vị không ngon bằng vừa rồi, là vì bị người khác liếm qua sao? Hắn bỗng nhiên không còn thích thú, cắn hai miếng lập tức nuốt luôn cục kẹo. Sau đó mới nhớ tới mình hắn là phải quyết định xử trí cô gái kia thế nào.

Cảm giác được có một bóng đen phía trên, tôi ngẩng đầu lên. Hình như hắn đang ngồi xổm xuống nhìn tôi.

Amaimon tiếp tục cắn cái que nhỏ của kẹo mút, đánh giá cô gái này. Không nghĩ tới người này buổi sáng mình quên trả thù lao thì buổi chiều lại đụng phải. Vẫn trong tình huống chật vật như vậy, trứng độc của nhện, dây thần kinh thị giác bị hư tổn.

Nghĩ ngợi Amaimon bỗng nhiên ý thức được một chuyện quan trọng, chết tiệt, mình vô ý lại làm chuyện kia mất rồi.

Ngay lúc tôi ngẩn người, hắn cúi xuống nói một tràng bên tai tôi, là tiếng Anh.

Biết không, ác ma sẽ xuất hiện ở ngã tư chết chóc để ký khế ước với người nguyện ý chấp nhận điều kiện của hắn. Người kia sẽ được ác ma giúp đỡ thực hiện giấc mộng nào đó. Nhưng 10 năm sau ác ma sẽ phái sứ giả đến cướp linh hồn của người đó, khiến người đó vĩnh viễn chịu đau khổ. Mà tin xấu chính là... chúng ta đã không cẩn thận lỡ ký khế ước mất rồi.

Gió lạnh thổi qua ngã tư không bóng người, sau khi hiểu được lời nói của hắn, tôi nhất thời không phản ứng kịp. Phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Kí Nhảm Khế Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: ĐÊM THỨ TƯ

Hắn nói tên hắn là Amaimon, là Địa Vương.

Hắn nói buổi sáng hắn vô tình uống máu của tôi, đại biểu cho việc hắn đồng ý cho tôi cơ hội để chứng minh chính mình. Mà vừa rồi, tôi lại vô tình uống máu của hắn, nhận được sự thừa nhận của hắn, cho nên khế ước thành lập.

Hắn nói căn bản hắn không muốn ký khế ước với tôi, nhưng nếu lỡ ký rồi mà thay đổi sẽ bị ác ma ở Genhena nhạo báng. Nhưng mà hắn thật sự không muốn ký khế ước với một kẻ yếu như con kiến giống tôi, hắn rõ ràng là Địa Vương mà.

Hắn nói trong mười năm này nếu không xảy ra chuyện gì thì hắn sẽ không giết tôi, cũng không để tôi bị giết.

Hắn nói cho dù như vậy thì tôi cũng không được làm hắn khó chịu, hắn có thể bẻ tay bẻ chân tôi để trừng phạt.

Hắn nói tôi có thể dùng thuật triệu hồi để gọi hắn, nhưng hắn có đến hay không thì còn tùy vào tâm trạng hắn lúc đó. Nếu tôi gọi hắn đến ăn kẹo mút thì lại là chuyện khác. (= _ =” Ok, anh rất phũ, siêu phũ, đại phũ, thiên hạ đệ nhất phũ!!!!)

Hắn nói sau khi ký khế ước, hắn là phải hy sinh thân thể của chính mình, để ác ma tùy ý sử dụng, nhưng mà hắn lại không cần thân xác tôi. Cho nên tôi chỉ cần đổi cho hắn một bộ phận trên cơ thể là được, như vậy cũng tính là hoà.

Hắn còn nói cái gì nữa, tôi không nhớ nổi.

Mọi người nói xem, chỉ là một mình hắn nói, chẳng lẽ là bị tự kỉ? Đó là bởi vì đợi đến lúc tôi tự hỏi xong thì độc tố đã phát tác, nằm ngay đơ ra đó.

Kỳ thật tôi chỉ muốn nói: “Cho tôi xin, anh thật sự là ác ma sao, thoát nhìn hoàn toàn không đáng tin, tôi cũng không muốn ký khế ước với anh đâu!”

Lúc trợn mắt lên, trong mắt tôi vẫn tối đen một mảng.

Không biết bên cạnh có người hay không, tôi tự lực cánh sinh ngồi xuống, đột nhiên bị một ai đó sờ sờ đến liền hoảng sợ: “A!!!”

“Này này, là ta, người tên gì?” Amaimon ngoáy ngoáy cái lỗ tai bị ngược đãi, tránh xa cô gái trước mắt một khoảng.

“A, là anh. Sao anh còn chưa đi?”

“Hừ, này, ăn đi!” Hình như hắn đang dứ dứ cái gì đó vào mồm tôi.

Lại là ăn, nhớ đến chuyện vừa rồi, tôi đỏ mặt. Bình tĩnh lại, người ta thoát nhìn chính là một cô bé ngây thơ thiện lương cái gì cũng không biết. Lại nói đã xxoo rồi, còn có cái gì phải xấu hổ.

Tôi há miệng sát về phía ta hắn, còn chưa hoàn toàn tới gần liền không chịu nổi mà “oẹ” nôn khan.

“Anh cầm cái gì thế? Mùi ghê quá đi!”

“A, cái này á, đây là...” Hấn dừng lại một chút, giọng điệu tà ác nói: “Là đồ của con nhện vừa mới ‘tạch’ kia!”

Tôi ngất đi, cuối cùng vẫn là cái gì đó ghê tởm, nói: “Tại sao tôi phải ăn cái thứ đó chứ?”

“Nếu ngươi không muốn độc chết thì có thể không ăn.” Hấn nắm lấy cổ áo tôi như nắm con gà con, nhét cái thứ ghê ghê đó vào mồm tôi. Đùa à, hấn mất bao nhiêu công xẻ thịt mới tìm được thứ đó, cho dù cô gái này không muốn, hấn cũng phải nhét vào họng cô ta.

“Ngoan nào, nuốt xuống đi!” Tay hấn bắt đầu “vuốt vuốt” lưng tôi.

“Anh đang làm gì thế?” Tôi mặc kệ an nguy của cái dạ dày, cứ thế nuốt cái thứ không rõ lai lịch kia, nhưng mà sau lưng lại thấy lạnh lạnh.

“Không có gì, chỉ là lau máu bắn của con nhện kia dính trên tay thôi.” Nói xong, hấn lại “vuốt vuốt” thêm vài cái nữa.

Cho nên anh liền coi quần áo tôi thành khăn lau tay sao? Đây nhất định là trả thù, nhất định là trả thù.

“Bây giờ chúng ta đang ở đâu vậy?”

“À, ại ảnh ại ại ư án!” Mồm miệng hấn phát âm không rõ tiếng từ phía xa xa truyền đến.

“Phiền anh đừng có vừa ngậm kẹo mút vừa nói chuyện được không? Mà tại sao lại cách xa tôi như thế chứ?” Cho dù tôi vừa ăn cái gì đó ghê tởm thì anh cũng đừng có tỏ thái độ kì thị rõ ràng như vậy. Tôi hét to trong lòng, giọng tôi mơ hồ có tiếng vang, hấn là đang ở trong một không gian rộng lớn vắng vẻ.

“A, chúng ta đang ở đại sảnh của đại sứ quán.” Người kia bình tĩnh nói.

“Hà, tại sao lại phải quay lại đó?!”

“Đúng rồi, tại sao chứ?”

“Tôi đang hỏi anh, đừng có hỏi ngược lại tôi nữa!”

“A, phải rồi, ngươi đã nghĩ ra sẽ dùng bộ phận gì để trao đổi với ta chưa?”

“.....” Nói chuyện với hấn quả thực quá tốn tế bào não.

“Tốt nhất là nên đổi bằng cái gì đó nhỏ nhỏ cho dễ mang theo.”

“Cho tôi xin, đây không phải là mua đồ ăn ngoài chợ, mà có thể đổi bằng cái gì?”

“A, tim, tứ chi, gan, thận, phổi, tất cả đều có thể.” Hấn lại bắt đầu “kha kha” không biết đang làm cái gì.

“Đừng nói nữa, thật đáng sợ!” Tôi rụt rụt cổ.

“Này, rõ ràng là ngươi đã ký khế ước với ta rồi, dù thế nào cũng phải chọn đi!”

“Vô nghĩa, tôi cũng đâu có muốn. Tình trạng bây giờ rốt cuộc là lỗi của ai chứ?” Tôi giận, cảm giác khí thế của hấn thoáng xui xuống một chút. Quên đi, nên lui một bước vẫn tốt hơn: “Vậy cho anh..... con mắt của tôi.”

“A?” Có thể tưởng tượng được lúc này hấn đang gãi gãi đầu đánh giá đôi mắt của tôi: “Cái đôi mắt hồng này á, tuy rằng ta không lấy đồ rác rưởi... Quên đi, không sao cả, dù sao ta cũng chẳng thích cái gì trên thân xác ngươi hết, nếu nhớ không nhầm thì anh họ ta rất thích sưu tập mắt!”

Hấn giữ lấy bả vai tôi, hình như muốn ra tay.

“Oa.” Tôi giật mình một cái, đẩy đẩy tay hấn ra: “Hôm nay thời tiết không đẹp, đổi ngày khác cho anh đi. Ha ha...” Thật đáng sợ.

Amaimon nhìn cánh tay mình bị nắm lấy, im lặng không nói gì.

“Còn có, tay anh không phải là vừa cắm vào đồ của con nhện kia mà chưa rửa sao, chúng ta phải chú ý giữ vệ sinh.”

“Dù sao ta cũng không có vấn đề gì hết.”

“Ha ha, vậy thì tốt, tôi cũng không sao cả, chúng ta rời khỏi đây ngay đi!”

“Ta có nói là ngươi có thể rời đi sao?”

“Hà?”

“Người ký khế ước với ác ma phải được sự cho phép của hắn, tuy rằng người đã được máu của ta chấp nhận, nhưng mà người lại nhảy vọt qua bước khảo nghiệm này, trở về ta sẽ nói với người sau.”

“Này, sao lại như vậy?!? Rõ ràng là anh nói anh không có vấn đề gì hết mà!!!”

“Có sao?”

“.....” Giọng nói ngây thơ vô (số) tội của hắn làm tôi muốn đập đầu vào tường.

“Người chỉ cần đi lên trên tầng một chuyến, ta ở dưới này là được rồi!”

“Anh nói dễ nghe thật đấy, trên tầng còn có ít nhất hai con nhện nữa.” Trên kia đang phát ra tiếng động kì quái, tôi quyết tâm không đi lên tìm chết.

“Vậy sao.” Giọng điệu hắn có chút trầm tĩnh lại, làm tôi thấy có chút kì dị: “Nếu thất bại thì khế ước với ác ma sẽ bị gạt bỏ.”

“Không phải đã được sự chấp nhận từ máu của anh sao? Anh cứ một mắt nhắm một mắt mở không được à?”

“Được rồi.” Sau đó hắn im lặng, không biết lại đang nghĩ cái gì.

Làm cho trái tim yếu ớt của tôi có chút không yên, còn chưa kịp mở miệng hỏi, chợt nghe thấy giọng nói tà ác chết tiệt của hắn vui vẻ ra lệnh: “Này, cần cô ta đi, Kyodai Kigyou!”

Nghe thấy một tiếng gầm nhẹ, cảm thấy không ổn, tôi lập tức nhanh chân bỏ chạy. Tôi điên mất, dám thả chó cắn tôi, tôi nhớ kỹ cái mặt anh đó, Amaimon.

Sau khi bình tĩnh lại, con thú cưng kia đã không thấy đâu nữa, mà tôi lại chạy lên tầng hai mất rồi. Cái loại cảm giác này lại xuất hiện, rõ ràng là không nhìn thấy gì, mà lại biết rõ chỗ ngồi ở đây như lòng bàn tay, hết như tôi chưa từng bị mù. Làm sao bây giờ, nếu giờ từ đây đi xuống thì còn kịp. Có điều sau này không biết sẽ bị Amaimon đối xử thế nào.

Tôi cứ do dự mãi, bước thật cẩn thận lên cầu thang lầu ba.

“Chào mừng cô đến nơi này của ta.” Nhận thấy được tôi đã đến, cái giọng nói kia vang lên đầy vui sướng.

Cho dù thế nào đi nữa, vẫn nên đi xem thử cho chắc.

Đại sảnh dưới lầu.

“Thật là nhàm chán quá đi, Kyodai Kigyou à.” Amaimon thoải mái ngồi dưới đất, đùa giỡn với thú cưng của mình.

Một giây, hai giây, ba giây.

“Thật sự là quá nhàm chán, đi thôi Kyodai Kigyou, chúng ta cũng đi lên đi.”

Bạn đang đọc truyện *Kí Nhâm Khế Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: ĐÊM THỨ NĂM

Có lẽ do liên quan đến vận khí tốt, đến tận khi lên tầng bốn tôi cũng không đụng phải hai con nhện kia. Tuy rằng lên đường bình an là chuyện tốt, nhưng mà đại sứ quán lớn như vậy, hai con nhện kia rốt cuộc có thể chạy đi đâu? Đừng nói là đi tìm cái phòng có giọng nói đó chứ. Tôi oán thăm.

Bước lên bậc thang cuối cùng tôi đã đến tầng sáu, chỗ âm thanh kia vọng xuống tầng trệt. Cô ta đang ở căn phòng thứ hai đếm ngược cuối hành lang kia. Chỉ cần quẹo qua khúc rẽ này là đến.

Tôi đối diện với chỗ rẽ trên hành lang, tim đập hơi nhanh. Trước kia đã từng nghe có người nói, quý sẽ không rẽ ở khúc ngoặt. Cho nên ở từng chỗ rẽ trên hành lang tôi thầm âm u đều chặt nịch quý.

Nghĩ đến đây, da đầu tôi run lên một trận. Hay là thôi đi, dù sao đã đến tầng cao nhất rồi, giờ quay trở về cũng tính là hoàn thành nhiệm vụ, vậy là được rồi khỏi nơi cổ quái này ngay lập tức. Tôi hít sâu một hơi, xoay người, tự dưng cảm giác được trên đường trở về có một con gió lạnh buốt, nhưng còn kinh khủng hơn so với quẹo vào chỗ rẽ.

Đắn đo mãi tôi mới nhắm mắt xông đại, tuy rằng căn bản chỉ đang làm điều thừa, nhưng làm vậy giống như một tiếng trống làm hăng hái tinh thần tăng

thêm can đảm để quẹo qua. “Rầm” một cái, đầu của tôi đụng phải một thứ rắn chắc gì đó, khiến tôi đầu văng mắt hoa. Chưa kịp khôi phục tinh thần, thứ mà tôi tông vào bỗng giật mình.

Hơi thở của tôi cứng lại, tiếng chuông cảnh giác trong lòng réo lên mãnh liệt. Phản ứng đầu tiên là cầu nguyện hai con nhện mắt tích kia sẽ không chạy lên tầng cao nhất này. Tôi cảm giác được có một bóng đen to lớn phía trên đầu tôi đang tạm dừng một chút, giống như đang cẩn thận đánh giá tôi, sau đó vung chân ra chạy. Đúng vậy, giải thích một chút, là nó vung chân chạy. Sau khi nó chạy đi không bao lâu, lại có một bóng đen chạy đi. Để lại tôi một người ngơ ngác đứng trên hành lang bị gió lạnh thổi tiêu điều. Bây giờ là cái tình huống wtf? Chẳng lẽ ở gần đây có thứ gì đó còn nguy hiểm hơn cả con nhện?

Một cái bình “rầm” một tiếng rơi xuống đất, tôi bị dọa giật thót, phản xạ có điều kiện chạy theo con nhện. Vừa mới đi qua chỗ rẽ kia, tôi phát hiện đám nhện giống như dừng lại, quan sát thứ gì kia có đuổi theo hay không.

Chúng nó vừa nhìn thấy tôi, lập tức lại bắt đầu chạy “lách cách”. Phía sau chắc chắn có thứ gì kinh khủng lắm đuổi theo! Tôi không dám chậm chạp, càng ra sức chạy.

Rốt cuộc là thứ gì mà làm cho chúng nó sợ hãi đến như thế chứ. Nhất định phải chạy vượt qua bọn nhện, như vậy thứ gì kia sẽ bắt chúng nó trước.

Ngay khi tôi đang nhanh chóng tính toán, trong bóng đêm, một đôi tay bỗng nhiên vươn ra, thừa dịp tôi không chú ý lập tức kéo cổ áo tôi. Tôi chỉ có thể giương mắt nhìn hai con nhện chạy càng lúc càng xa, cuối cùng tôi lại thành vật hy sinh kia. (T^T)

“Người có thể giải thích vì sao người lại chạy theo đám nhện ngu xuẩn kia không? Hay là do chỉ số thông minh của người đã rơi xuống cùng bậc với chúng rồi?” Tôi ngơ ngác, là giọng nói khinh bỉ của Amaimon.

“Buông ra, tôi có đuổi theo chúng nó đâu chứ. Là bọn tôi bị đuổi theo.” Tôi vung hai tay, thoát khỏi hắn.

“Phụt, các người bị đuổi theo? Ở đâu, thứ đuổi theo các người ở nơi nào?” Tôi có thể tưởng tượng được Amaimon đang làm động tác nhìn quanh bốn phía: “Ta chỉ thấy một kẻ ngu ngốc là người đang đuổi theo hai con nhện mà thôi.”

Tôi giận: “Con nhện làm sao mà bị tôi đuổi chạy được chứ.”

“Chẳng lẽ ta chưa nói cho người trên người người có mùi của con nhện vua nên đám tiểu lâu la này người được mới bỏ chạy à?”

“.....” Tên khốn này nhất định là cố ý. [tôn hơi thừa lời]

Hắn vỗ vỗ đầu của tôi, ý muốn bình ổn lại oán niệm của tôi.

Nhưng sự trấn an này dù chỉ một chút cũng không thể khiến người ta vui vẻ nổi, tại sao tôi lại cảm thấy mình bị tên này đùa giỡn nhỉ? Đầu tiên là thả chó bắt tôi lên lầu, hại tôi nơm nớp lo sợ bị nhện cắn, cuối cùng lại nói cho tôi biết cho dù tôi có cắn hai con nhện kia cũng không gặp nguy hiểm gì.

“Ngài thật sự là ma quỷ.” Tôi nghiêng răng phun ra một câu.

“Cám ơn đã khen ngợi. Ta vốn là ác ma.”

Tôi xoay người, lười đấu võ mồm với hắn. Nhưng đi chưa được mấy bước lại bị cái tên khiến tôi chán ghét này kéo áo.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào, cũng đừng có kéo áo tôi chứ!”

Amaimon lập tức buông tay, gơ bàn tay lên, giống như người vừa mới kéo áo con gái kia không phải hắn: “Nhiệm vụ cuối cùng của người, hãy đi mở cánh cửa của căn phòng thứ hai đếm ngược cuối hành lang.”

“Tại sao anh lại biết căn phòng đó?” Tôi giật mình nhìn hắn: “Tôi không làm, lúc trước anh chưa hề nói có nhiệm vụ này.” Quyết đoán cự tuyệt.

“Người chỉ cần mở cánh cửa kia là được rồi, không cần đi vào.” Amaimon bắt đầu dụ dỗ lừa gạt.

“Không đi, sao anh không tự mình đi đi.” Tôi quay đầu.

“Nếu ta mở cửa thì kết quả sẽ không giống nhau. Không thì để ta ném người vào trong đấy luôn nhé!” Bắt đầu cường bức.

“.....” Loại chuyện này, tôi thật sự tin tưởng hắn sẽ làm được. Tôi đành phải nhận lệnh một lần nữa.

Nhìn về mặt không tình nguyện và biểu tình hơi phồng mang trợn mắt của cô gái, vừa thấy là biết cô ta đang mắng mình, Amaimon bỗng nhiên cảm thấy tâm tình khoái trá. Lần luyện tập này cũng không nhằm chán giống như trong tưởng tượng.

Tôi đặt tay lên tay nắm cửa, cố hết sức rời xa cánh cửa. Có cái tên Amaimon kia ở đây thì chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, tên kia có vẻ rất lợi hại.

Ngay cả tự bản thân tôi cũng không cảm thấy được, từ lúc hắn đến, tâm tình của tôi thoải mái không ít, không còn sợ hãi nữa, thậm chí còn có thể đấu võ mồm với hắn trong cái nơi âm u này. Tôi cũng không sợ hãi hắn nữa.

Tôi hít sâu một hơi, đẩy cánh cửa lớn nặng nề kia ra.

>>>>>>>Vỡ kịch nhỏ vô trách nhiệm [để đạt số lượng từ cần thiết]<<<<<<<

Sau khi rời khỏi đại sứ quán.

Tôi nói: “Anh quả nhiên hoàn toàn không đáng tin.” Tôi liếc hắt một cái sắc lẹm.

“Ta làm sao mà không đáng tin? Không có ta thì người đã sớm bị [bóp –] [bị bịt miệng, triệt tiêu âm thanh]”

“Anh còn nói xạo nữa, chỉ dựa vào chuyện tối hôm qua chúng ta xxoo mà nói, anh... anh... không trả tiền!!!” Lời vừa ra khỏi miệng, tôi thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào. Thật sự là ngu ngốc, có cái cớ nào không nói lại nói cái này.

“Xxoo là cái gì? Ngày hôm qua gặp một cô gái, ta hỏi quê của cô ta có đặc sản gì. Cô ta nói đặc sản nổi tiếng chỗ cô ta là ôm con gái vừa thơm vừa mềm đi ngủ.” Hắt liếc cô, ôm người không hề mềm mại, cả người toàn xương xẩu.

Tôi khiếp sợ nhìn hắt: “Anh nói chúng ta chỉ ôm nhau ngủ thôi á?”

“Không ôm ngủ thì còn có thể làm gì?” Nghiêng đầu.

Người này có tình tở về thuần khiết mà. Chẳng lẽ tên này lại là...

“Tôi hỏi anh, anh có thường xuyên chơi với bạn là nam không?”

Hắt ngửa đầu tự hỏi một lát: “Để ta nghĩ... anh trai thì có tính không?”

Meo, huynh đệ luyện gì đó là đẹp nhất.

“Anh là công hay là thụ vậy?”

“Công, thụ là cái gì?”

A, nguy rồi, sợ ý lại nói luôn suy nghĩ ra.

“Đương nhiên ta là công rồi.” Người nào đó chả có chút ý thức tự giác nào vừa cắn kẹo mút vừa nói.

Tôi nhìn hắt bằng ánh mắt hoàn toàn không tin tưởng.

“Anh thật sự biết công có nghĩa gì sao?”

“Dù sao công nghe có khí thế hơn so với thụ.”

..... Không, dùng trực giác nhiều năm của tôi, kỳ thật anh càng giống một tên thụ kỳ quặc. Tôi im lặng nghĩ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Kí Nhâm Khế Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: ĐÊM THỨ SÁU

Tôi đẩy cánh cửa ra khiến nó kêu két một tiếng. Trong nháy mắt đèn đuốc sáng trưng khắp phòng, như thể đang chào mừng một vị khách bình thường. Đáng tiếc tôi lại không nhìn được.

“Tôi đã mở cánh cửa mà anh nói, bây giờ tôi có thể rời khỏi nơi này rồi đúng không?”

Tôi định kéo cánh cửa một lần nữa, nhưng nó bỗng nhiên giống như bị ai đó nắm lại ở đầu bên kia, bất động.

Tôi hơi khản trương, sau khi dùng hết sức lực, cuống quýt xoay người chạy tới chỗ Amaimon. Từ lúc tôi buông tay, lực lượng thần bí trên cửa hình như cũng biến mất.

Đúng lúc đó, tay của tôi bị túm chặt, mặc dù dùng lực không lớn nhưng lại có thể ngăn cản bước chân của tôi.

“Buông ra, Amaimon, cứu tôi!”

Amaimon không hề đáp lại, căn bản tôi không biết hắn có thể đến cứu tôi hay không. Chết tiệt, rốt cuộc là thứ gì nắm chặt tôi, tôi dùng sức giãy dụa. Hai mắt chỉ thấy một màu đen, nỗi sợ hãi trong tôi do không biết bên ngoài thế nào bắt đầu lan tràn không thể ngăn chặn.

Nếu, nếu, hai mắt của tôi còn thấy được thì tốt rồi, như vậy có thể thấy được Amaimon đang ở đâu, thấy được đường để chạy trốn, thấy được thế giới của tên hồn đản này.

“Đứng, đứng, chính là loại suy nghĩ này, nguoi mau vào đi, vào đi. Ta có thể khôi phục thị lực cho nguoi.”

Từ khi giọng nói đó cất lên, lực kéo trên tay biến mất, tôi lao đảo một cái, ngã sấp xuống.

“Đau quá.”

Tôi sờ soạng phía trước, cuối cùng xác định mình ngã cạnh tường. Vịn tay vào tường, tôi mới chậm rãi đứng dậy.

Từ nay về sau đi lại đều phải như vậy sao, yếu đuối phải vịn tường mà đi, cũng không biết giây tiếp theo có đụng vào thứ gì đó hay không. Cuộc sống như vậy, tôi thật sự có thể nhận sao?

Tính đến lúc này, tôi bị mù đã chừng 4 tiếng đồng hồ, mà sau này có khả năng tôi vĩnh viễn không thể nhìn thấy được nữa. Giống như mở chiếc hộp Pandora, tất cả những gì khủng bố nhất đen tối nhất của thế giới đều thoát ra. Cảm giác như tôi bị rơi vào một cái động u ám, không có ánh sáng, không có người khác, chỉ có một mình tôi. Mà cái người cuộn mình ở trong bóng tối kia, thật chính là tôi sao?

Trong nháy mắt tay chân tôi lạnh lẽo, đây là cái gì. Những cảnh tượng tuyệt vọng thống khổ đều hiện ra trong đầu tôi, chúng giả làm một đoạn trong trí nhớ của tôi. Không, hay đây chính là trí nhớ thật của tôi? Tôi bắt đầu nghi ngờ chính mình. Thời điểm một người bắt đầu nghi ngờ bản thân, thậm chí phủ định bản thân, tôi biết người đó chỉ cách bị điên một bước nữa thôi.

Tôi không biết tôi là cố ý hay vô tình, khát vọng hay sợ hãi, dù sao cuối cùng tôi vẫn đóng cánh cửa kia lại.

Giống như vừa trải qua một giấc mơ, trong một cái chớp mắt, tôi bị ngọn đèn trong phòng kích thích hai mắt. Đây là chuyện gì xảy ra, tôi thật sự có thể nhìn thấy sao? Không thèm để ý chuyện hai mắt chưa kịp thích ứng với ánh sáng, tôi nhìn quanh bốn phía trong phòng.

Đây là một căn phòng sạch sẽ quá đáng, mỗi đồ vật gần như đều có thể phát sáng. Nhất định là đang chờ một người quan trọng trở về. Tôi bị chính ý tưởng đột nhiên sinh ra của mình làm hoảng sợ.

Tôi tùy tiện đi lại trong phòng, căn phòng như vậy thật đúng là không nên xuất hiện tại tòa đại sứ quán âm u này, quả thực là một thời không khác. Trong phòng không có ai, tôi liếc mắt một cái lập tức bao quát xong căn phòng.

Chiếm hơn nửa phòng là một giá sách rất lớn, trên đó là một đồng sách thật dày được xếp ngăn nắp, tôi tò mò rút một quyển ra, quyển sách đang cầm trong tay thiếu chút nữa văng ra.

Đây là... có một trận khí lạnh truyền lên từ lòng bàn chân, tất cả những quyển sách trên giá đều là sách in bằng chữ nổi. Tôi có chút hít thở không thông, nhanh chóng chạy đến cửa, nhưng khoảnh khắc bước ra khỏi cửa tôi hơi do dự.

Nếu cứ đi ra khỏi căn phòng kỳ quái này như vậy, có khả năng mình vẫn bị mù hay không. Tôi thận trọng thu lại nửa bàn chân đã đặt ra ngoài cửa.

“Không hổ là người ta lựa chọn.”

Giọng của một cô gái chọt vang lên. Tôi mới phát hiện cô ta nói đều là tiếng Trung.

“Cô là ai, là chủ nhân của căn phòng này sao?”

Tôi quay đầu, trong phòng vẫn không có một bóng người.

“Nguoi muốn khôi phục thị lực mãi mãi không? Vậy mang ta đi đi.”

“Cô là ai? Làm sao tôi có thể mang cô ra ngoài?”

“Rất đơn giản, chỉ cần nguoi ký kết khế ước cùng ta, là có thể làm chủ nhân của ta, dẫn ta ra khỏi phòng này.”

“Chẳng lẽ cô không thể tự mình đi ra ngoài?”

“Đúng vậy, cho nên ta luôn luôn chờ một người mù.”

“Vậy cuối cùng cô là ai?”

“Ta?”

Cô ta cười nói toạc ra:

“Ta là ác ma Iraku Sotogawa no Tsubasa.” (Đến chết với mấy cái tên này TT^TT)

“Ác ma?!”

Tìm tôi đập thịnh thịnh, phần đông các tác phẩm phim ảnh và tiểu thuyết nói cho chúng ta biết người làm giao dịch với ác ma đều không có kết cục tốt. Tuyệt đối không thể bị cô ta dụ dỗ.

“Tôi sẽ không ký kết khế ước với cô. Hẹn gặp lại, không, không cần gặp lại.”

“Ồ, người sợ ta sao?”

Cô ta lại trêu ngược lại:

“Nhưng người thực sự có thể vĩnh viễn sống trong bóng tối sao? Đến đây, thoải mái ký đi, đồng ý với ta. Ta đã đợi lâu lắm rồi, không muốn làm mấy trò cò kè mặc cả vô vị.”

“Cho dù cô nói như vậy... nhưng rốt cuộc cô muốn ra ngoài để làm gì?”

“Không liên quan đến người, giao dịch của chúng ta chính là ta khôi phục thị lực cho người, người dẫn ta ra ngoài mà thôi.”

“Nếu cô không nói cho rõ ràng, tôi không thể đưa cô ra ngoài đâu. Dù sao cô cũng là ác ma.”

“Ồ, vậy người cảm thấy ta đi ra ngoài để làm gì? Hủy diệt thế giới? Em gái nhỏ chính nghĩa à, tùy người nghĩ thế nào thì nghĩ, căn bản ta không hề có hứng thú với loại chuyện đó.”

“Vậy cô đi ra ngoài làm gì? Chẳng lẽ đi tìm bạn bè?”

Có thể là giọng điệu nửa đùa nửa thật của tôi chọc giận cô ta, giọng nói của cô ta trong nháy mắt trở nên lạnh thấu xương:

“Người chỉ cần nói cho ta biết người có đồng ý hay không, đương nhiên nếu người không đồng ý, vậy thì đừng nghĩ đến chuyện còn sống bước ra khỏi căn phòng này.”

“Sau khi ký khế ước với ác ma, điều không tốt chính là trở thành vật chứa, để ác ma chiếm thân thể hoặc trao đổi một bộ phận trên cơ thể với ác ma, như vậy thì khế ước này mới có thể có hiệu lực được. Chuyện này cô tính sao đây?”

“Người lại hiểu rõ chuyện này như thế sao?”

Cô ta hơi kinh ngạc:

“Ngoài chuyện mất người đang hoại tử, ta thấy nó vẫn tốt, như vậy người nên vừa lòng đi.”

“Nhưng mắt của ta đã có người đặt trước rồi.”

“Người còn ký khế ước với ác ma khác?”

Giọng điệu của cô ta lại trở nên nguy hiểm:

“Tại sao có thể như vậy, ta chờ lâu như thế thật vất vả mới đợi được một người...”

Cô ta thì thào tự nói, cuối cùng giống như đã hạ quyết định nói:

“Vậy để ta đây làm sứ ma của người.”

“Sứ ma? Đó là cái gì?”

“Nếu ký khế ước bình thường, người và ta đều có địa vị ngang nhau, hoặc là nói, hai người chúng ta ai mạnh hơn thì người đó lớn nhất. Nhưng nếu là sứ ma, ác ma vĩnh viễn là nô bộc, không thể phản kháng chủ nhân.”

“Cô cam tâm làm sứ ma của tôi ư?” Tôi có chút nghi ngờ.

“Người muốn biết ta ra ngoài để làm gì à? Vậy nói người biết cho khỏe. Ta chỉ muốn đi ra ngoài tìm con quỷ nhỏ đã nhốt ta trong phòng này thôi. Cô ta lại dám nhốt ta lại.”

“Cô có biết con quỷ nhỏ kia ở đâu không?”

“Cô ta đang ngồi ngay trong tòa nhà này. Không ai có thể trốn khỏi tòa nhà này.”

Lòng tôi cả kinh, ngoài đồng thi thể trong đại sảnh ra, còn có thể có người sống trong tòa nhà này sao.

“Thế nào, mau quyết định đi. Ta đã hạ giá xuống rồi đó.”

Không đợi tôi trả lời, một trận ánh sáng hồng chói mắt chọc vào con ngươi của tôi, cảm giác nóng rực, cực kỳ đau đớn. Tôi cố gắng phản kháng.

“Thả lỏng cơ thể, tiếp nhận ta đi.”

Đau đớn giảm dần, tôi dần dần tiếp nhận cô ta.

Ánh sáng hồng tắt đi, hai mắt của tôi lại sáng ngời có thần, cô ta trở thành của sứ ma của tôi, sẽ trú ngụ trong mắt tôi. Nhưng có một việc cô ta che giấu tôi, điều kiện duy nhất để sứ ma phục vụ chính là, chủ nhân phải mạnh hơn sứ ma, nếu không, chắc chắn sẽ bị phản phệ.

Lúc này, tôi cũng không có ý thức, đương nhiên cũng không thể biết mình bị lừa. “Tôi” động tác cứng ngắc như máy móc mở cửa, không chút do dự ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Kí Nhảm Khé Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: ĐÊM THỨ BẢY

Có một cô gái nhỏ, cô mất đi mẹ và thị lực trong một vụ tai nạn xe cộ. Nhưng cô gái nhỏ rất im lặng, không khóc cũng không nháo. Vì thế mọi người, bao gồm cả người cha chỉ biết truy danh trục lợi kia của cô, đều quên mất cô.

Cô gái nhỏ chờ đợi trong bóng tối vô tận, bị một ác ma muốn chiếm lấy thân thể của cô theo dõi.

Sau khi tuyết tan là cái gì? Iraku Sotogawa no Tsubasa vẫn nhớ như in lần đầu tiên nhìn thấy nội tâm của Rika, nhìn thấy suy nghĩ trong lòng cô gái nhỏ này.

Sau khi tuyết tan là mùa xuân.

Cô ta không biết vì sao mình là một ác ma giết người như ngóc lại bởi vì một đáp án này mà tìm đập chậm nửa nhịp. Không, mình làm gì có bộ phận nào gọi là trái tim. Cô ta là ác ma Iraku Sotogawa no Tsubasa có được thị lực tuyệt đối, có thể thấy rất nhiều thứ mà người thường, những thứ mà thậm chí đến cả ác ma cũng không thể thấy. Cô ta không tin, một con nhóc loài người lại có thể nhìn thấy điều mình không thấy được.

Cô ta có thể thấy tất cả từ giữa không trung, cho tới bề mặt của những thứ rất nhỏ; cô ta có thể thấy ác ma cấp thấp thức tỉnh lơ lửng trong không khí; cô ta có thể thấy cảnh tượng con người vàng đỏ như lòng son bị ác ma chiếm đoạt. Chỉ cần là những điều có thể nhìn được, không có thứ gì mà Iraku Sotogawa no Tsubasa không thấy.

Nhưng mà thứ mà Iraku Sotogawa no Tsubasa cô ta có được cũng chỉ là thị lực tuyệt đối. Cô ta không có tứ chi, không có trái tim, không có thân thể, càng không có tính tình hồn nhiên của trẻ con. Cho dù cô ta có chiếm đoạt bao nhiêu người đi chăng nữa, cô ta cũng không thể giống như một đứa trẻ dùng ánh mắt ngây thơ nhìn thế giới này.

Thế giới của cô gái kia khác hẳn thế giới trong mắt cô ta, cô ta thừa nhận cô ta quả thật tò mò. Cô ta muốn biết rốt cuộc là thế giới của ai tốt đẹp hơn.

Iraku Sotogawa no Tsubasa ngay người một chỗ cùng với cô gái nhỏ tổng cộng 3 năm. Cô ta trở thành đôi mắt của cô gái, cô gái dùng từ ngữ miêu tả mọi thứ cô gái cảm nhận được qua những gì Iraku Sotogawa no Tsubasa nhìn thấy. Cô gái tìm lại được thị lực và làm bạn cùng với cô ta, Iraku Sotogawa no Tsubasa cũng biết được ngoài thị giác ra còn có cả xúc giác, vị giác, khứu giác, thính giác.

Nếu cô gái nhỏ không phản bội, tất cả đều hoàn mỹ.

Iraku Sotogawa no Tsubasa chưa từng nghĩ tới, cô gái kia tuổi còn nhỏ mà đã có tâm cơ như thế, cô gái đó còn có thể là cô gái 3 năm trước thấy được mùa xuân sau khi tuyết tan sao? Cô gái dùng lực tinh thần mạnh mẽ tuyệt đối khống chế cô ta trở thành sứ ma, cũng ra lệnh cho cô ta, vĩnh viễn ở trong căn phòng này. Bóng tối vô tận và sự cô độc, giống như tình cảnh ngày xưa của cô ta, mới đầu, Iraku Sotogawa no Tsubasa không ngày nào là không tông vào cánh cửa, muốn thoát khỏi nhà giam đó. Dần dà, cô ta học được cách bình tĩnh, chờ đợi, giống như bộ dáng chờ đợi trước kia của cô gái. Một ngày nào đó cô ta sẽ ra khỏi căn phòng này, sau đó tìm được cô gái kia.

Cuối cùng vào một năm một tháng một ngày nào đó, cô ta chờ được tôi, cũng thành công đạt được mục đích của cô ta.

Tôi thức tỉnh nhờ vào nỗi đau đột nhiên xuất hiện trong lòng, cảm giác ngoài thị giác ra thì chẳng còn gì khác này là của ác ma Iraku Sotogawa no Tsubasa sao? Chuyện cũ của hai người kia rải rác phân tán thành mảnh nhỏ, tôi chỉ hiểu được đại khái mà thôi. Tôi cũng không biết vì sao cô gái nhỏ kia lại phản bội, bên trong tòa nhà đại sứ quán này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, con nhen rốt cuộc từ đâu tới đây?

Mọi sự tình đều không có chút đầu mối nào, toàn bộ đều tràn ngập nghi vấn. Nếu không phải lúc này tôi cũng cần sức mạnh của ác ma Iraku Sotogawa no Tsubasa, thì tôi sẽ không bao giờ tham gia loại chuyện phức tạp này. Tôi đại khái có thể đoán được ý định của Amaimon, hẳn muốn tôi thu phục Iraku Sotogawa no Tsubasa.

Nhưng loại nhiệm vụ yêu cầu độ khó cao như vậy, một người bình thường như tôi làm sao mà làm được chứ, khôn khiếp. Còn cái tên Amaimon kia bây giờ rốt cuộc đang ở chỗ nào.

Tôi đứng dậy khỏi một đồng thi thể, hiện giờ tôi cảm thấy vô cùng may mắn vì mình không nhìn thấy. Tám phần là Iraku Sotogawa no Tsubasa mượn cơ thể của tôi đánh sập luôn đỉnh đại sảnh treo đầy thi thể, sau đó ném tôi xuống. Nói không chừng cô ta đã tìm được thi thể của cô gái nhỏ tên Rika kia rồi. Tôi thở dài một hơi, không biết Iraku Sotogawa no Tsubasa sẽ xử lý cô gái nhỏ kia thế nào. Cô ta từng nói qua không ai có thể rời khỏi tòa nhà này, như vậy bây giờ hai người đó còn ở đây hay không.

Tôi quyết định trở về căn phòng ở tầng cao nhất xem xem, dù sao khả năng ở chỗ đó là lớn nhất. Bạn nên bội phục năng lực thích ứng của tôi, đi vào thế giới này chưa đến hai ngày, lá gan đã lớn đến mức đi tìm ác ma rồi. Tôi bắt đầu dĩ cười khổ, nhưng tôi còn lựa chọn nào khác sao?

Đầu đụng vào vật gì đó, tôi ngay cả bò cũng dùng để tìm về căn phòng kia. Căn phòng kia có lẽ do có ma lực của Iraku Sotogawa no Tsubasa, vừa bước qua cửa phòng, tôi lại có thể nhìn thấy.

Dưới ánh đèn rực rỡ, Iraku Sotogawa no Tsubasa ôm thi thể cô gái nhỏ, không biết đang suy nghĩ cái gì. Cảnh tượng một ác ma không có thân thể lại ôm cơ thể một con người thật quý dị. Tôi do dự một lát, vẫn cố lấy dũng khí, đóng cánh cửa là đường thoát lại.

Tôi đi tới bên cạnh Iraku Sotogawa no Tsubasa, cô ta không hề phát hiện, vẫn ngẩn ngơ một mình. Tôi gom hết can đảm, ngồi trên chiếc ghế đối diện cô ta.

Nghẹn ngào chiếu cái bóng của tôi xuống đầu hai người bọn họ. Khoảng cách giữa chúng tôi rất gần, thậm chí tôi còn có thể nhìn thấy làn da nhẵn nhụi tái nhợt của Rika, lông mi rất dài thật sự trông như đang nhẹ nhàng rung động dưới bóng tôi. Xét về diện mạo, cô ấy là một cô gái đáng yêu không thể chê điểm nào. Nhưng mà, chuyện đó không phải việc của tôi, tôi nhất định phải lấy được sức mạnh của Iraku Sotogawa no Tsubasa.

Tôi còn chưa kịp mở miệng, Iraku Sotogawa no Tsubasa đã hoàn hồn.

“Người nói xem bộ dạng của cô ta đáng yêu sao?” Giọng điệu của cô ta không hề phập phồng, nghe không ra đang mừng hay giận.

Tôi không dám tùy tiện trả lời.

“Không hề. Ta đã nhìn thấy vô số cô gái khác đáng yêu hơn cô ta gấp trăm ngàn lần. Nhưng mà... những cô gái đó không một ai dám phản bội ta. Người nói xem ta phải xử lý con mèo hoang nhỏ đã mạo phạm ta này như thế nào?”

Tôi vẫn không dám tùy tiện mở miệng như cũ.

“Trước tiên ta muốn móc mắt cô ta ra, sau đó chặt tứ chi của cô ta, cắt cái mũi, lỗ tai của cô ta... Cướp hết tất cả những thứ mà ta không có.” Cô ta nói một cách điên cuồng.

“Đủ rồi, cô ấy đã chết, làm như vậy chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Đã chết?! Cô ta sao có thể chết trước khi ta tìm thấy được. Sau khi phản bội ta, chẳng lẽ chết là có thể trốn tránh tất cả sao? Đừng hòng.”

Tôi nghĩ, nhất định cô ta rất thích Rika, nếu không sẽ không hận đến như vậy khi bị phản bội. Tôi bỗng nhiên có chút đồng tình với ác ma này, có lẽ cô ta cũng không phải loại ác ma xấu xa như thế.

“Cô có muốn đi theo tôi không? Tôi tuyệt đối sẽ không phản bội cô, Rika có thể cho cô xúc giác, thính giác, vị giác, tôi cũng có thể cho cô. Cô hãy làm sứ ma của tôi đi, tôi đưa cô rời khỏi nơi này.”

Tuy rằng nhìn bên ngoài không phát hiện được gì, nhưng tôi cảm giác được cô ta ngẩng đầu liếc nhìn tôi một cái. Cô ta không trả lời tôi, tôi cảm thấy tôi phải rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục cổ vũ.

Tôi nói rất nhiều, làm rất nhiều cam đoan, cụ thể là gì thì tôi không nhớ rõ, nhưng đơn giản là lặp đi lặp lại mấy điểm kia, tôi sẽ không phản bội, làm sứ ma của tôi.

Cuối cùng, cô ta thả Rika ra, cùng với con đau nóng rẫy, cô ta nặng nề trở về trong cơ thể của tôi. Nhưng ngay lúc tôi chưa kịp vui mừng, cuối cùng, cuối cùng, cô ta đã chết.

Lúc cô ta hấp hối, tôi phát hiện, những lời cam đoan của mình ngu ngốc đến cỡ nào.

Rika, là sự tồn tại vĩnh viễn không thể thay thế.

Bạn đang đọc truyện *Kí Nhảm Khé Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: ĐÊM THỨ TÁM

Có những thứ không thể nhìn thấy bởi mắt thường mà chỉ có thể dùng trái tim để cảm nhận.

Tôi đang suy nghĩ, phải làm thế nào để kể lại câu chuyện của Rika và Iraku Sotogawa no Tsubasa. Bọn họ khiến tôi nghĩ đến chuyện của Hoàng tử bé và Hoa Hồng của cậu. Câu chuyện của bọn họ có chỗ giống nhau, cũng có chỗ không giống nhau. May mà xét về bản chất thì như nhau. Đại khái, chỉ cần nghe tôi kể xong chuyện xưa của Hoàng tử bé, bạn sẽ hiểu được.

Ở trên hành tinh nhỏ B612 xa xôi, có một hoàng tử bé cô độc.

Một ngày nọ, có một hạt giống hoa hồng không biết đến từ phương nào rơi xuống hành tinh không lớn hơn bao nhiêu so với hoàng tử. Vừa lúc bình minh hiện lên, cô đã hé nở. Cô đã chuẩn bị thấu đáo việc phải làm lâu như vậy, lại ngập một cái nói: “Tôi vừa mới tỉnh ngủ, vô cùng xin lỗi, tóc của tôi chắc vẫn rối tung.....”

Hoàng tử bé lúc này rốt cuộc không không chế được tâm tình ái mộ của mình: “Cô thật xinh đẹp!”

Đóa hoa nhỏ thân nhiên tự đắc nói: “Đúng vậy đó, tôi sinh ra cùng lúc với mặt trời mà.....”

Hoàng tử bé nhìn ra Đóa hoa nhỏ này không quá khiêm tốn, nhưng cô quả thật xinh đẹp động lòng người. Sau đó cô còn nói thêm: “Bây giờ là lúc nên ăn sáng chứ, xin ngài nghĩ cho tôi một chút đi.....”

Hoàng tử bé rất ngượng ngùng, vì thế cầm bình tưới mức nước lạnh trong hồ, tưới cho Hoa nhỏ.

Từ nay về sau, đóa hoa nhỏ này có điểm đa nghi mãi mãi cảm lại thêm lòng hư vinh liền tra tấn Hoàng tử bé. Ví dụ như, có một ngày, cô nói với Hoàng tử bé về bốn cây gai trên người cô: “Ngài bảo một con hổ giương thủ móng vuốt đến đây đi!”

Hoàng tử bé gõ cô một câu: “Ở trên hành tinh này của ta không có hổ, hơn nữa hổ không ăn cỏ.”

Hoa nhỏ nhẹ giọng nói: “Tôi cũng không phải cỏ.”

“Xin lỗi.”

“Tôi cũng không sợ cái con hổ gì đó, tôi chỉ chán ghét gió lửa chỗ ngài. Ngài không có bình phong sao?”

Hoàng tử bé suy nghĩ: “Chán ghét gió lửa.....chuyện này đối với một gốc cây thực vật mà nói, thật không may, đóa hoa nhỏ này thật khó hầu hạ.....”

“Buổi tối ngài phải bảo vệ tôi cho tốt. Chỗ này của ngài rất lạnh. Nếu ở đây không tốt, tôi sẽ đi đến chỗ kia ở.....” Nhưng cô cũng không nói nữa. Lúc cô đến đây là thời điểm vừa này năm. Cô làm sao có thể gặp qua thế giới nào khác. Cô khiến cho người ta cảm thấy lời nói dối của cô không quá thông minh, cô hơi nổi giận, ho khan hai ba cái. Một chiều này của cô là muốn Hoàng tử bé trở về địa vị cũ, cô nói: “Bình phong đâu?”

“Đề ta đi lấy. Nhưng cô vừa mới nói là.....” Vì thế Hoa nhỏ lại ho khan vài tiếng, làm Hoàng tử bé hối hận với sai lầm của mình, Hoàng tử bé vốn thành tâm thành ý thích đóa hoa này, nhưng đến lúc này, lại khiến cậu nảy sinh nghi ngờ với cô. Hoàng tử bé còn thật sự xem trọng vài chuyện lật vật đó, kết quả lại khiến bản thân buồn phiền.

Đóa Hoa Hồng này cực kỳ giống cái loại phụ nữ có tâm kế lấy dáng vẻ xinh đẹp yếu ớt và nước mắt của mình để làm vũ khí đòi sự yêu thương vô tận, Hoàng tử bé bị cô làm cho luống cuống, phiền não không chịu nổi.

Hoàng tử bé nói: “Ta không nên nhẹ dạ cả tin lời cô ấy, tuyệt đối không nên tin tưởng nấy lời kia của Hoa nhỏ, còn ngấm hoa, thưởng thức hương thơm của nó. Đóa hoa kia của ta tỏa hương khắp bốn phía tinh cầu, không thể không thưởng thức hương thơm của nó. Về chuyện móng vuốt hổ, vốn nên khiến ta nảy sinh đồng tình, nhưng ngược lại chỉ khiến ta phát cáu.....”

Cuối cùng, lòng hư vinh của Hoa Hồng hoàn toàn làm tổn thương cảm tình của Hoàng tử bé dành cho cô. Hoàng tử bé từ biệt hành tinh nhỏ, bắt đầu đi ngao du khắp vũ trụ. Dưới sự yêu cầu của nhà địa lý học, Hoàng tử bé cô đơn muốn đến Trái Đất của loài người.

“Hẹn gặp lại.” Cậu nói với Hoa nhỏ. Nhưng Hoa nhỏ không trả lời cậu. “Hẹn gặp lại.” Cậu còn nói thêm một lần.

Hoa nhỏ ho khan một trận. Nhưng cũng không phải vì cảm mạo. Cuối cùng cô cũng nói với cậu: “Ngài mà ở bên tôi mới thật là chuyện ngu xuẩn. Xin ngài tha thứ cho tôi. Hy vọng ngài có thể hạnh phúc.”

Hoa nhỏ không có chút oán hận nào với cậu, cậu cảm thấy thực kinh ngạc. Cậu giờ bình phong lên, không biết sao lại đứng lặng ở nơi đó. Cậu không hiểu vì sao cô lại ôn nhu điềm tĩnh như vậy.

“Quả thật là tôi yêu ngài.” Hoa nhỏ nói với cậu: “Nhưng bởi vì sai lầm của tôi, ngài đã không còn để ý đến tôi nữa. Chuyện nhỏ này không quan trọng. Có điều, ngài cũng ngu ngốc giống tôi. Hy vọng sau này ngài có thể hạnh phúc. Đặt bình phong sang một bên đi, tôi không cần nó.”

“Nếu gió thổi đến thì làm sao bây giờ?”

“Cảm mạo của tôi cũng không nặng như vậy. Ban đêm gió lạnh mới có lợi với tôi. Tôi là một đóa hoa.”

“Nếu có sâu có dã thú thì sao.?”

“Nếu như tôi muốn thấy bướm bướm, không chịu đựng vài ba con sâu đo thì không được. Nghe nói bướm bướm rất đẹp. Nếu không thì còn ai ngắm nhìn tôi chứ? Ngài sẽ đi đến phương xa. Về phần thú vật lớn, tôi cũng không sợ, tôi có móng vuốt.” Vì thế, cô ngay thơ lộ ra bốn cây gai trên thân cô, sau đó còn nói thêm: “Đừng có kẻ như vậy nữa. Thực đáng ghét! Nếu ngài đã quyết định rời khỏi tôi, vậy thì đi nhanh đi!” Cô đang sợ Hoàng tử bé thấy cô khóc. Cô là một đóa hoa cực kỳ kiêu ngạo.

Hoa hồng cũng yêu Hoàng tử bé, nhưng lại tổn thương cậu, trái tim bị vây trong lớp chất sùng đến lúc muốn biểu đạt tình yêu lại gây ra hiểu lầm như vậy.

Ở trên Trái Đất, Hoàng tử bé nhìn thấy có năm ngàn đóa hoa giống nhau gần như đúc nở rộ trong vườn, nhiều đóa còn y hệt đóa hoa trên đỉnh núi kia của cậu, cậu thương tâm khóc.

Cậu cảm thấy mình vô cùng bất hạnh. Đóa hoa kia của cậu từng nói với cậu cô là đóa hoa duy nhất của loài hoa này trong toàn bộ vũ trụ. Nhưng ở vườn hoa này còn có năm ngàn đóa hoàn toàn giống hệt nhau của loại hoa này!

Hoàng tử bé tự nhủ: “Nếu cô ta đến nơi này xem, cô ta nhất định sẽ vô cùng căm tức... Cô ta sẽ ho khan nặng hơn, hơn nữa vì tránh cho người ta nhạo báng, cô ta sẽ giả chết. Nếu như vậy, ta còn phải giả vờ cấp cứu cho cô ta, bởi vì nếu không làm như vậy, cô ta vì muốn khiến ta không chịu nổi, cô ta có thể thật sự chết đi...”

Tiếp đó cậu lại nói: “Ta còn tưởng đã có một đóa hoa độc nhất vô nhị, thì ra thứ ta có lại chỉ là một đóa hoa bình thường.”

Lúc này có một con cáo đi tới, nó cầu xin Hoàng tử bé “Nuôi dưỡng” nó. “Nuôi dưỡng” chính là thành lập liên hệ về mặt tình cảm. Nó nói: “Trước khi ngài nuôi tôi, ngài đối với tôi mà nói chỉ là một bé trai, chẳng hề khác biệt so với ngàn vạn đứa bé trai khác. Tôi không cần ngài. Ngài không cần tôi. Tôi đối với ngài chỉ là một con cáo, chẳng hề khác biệt so với ngàn vạn con cáo khác. Nhưng nếu ngài nuôi tôi, hai chúng ta sẽ cho nhau thứ người kia cần. Đối với tôi ngài là duy nhất trên thế giới, đối với ngài tôi cũng là duy nhất trên thế giới.”

“Ta bắt đầu hiểu được rồi.” Hoàng tử bé nói, “Có một đóa hoa., ta nghĩ, cô ấy đã nuôi ta.” Bởi vì cậu bị cô “Nuôi”, cho nên cô còn quý giá hơn năm ngàn đóa hoa trong vườn.

Trước khi đi, con cáo xin cậu đến nhìn lại những đóa hồng trong vườn hoa lần nữa. “Ngài nhất định sẽ hiểu rõ, đóa hoa kia của ngài là Hoa Hồng độc nhất vô nhị trên thế giới. Đến khi ngài trở lại nói lời tạm biệt với tôi, tôi sẽ tặng cho ngài một bí mật.”

Vì thế Hoàng tử bé lại đến gặp đám Hoa Hồng này.

“Các cô tuyệt đối không giống đóa Hoa Hồng kia của ta, các cô chẳng là gì cả!” Hoàng tử bé nói với các cô. “Không ai phục tùng các cô, các cô cũng chưa từng phục tùng bất cứ ai. Các cô cũng giống như con cáo của ta khi xưa vậy, lúc đó nó giống như trăm ngàn con cáo khác. Nhưng mà bây giờ nó đã trở thành bạn của ta, vì thế hiện giờ nó chính là con cáo độc nhất vô nhị trên thế giới.”

Lúc này, những đóa hồng trông có vẻ cực kỳ khó xử.

“Các cô rất đẹp, nhưng các cô chỉ là hư không.” Hoàng tử bé vẫn tiếp tục nói với các cô, “Không ai có thể khiến các cô hy sinh vì họ. Đương nhiên đóa hồng kia của ta, một người qua đường bình thường sẽ nghĩ rằng cô ấy cũng giống hệt các cô. Nhưng một mình cô ấy lại quan trọng hơn toàn bộ các cô, bởi vì cô ấy là do ta tưới nước. Bởi vì cô ấy là do ta đặt vào trong chậu. Bởi vì cô ấy là do ta bảo vệ bằng bình phong. Bởi vì sâu lông trên người cô ấy [ngoài hai ba con biến thành bướm bướm ra] là do ta diệt. Bởi vì ta lắng nghe những lời oán trách và khoe khoang của cô ấy, thậm chí có khi ta còn lắng nghe sự trầm mặc của cô ấy. Bởi vì cô ấy là Hoa Hồng của ta.”

Cậu lại nhớ tới con cáo.

“Hẹn gặp lại.” Hoàng tử bé nói.

“Hẹn gặp lại.” Con cáo nói, “Ừm, đây là bí mật của tôi. Rất đơn giản: Chỉ có sử dụng trái tim của mình mới thấy rõ mọi thứ. Mắt thường không thể nhìn thấy bản chất sự việc.”

“Bản chất của sự việc, dùng mắt thường không thể thấy được.” Hoàng tử bé lặp lại những lời này, để có thể ghi tạc nó vào đáy lòng.

“Chính vì ngài đã dành rất nhiều thời gian cho Hoa Hồng, nên Hoa hồng của ngài mới trở nên quan trọng đến thế.”

“Chính vì ngài đã dành rất nhiều thời gian cho Hoa Hồng...” Hoàng tử bé lặp lại những lời này, muốn bản thân nhớ thật kỹ.

“Mọi người luôn dễ dàng quên mất đạo lý này,” Con cáo nói, “Nhưng ngài không nên quên nó. Hiện giờ ngài sẽ chịu trách nhiệm với những gì ngài nuôi

đường. Ngài phải vĩnh viễn chịu trách nhiệm với Hoa Hồng của ngài...”

“Ta muốn vĩnh viễn chịu trách nhiệm với Hoa Hồng của ta....” Hoàng tử bé lặp lại

Tôi không biết làm sao khi cảm nhận được Iraku Sotogawa no Tsubasa bám vào mắt của tôi, giờ phút này cô ta đã hấp hối.

Amaimon không biết bỗng nhiên từ nơi nào nhảy ra: “Mau ngăn cô ta lại. Nếu không ngươi sẽ mất luôn thị lực.”

“Rốt cuộc bây giờ tôi phải làm sao hả?”

“Dùng lực tinh thần để chiến thắng cô ta, khống chế cô ta.” Siêu nhân điện quang cũng không đánh quái thú như vậy. Đã nói loại chuyện độ khó cao này tôi căn bản là không làm được, tôi không phải nhân vật chính như Tiểu Cường đánh mãi không chết, mỗi lần đều có thể bùng nổ SEED.

“Haizz, vậy ngươi liền cả đời đi đường đều té đi.” Amaimon dối nói.

“Khốn khiếp, đừng có trưng ra bộ mặt chuyện không liên quan đến mình như vậy, bây giờ là lúc để ăn kẹo mút sao?” Tôi giận, người này thật đúng là hoàn toàn không đáng tin.

“Haizz, đến đây.” Amaimon vẻ mặt không biểu tình nhìn đằng sau tôi, không nhúc nhích nửa phân. Hiển nhiên, hấn đến đây.

Thân thể của tôi cứng đờ, rốt cuộc lại có cái gì nữa. Sau đó hai mắt tư dừng tối đen, phản ứng đầu tiên là thôi xong rồi, Iraku Sotogawa no Tsubasa thật sự đã chết.

Không nghĩ đến, mắt trái giống như TV thời xưa, một đồng chấm đen nhấp nháy vài cái trên màn hình, thị lực lại khôi phục. Còn chưa kịp vui mừng, tôi liền phát hiện có chuyện không đúng. Thế giới này sao lại tối tăm và u ám như vậy chứ, rõ ràng vừa rồi không phải như vậy.

Amaimon thấy thế, xông lên, cẩn thận quan sát đôi mắt của tôi. Tôi nghi ngờ nhìn hấn.

Sau đó hấn huyết sáo một tiếng, đại khái tỏ vẻ ủng hộ: “Bốp bốp bốp, chúc mừng ngươi đã có được đôi mắt của ác ma. Có điều phải cẩn thận nếu không sẽ bị ác ma nuốt chửng đó.” Rất có mùi vị vui sướng khi người gặp họa.

“Cái gì?” Hai con mắt của tôi bắt đầu nhấp nháy liên tục, cái tên chết tiệt này dùng giọng điệu chết tiệt nói cho tôi biết nếu không xử lý tốt thì tương lai sẽ là phiền phức quần thân.

“Nói đúng ra là, ngươi có được sức mạnh của Iraku Sotogawa no Tsubasa, có thể thấy được những thứ mà người thường thậm chí là ác ma cũng không nhìn thấy.”

“Như vậy là Iraku Sotogawa no Sotogawa đã đồng ý làm sứ ma của tôi à?”

“À, chuyện đó hả, cô ta đã chết rồi.”

“Anh nói cái rắm, vậy đôi mắt này là thế nào hả?”

“Đó là Iraku Sotogawa no Tsubasa số 2, vừa mới tới.”

Tôi hóa đá vài giây: “Anh tuyệt đối đang đùa giỡn tôi, tuyệt đối là như vậy.”

“Đúng là Iraku Sotogawa no Tsubasa số 2 mà.” Hấn đứng thẳng người lên: “Nếu bây giờ không rời khỏi nơi này, sẽ không đến kịp buổi bán đấu giá mắt.”

“Anh giải thích rõ ràng cho tôi cái đã.” Tôi giữ chặt tay áo của hấn.

Hấn dùng một loại ánh mắt “Ngươi thật sự quá phiền phức” nhìn tôi sau đó tiến hành xoa nạn mù chữ cho tôi.

Thì ra, trong khoảnh khắc Iraku Sotogawa no Tsubasa hấp hối, sức mạnh tinh thần còn sót lại của Rika đã cứu lại một bộ phận của cô ta. Trên cơ bản, Iraku Sotogawa no Tsubasa đã chết. Nghe Amaimon nói, bộ phận còn sót lại trong cơ thể của Iraku Sotogawa no Tsubasa là bộ phận mạng bản tính của ác ma và không hề liên quan gì đến Rika nữa. Bởi vì bộ phận thiện lương nhất của cô ta khi yêu Rika đã tan biến trong một cái chớp mắt từ lúc cô ta chết, không ai có thể cứu vãn được.

Tôi hỏi hấn, có phải mỗi một ác ma đều có một bộ phận thiện lương hay không?

Sau khi hấn nhìn chằm chằm tôi thật lâu, mới dùng giọng điệu diễn thuyết nói rõ ràng:

“Truyền thuyết xưa kể có một đôi ác ma anh em song sinh, trời ban cho người anh sự dũng cảm và kiên cường, trời ban cho người em gái tài hoa và trí tuệ không gì sánh kịp. Kỳ thật ác ma chính là thiên sứ sa đọa đến nhân gian, chẳng qua lại hóa thân thành ác ma. Thực ra trong bản tính ẩn của ác ma cũng có một trái tim nhân ái, chẳng qua bản tính bên ngoài của ác ma thật sự rất tà ác!”

Thật ra, cái câu ác ma là thiên sứ sa đọa đến thế gian mà hần vừa nói, hoàn toàn là nói nhăng nói cuội, nhưng cô nàng còn chưa gặp sự đời trước mặt lại nghiêm túc nghe, còn nghiêm túc suy ngẫm nữa. Hần nghĩ nếu đưa cô đến học viện của anh trai có lẽ sẽ rất thú vị đây.

Iraku Sotogawa no Tsubasa và Rika, đã được thuần dưỡng, tôi và Amaimon. Cuối cùng tôi có cảm giác mọi thứ đều có quan hệ dây mơ rễ má với nhau. Kể cả những chuyện xảy ra trước đó, tòa đại sứ cổ quái và đám nhện, nhưng toàn bộ câu chuyện là gì thì tôi không biết nhiều lắm. Chỉ sợ chỉ có theo thời gian thì mới có thể tra ra manh mối.

Tôi giống như bị cuốn vào một cái lốc xoáy cực lớn, may mà hiện giờ gió lốc vẫn chưa đến.

Kỳ thật kết cục này của các cô ấy cũng xem như là kết thúc có hậu. Có điều, phiền toái của tôi thật ra cũng không ít đâu. Đầu tiên, cơ bản là tôi không không chế được đôi mắt của ác ma này, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị phản phệ, cái này chỉ có thể coi là có được một con ác ma thuần tính tã ác 100%. Tiếp theo, chỉ cần lộ ra con người quái dị này sẽ bị người ta xem như quái vật, trên thực tế hiện giờ tôi cũng chẳng khác gì người mù. Hơn nữa còn mang khế ước với tên ác ma Amaimon này, cuộc sống của tôi thật sự tràn ngập chông gai.

Trong một giây tôi thất thần, Amaimon đã ra khỏi phòng.

Tôi nhanh chóng chạy đuổi kịp hần. “Iraku Sotogawa no Tsubasa đã nói không ai có thể ra khỏi tòa nhà này, làm sao chúng ta đi ra ngoài được?”

Amaimon lắc lắc một chuỗi chìa khóa trên tay.

Nhìn bộ dạng đã tính toán kỹ càng của hần, tôi bỗng nhiên hơi ngượng không muốn quấy rầy hần. Nhưng cứ như vậy mà đi xuống thật đúng là không được.

“Này, đi làm rồi, cầu thang đi xuống ở bên kia.” =.

Thân mình Amaimon hình như cứng đờ trong một thoáng, sau đó hần mặt không đổi sắc chuyển hướng.

“Thật là, tôi nghi ngờ vừa rồi anh mắt tích lâu như vậy là vì lạc đường.”

“Còn khuya.” Amaimon bình thản phản bác. Hần sẽ không thừa nhận, hần bỗng nhiên xuất hiện trên con đường trước cửa đại sứ quán là vì lấy sai cái chìa khóa mở không gian dị giới nên lạc đường.

Bạn đang đọc truyện *Kí Nhâm Khế Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: ĐÊM THỨ CHÍN

Xoay người, hai tay đặt trên đập lớn, tôi nhìn chăm chăm vào những con sóng biển từng đợt xô vào bờ mà ngẩn người tầm 10 phút, lên kế hoạch cho cuộc sống sau này.

Sáng hôm nay, tôi rời khỏi Amaimon.

Lúc đầu, tôi có hai dự định cho tương lai phía trước. Thứ nhất, ôm đầu Amaimon, hy vọng hần sẽ thương xót, mười năm sau buông tha tôi. Thứ hai, chạy thật nhanh, rời xa tên ác ma này, hưởng thụ nốt những ngày còn lại, đồng thời cầu nguyện tên chết tiệt đó sống không quá mười năm.

Nhưng cái ý tưởng thứ nhất vào lúc tôi thấy tên chết tiệt kia mặt không đổi sắc, phóng hỏa thiêu rụi đại sứ quán thì lung lay. Tóm lại, tôi cảm thấy nếu đi theo hần, tôi tuyệt đối không chịu được qua mười năm.

Tên kia cũng rất thoải mái, chưa từng gây khó dễ hay giữ tôi lại. Thật sự, ngoại trừ việc không cho tôi một đồng nào, bắt tôi phải mang theo che mắt, cuối cùng còn nói mấy lời nguyên rủa ác độc kiểu “tôi mà rời khỏi hần, ngay cả ăn mỳ tôm cũng thiếu gói gia vị” linh tinh các loại, hần thật sự không làm cái cả (=.=|||).

Nhưng tốt xấu gì hần cũng cho tôi một cái máy phiên dịch chứ, tiếng Anh của tôi không được tốt cho lắm.

Tôi dùng che mắt hình kẹo que che con mắt trái giống như mắt thỏ, hồng như máu. Đây chính là thay đổi để phù hợp với ngoại cảnh. Làm ơn đừng nói với tôi mắt màu hồng là chuyện thông thường trong tiểu thuyết hay mắt màu hồng đáng yêu cỡ nào. Phải biết rằng mắt còn lại của tôi làm màu xanh a! Có biết rằng khi Amaimon lấy con mắt xuống trước mặt tôi thì kinh khủng cỡ nào không, lấy xuống còn chưa tới một giây thì con người này đã nằm trong hốc mắt tôi rồi. Còn cho là trông mắt cũng cần phải chú ý tới phối màu cho hòa hợp kiểu như trắng – đen, hồng – xanh.

Thôi, không nói tới tên chết tiệt kia nữa! Tôi đây muốn cuộc sống bình thường!

Với tôi mà nói, cuộc sống bình thường chính là giống như hiện tại vậy.

Khi tôi còn chưa kịp phản ứng, một bóng đen thật lớn phía sau cúi xuống, không nói câu nào mà đoạt lấy máy phiên dịch của tôi, vỗ vỗ vài cái: “Tôi bảo này, rốt cuộc cô còn muốn nhân hạ rảnh rang tới khi nào hả?! Mau vào trong tiệm! Tôi thấy cô có vẻ đáng thương mới nhận cô vào làm đó!”

Tôi vội cúi người 90 độ, chạy lẹ vào trong tiệm.

Đúng vậy, bây giờ với tôi mà nói, cuộc sống bình thường chính là có một công việc tốt, kiếm đủ tiền về Trung Quốc, gả cho một người chồng tốt, giúp chồng dạy con khôn lớn. Vì thế, tôi cố gắng làm việc thật tốt.

Giao hàng, tôi đi, quét dọn, tôi làm, phục vụ bàn, tôi đến. Nhưng mà ai có thể nói cho tôi biết, vì sao khi đi đưa hàng bỗng nhiên bị trộm “xù” mất chiếc xe?! Vì sao khi quét dọn, tôi còn chưa động tới cái bàn nó liền đổ?! Vì sao khi đưa đồ uống, lon nước có ga đột nhiên nổ tung khiến tôi có một lần uống nước kiềm tắm rửa miễn phí!!!!

Bạn có biết trước khi tôi mặc vào chiếc áo sau lưng in hàng chữ: “Cửa hàng mực nướng XX, hoan nghênh đến ăn!”, áp lực lớn bao nhiêu không, gặp phải nguy cơ tài chính. Lúc ấy, tôi đây thật thật giả giả bị mù, trên người lại ba không*, không thân thích được ông chủ nhận vào làm, công việc bao ăn bao ở, tên ngốc, ấy không phải, ông chủ tốt bụng.

(*) Ba không là không CMND, không thể tín dụng, không thể đi xe buýt thì phải, nói chung là tình trạng không có giấy chứng minh nhân thân.

Tôi như như bị sao quả tạ chiếu vậy. Đáng giận, tôi rõ ràng bận rộn cả buổi sáng, tiền lương lại ít đến đáng thương. Tuyệt đối là do lời nguyên rủa chết tiệt của tên Amaimon kia linh nghiệm. Haizzz, bây giờ tôi đối diện nỗi có thể nuốt luôn một xâu thịt nướng luôn ấy chứ.

“Anh trai, cho hai xâu mực nướng.” Sau khi máy dịch từng từ tôi nói xong thì anh chàng đẹp trai đáng yêu trước mắt lại dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá tôi vài giây. Được rồi, tôi chỉ biết vậy thôi.

“Anh trai, nhanh lên! Tôi rất đói.” Tôi cất máy phiên dịch, lại vỗ vỗ vài cái lên quầy hàng. Lúc này hắn mới phản ứng, lăm bắm mấy câu gì đó rồi mới đặt hai xâu mực nướng lên quầy.

Tôi nhận hai xâu mực, cắn một miếng, uhmm, ngon hơn nhiều so với cửa hàng tôi làm, lại liếc qua anh chàng kia, hắn vẫn dùng ánh mắt tò mò len lén nhìn tôi. Đừng như vậy, tôi sẽ mắc cỡ đó, mọi người sẽ bảo tôi là Mary Sue đó.

Sau đó lại có một người lấy máy phiên dịch của tôi. Tôi quay đầu lại, là anh chàng tóc hồng phấn vừa nãy còn ngồi trong quầy, trông rất uể oải.

Hắn nghịch máy phiên dịch, bắm bắm vài cái, sau đó nói: “Tiểu thư, cô tới bờ biển chơi một mình sao? Nói thật, cái bịt mắt kia trông rất hợp với cô.”

Tôi vừa định tỏ vẻ nghe không hiểu hắn đang nói gì thì máy phiên dịch liền tự động dịch lời nói của người kia.

“A, thật lợi hại!” Thì ra đồ Amaimon cho tôi là hàng cao cấp, chỉ là tôi không biết dùng. Bây giờ thì không cần phải gõ từng chữ, cũng không gặp phải tình trạng nghe không hiểu người khác đang nói gì nữa.

“Ha ha, không có gì.” Nam sinh tóc màu hồng phấn kia gỡ đầu, nói: “Tôi tên là Shima Renzo, tiểu thư, cô là người nước ngoài à? Có cần tôi đi cùng không?”

“À...” Tính cách thật cởi mở, trông hắn chỉ khoảng 15, 16 tuổi thôi: “Cái này, tôi còn chưa trả tiền.”

“Hai xâu mực nướng thôi, không cần đâu. Ha ha.”

Đừng, cứ làm như thế người cùng anh mở cửa hàng sẽ khóc ròng đó.

Người còn lại bây giờ đang ở bên cạnh quầy mực nướng tỏa hương thơm ngào ngạt, hoàn toàn không chú ý tới chúng tôi ở phía bên này, nhìn thấy hắn hết lớn, tràn đầy tinh thần, kẻ ăn miễn phí như tôi đây thật ngượng ngùng. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hương vị mực nướng của họ cũng đâu có tệ, sao lại không có người mua?

“Đồ ăn ngon đây.....! Mực nướng thơm ngon, dù có phải bán linh hồn cho ác ma cũng đừng bỏ lỡ!!!”

“Khụ... khụ... khụ...”

“Tiểu thư, sao vậy, sao ho nặng thế?” Shima tới gần trấn an.

“.....” Thì ra linh hồn ở thế giới này lưu lạc tới mức ngay cả mực nướng cũng không bằng sao? Kiểu này cho dù họ có ế ế chề thì tôi cũng sẽ không bao giờ thêm đồng tình.

“Vì sao lại không có ai mua, thật kỳ quái, rõ ràng mực nướng ăn rất ngon mà.” Anh chàng nướng mực thì thầm.

Một con mèo đen có hai đuôi, hai vằn màu vàng trên trán nhảy lên vai hắn, phát ra âm thanh kỳ quái, nghe không giống tiếng mèo kêu mà giống như đang nói chuyện hơn.

Tôi nhìn chăm chăm con mèo kia, nhưng mà máy phiên dịch hoàn toàn không phản ứng, hình như Shima cũng không nghe thấy, chắc là tôi nghe nhầm

rồi. Nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một con mèo có hai đuôi.

“Không được, không được, đây là hàng để bán đó.” Anh mực nướng vừa nói vừa căn con mèo đen lại.

“À, ra là nó, con mèo đó là sứ ma của Okumura.” Shima quay đầu đi, vừa đi vừa nói.

Sứ ma, nghe thấy hai chữ này, toàn thân tôi run lên.

“Bởi vì có nhiệm vụ nên tui mang nó theo.” Anh chàng kia nói.

Thừa lúc hai người kia đang nói chuyện, tôi trả tiền rồi vội bỏ chạy. Đi mua hai xâu cá mực nướng cũng gặp phải chuyện liên quan đến ác ma, chắc chắn là dính phải nguyên rủa của tên Amaimon.

Chạy mới được một quãng, tôi thấy bờ biển đang xôn xao một trận. Chén vào trong đám người mới thấy, thì ra là do nước biển bị nhuộm đen. Bên cạnh tôi có một vị thoát nhìn trông giống cao tăng đắc đạo đang lăm bầm gì đó. Tôi chuyển máy phiên dịch sang: “Khi biển lớn bị nhuộm đen, ngọn núi nhỏ giống như một ác ma không lồ sẽ xuất hiện, hủy diệt thôn làng.”

Trời ạ! Tôi che miệng, yên lặng khóc, nước mắt đầm đìa, có thể đừng đen đui như vậy được không?! Phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Mới đi được vài bước, mắt trái của tôi đột nhiên đau buốt. Tôi ôm lấy con mắt đang đau đớn vô cùng, nhồi xỏ xuống, sao lại thế này, biết vậy tôi đã không nói linh tinh. Ngay tại thời điểm quan trọng này tôi lại mất ý thức. Chết tiệt!

Đến khi tôi tỉnh lại đã là lúc hoàng hôn. Thật là, nhìn thấy một thiếu nữ đáng thương bất tỉnh bên lề đường mà không có ai tới giúp sao.

Tôi cẩn thận đứng dậy mới phát hiện ra ở phía biển bên kia đang tranh cãi vô cùng ầm ĩ.

Đây là cái gì?! Một con mực khổng lồ và một con mèo to vĩ đại? Quái vật phim ảnh sao? Không đúng, tôi đã thấy con mèo kia rồi, nó không phải là sứ ma của anh chàng mực nướng lúc nãy sao? Chẳng lẽ bởi vì hấn nướng quá nhiều mực nên được vua mực mời đi uống trà?

Có ai đó mau căn chúng nói lại đi, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ rất nguy hiểm. A! Hai anh chàng vừa gặp sáng nay đang chạy tới phía biển bên kia.

“Nếu mặc kệ nó, con quái vật kia nhất định sẽ vào trong thôn làm bậy. Phải mau chóng giải quyết nó.” Nói rất đúng, anh mực nướng.

“Nói... nói rất đúng.” Shima đặt tay lên trượng, bắt đầu niệm một đoạn văn tự dài ngoằng. Là chú ngữ sao? Có điều... bị fail... không biết hấn nhớ nhầm hay pháp lực yếu nữa: “Á, không có tác dụng, chẳng lẽ là bởi vì vua mực không nghe thấy sao?”

“Không đúng, không phải nó có hai cái tai to như vậy sao.” Anh mực nướng chỉ vào phía đầu của con mực vua.

“Điên, không đúng, đó là vây mực, đến trẻ con cũng biết đó.” Shima ngạc nhiên nói.

“Vây sao? Thiết không vậy?” Anh mực nướng hỏi lại.

“Ồ? Thiết không vậy?”(+1) Thật ra tôi cũng không biết =.=.

Lúc này, vua mực lại bắt đầu tấn công mãnh liệt, tạo nên những đợt sóng lớn. Tôi không tránh khỏi bị hất nước, lạnh buốt. Nhưng mèo đen cũng không cam lòng chịu yếu thế, nó nhảy lên cắn con mực.

“Làm tốt lắm!” Tôi còn chưa kịp dứt lời, thế giới đột nhiên yên lặng. Mèo đen biến mất.

“Mèo thích ăn mực sống.” Shima buông tay, không còn chút sức lực nói.

“Thật hả?” Tôi về không biết.

Sau đó có một cô bé chạy lên bờ, anh mực nướng lại lao xuống biển, hình như là đi cứu một đứa trẻ.

“Đó là cái gì?” Anh mực nướng rút kiếm, toàn thân bao trùm trong ngọn lửa xanh, còn có thêm đuôi và sừng, trông giống như Amaimon. Tôi khiếp sợ. Có người vỗ vai tôi, tôi quay đầu lại thì thấy được cái mặt than của Amaimon.

“À há, người biết rồi.”

“Há?” Thật không hiểu hấn đang nói gì.

“Số người trên thế giới này biết được bí mật đó là vô cùng ít, biết không? Giết người diệt khẩu nha?”

Không gặp gần hai ngày, tính tình đáng ghét của hấn vẫn như trước.

“!!!” Tôi nuốt một ngụm nước miếng, cười giả lả: “Đã lâu không gặp, tôi mời ngài đi ăn mực nướng ha, tôi biết một cửa hàng ăn rất ngon, ha ha ha.”

Hắn không bị thuyết phục.

TT^TT...Được rồi, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi, tôi không nên tới bờ biển làm gì, tôi không nên ăn mực nướng làm chi: “Rốt cuộc ngài muốn thế nào.”

“Người đi lạc, hai ngày rồi, nên quay về nhà thôi.” Hắn khoái trá vỗ vỗ đầu tôi.

Người này coi tôi là thú nuôi sao?! Chết tiệt! Tôi không muốn đi. Tôi trừng mắt nhìn hắn, chậm chạp không di chuyển.

Hắn đi được vài bước, bỗng nhiên quay đầu, nhẹ nhàng nói: “Không theo kịp, giết.”

Người nhất định đã đoán trước rồi đúng không, tuyệt đối là vậy.

Tôi thực sự khó chịu, thực sự không cam lòng.

Vì thế hai ngày sau đó xảy ra một chuyện. Tôi phát sốt, sau đó té ngã, đồng thời cũng đẩy Amaimon ngã theo. Muahahahaha, các vị, tung bông, tung hoa. Há...há...há!!!

Hắn đi được vài bước, bỗng nhiên quay đầu, nhẹ nhàng nói: “Không theo kịp, giết.”

Người nhất định đã đoán trước rồi đúng không, tuyệt đối là vậy.

Tôi thực sự khó chịu, thực sự không cam lòng.

Vì thế hai ngày sau đó xảy ra một chuyện. Tôi phát sốt, sau đó té ngã, đồng thời cũng đẩy Amaimon ngã theo. Muahahahaha, các vị, tung bông, tung hoa. Há...há...há!!!

Bạn đang đọc truyện *Kì Nhảm Khế Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: ĐÊM THỨ MƯỜI

Lúc trước tung hoa nhưng hiện tại trong đầu tôi chỉ còn lại tiếng nhạc tang, thật lãng phí cảnh tượng hoa rơi lúc trước. Ế, sao nơi này lại có sông, thêm cả thuyền nữa, có thể đi thuyền sao?

“Oi~ nhìn thấy con thuyền kia không? Tuyệt đối không được ngồi lên đó nha~ Bên kia sông chính là địa ngục đó.” Tiếng kêu như gọi hồn của Amaimon kéo tôi quay lại với thực tế, hai tay hắn đang liều mạng (?) vẫy vẫy trước mặt tôi. Đừng làm thế nữa, bộ ngài không mất của tôi đã “mang cả một trời đầy sao” rồi ư? Xin ngài thương xót, nhanh nhanh đưa tôi đến bệnh viện đi.

“Dậy uống thuốc nào, há nồm ra, a~” Amaimon há miệng làm mẫu, hai cái răng nanh nhỏ kia trông thật khỏe mạnh. Nhưng xin hỏi thứ thuốc kia là gì vậy. Thứ kì dị này màu xanh là thuốc sao, vì sao bên trong lại có cả vật thể rắn không xác định đang trôi nổi chứ?! Trời ạ, chẳng lẽ, đây là justwe, không có khả năng! Không thể! Tuyệt đối là ảo giác. Xong rồi, chẳng lẽ bệnh của tôi đã nguy kịch rồi?! Hai mắt tôi sầm, tôi hôn mê.

“Thật kỳ quái, không phải đã tỉnh rồi ư?” Amaimon đẩy đẩy cô gái đang hôn mê, không có phản ứng, tiếp tục đẩy, vẫn không phản ứng. Sừng sốt nửa giấc, ánh mắt hắn tối sầm lại, nâng đầu cô dậy, cho uống thuốc.

Này, anh là trẻ con sao?! Không được người khác chú ý lên giận dữ sao, tôi đây chịu thua anh. Nhưng, chết tiệt, bà đây là bệnh nhân đó!!!

“Khụ, khụ, khụ.” Tôi bị sặc tỉnh, thứ thuốc kì quái kia có vị khiến người ta nôn mửa. Amaimon, có thể nói cho tôi biết thứ thuốc đó là gì không? Mà không, không, đừng có nói, tuyệt đối đừng nói cho tôi biết.

“A, thuốc có tác dụng thật tốt!” Anh vui mừng cái quái gì?!

“Vận động chảy mồ hôi sẽ nhanh khỏi ốm. Chuẩn bị xong chưa? Nhanh vận động đi.”

=.=|| Hai ba giây sau, tôi run rẩy mở miệng: “Xin hỏi, ngài đem tôi bọc kín như con tằm thì tôi hoạt động như thế nào?!”

A! Hai mắt hắn vừa rồi lại tối sầm nữa, anh muốn thế nào đây, quân tử động khẩu không động thủ. Này, đừng thả Kyodai Kigyou ra!

A!~~~ TT^TT Thật ra anh chính là hoàng tử của hành tinh S*, đúng không?

(*) S là viết tắt của Sadit, có nghĩa là cuồng ngược đãi.

Dưới sự ép buộc của Amaimon, cơn sốt cũng phải lui đi, mà tôi sau khi bị Kyodai Kigyou đuổi theo mấy vòng quanh phòng, toàn thân đều nhức mòi.

Chắc chắn là tên chết tiệt kia trả thù đây mà.

“Uh, nếu khỏe rồi thì chúng ta đi thôi.”

“Hả, đi đâu vậy?” Tôi rất cục cựa cũng hiểu được một chân lý, chính là Amaimon nói một, tuyệt đối không được nói hai.

“Chúng ta tới trường học của anh trai ta.”

“Trường học...” Không hay rồi! Tôi có dự cảm không tốt về chuyện này.

Người cảm thấy một tên mặt than, độc mồm độc miệng, ác ma thuộc tính S, sẽ có một vị anh trai như thế nào? Nếu không gặp Mephisto Pheles, tôi tuyệt đối không thể tưởng tượng được.

Cái gì mà hiệu trưởng, cái gì mà người con cả của Satan, cái gì mà ác ma đều là mây bay, hần thật ra chính là một cái cây cao lương quả dị ả. Lại nói, hần có vẻ rất hòa hợp, hòa hợp tới mức bất thường với Amaimon.

Tôi mặt không chút thay đổi nhìn vị anh trai nào đó vô cùng vui vẻ thay cho Amaimon một bộ kimono màu hồng phấn với tốc độ cực nhanh, Amaimon bị xoay vòng vòng giống như con quay.

“Đây không phải là trang phục áo tắm của nữ tu sĩ mà ngay cả thánh địa cũng khan hiếm sao? Làm tốt lắm, Amaimon.” Soạt soạt soạt, vỗ phục, kiểm Nhật, còn có cả tóc giả!

“Đây mới là trái tim của samurai, linh hồn của võ sĩ, còn có thể giới dễ thương tuyệt vời. Có thể có được một em trai vĩ đại như cậu, ta thật hạnh phúc.”

“Uh” Ồ! Ngay cả Amaimon cũng bị hần trấn áp.

“Cô chắc hẳn là tiểu thư Rika đúng không?” Vị anh trai nào đó rất cục cựa cũng chú ý tới tôi: “Nghe Amaimon nói mắt trái của cô là con mắt của Iraku Sotogawa no Tsubasa, có thể cho ta xem thử... A! Che mắt loại kẹo que ngọt ngào phiên bản limited!!!”

Này, này, giờ ông mới phát hiện sao. Người này có thể tin được không vậy. Còn nữa, ai nói với ông tôi tên là Rika?! Tên Amaimon chết tiệt kia căn bản không hỏi qua tên của tôi, Rika không phải là tên người khác sao, rõ ràng là hần vừa mới vơ đại một cái mà, ngay cả nghĩ một cái tên mà hần cũng lười sao.

“Nói như vậy, tiểu thư Rika là một nhân tài hiếm có đấy.” Mephisto cúi người, nhìn kỹ mắt trái của tôi: “Rất có thiên phú để trở thành một thầy trừ tà suất sắc.”

“Thầy trừ tà...” Ta hoàn toàn không biết mọi chuyện đang phát triển theo hướng nào, nguyện vọng của bà đây là thế giới hòa bình sao: “Thầy trừ tà chuyên chiến đấu với ác ma?”

“Đúng vậy nha, ta mở một trường học chuyên huấn luyện thầy trừ tà, ta nghĩ tiểu thư Rika nhất định có thể trở thành một thầy trừ tà mạnh mẽ.”

Không, tôi căn bản không nghĩ tới việc trở thành thầy trừ tà, một tên Amaimon đã bắt hạnh thế này, tôi không muốn mười năm còn lại đều phải gặp mặt ác ma đâu. Lại nói, ác ma mở cái gì mà trường học trừ tà, chuyện này thật sự không có vấn đề gì sao?! Thật ra các người muốn mở trường nằm vùng, đúng không?

“Cái này, hình như ông hiểu nhầm chuyện gì đó đúng không, tôi...” Mephisto nghe tôi nói, sau đó nở nụ cười thân thiết [?], ra hiệu cho tôi nhìn Amaimon.

Nhìn thấy một màn trời long đất lở, chớp giật đùng đùng, tôi lập tức hiểu được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

“Hãy hướng dẫn tôi trở thành một thầy trừ tà xuất sắc, làm ơn.” Tôi quay đầu. Cuộc sống tương lai, phu quân tương lai, đứa nhỏ tương lai của tôi, thật xin lỗi, tôi không thể đi tìm các người.

“Hiệu trưởng, ngài có thể giải thích cụ thể cho tôi thầy trừ tà là gì không?”

“Cái này à, tôi tin tiểu thư Rika nhất định sẽ trở thành một thầy trừ tà mạnh mẽ.” Này, những lời này vừa nãy ông đã nói rồi.

“Cụ thể thế nào, tiểu thư Rika sau khi đi học sẽ hiểu, mau đến làm thủ tục nhập học đi.” Ông vừa nói nhập học ư, để cho một kẻ đã ngậm đắng nuốt cay, trải qua vô vàn gian khổ mới tốt nghiệp trung học như tôi học lại một lần nữa, cho dù là mẹ tôi cũng sẽ khóc ròng đó. Thật đó, để tôi khóc cho mà xem.

Tôi mang bộ mặt vô cùng ngoan ngoãn, đáng thương, kéo áo, nhìn Amaimon, tên đáng ghét kia lại vỗ vỗ đầu tôi: “Ngonan, mau đến trường đi.” rồi chuẩn bị rời đi.

Tôi nhanh tay nhanh mắt ngăn hần lại, thiếu chút ôm luôn đuôi hần: “Anh muốn đi đâu?”

“Đến công viên giải trí nha.” Hần chớp chớp mắt làm một cái mặt quỷ.

Nghiến răng, tôi nguyên rủa anh hôm nay đến ông viên trò chơi thì toàn bộ các trò chơi đều bị làm hỏng hết. Thế mà, toàn bộ công viên trò chơi thật sự bị phá hỏng hết. Giờ tôi mới biết hóa ra Amaimon chính là một món vũ khí hình người nha.

Tôi lên đi theo tới công viên trò chơi, trốn ở trong bụi cỏ. Phía bên kia, Amaimon đang trêu đùa anh chàng mực nướng. Nhưng sao anh ta lại ở đây, gặp phải Amaimon, vận may của anh ta cũng không phải dạng vừa đâu.

Không, phải nói là có thể trở thành em trai của Amaimon, vận may của anh ta cũng không không phải dạng vừa đâu. Hơn nữa, anh em như thể tay chân nha~ Nhìn anh trai nướng mực đáng thương bị trêu đùa, tôi sẽ không nói cho các người biết thật ra tôi rất hưng phấn đó.

Nhưng tình trạng anh em trong nhà trêu đùa cãi cọ lại trở thành bạo lực gia đình. Anh bạn kia bị đánh tới thương tích đầy mình nhưng chắc Amaimon hoàn toàn không cảm thấy tội lỗi gì đâu.

Làm sao bây giờ, tiếp tục như vậy sẽ xảy ra án mạng đó. Xung quanh đã bị hai người bọn họ luân phiên tàn phá, ngay cả tôi cũng gặp nguy hiểm.

Tôi lo lắng, trong lòng bàn tay chảy cả mồ hôi, thăm nghĩ bây giờ đi tìm hiệu trưởng chắc vẫn còn kịp.

Tôi vội vàng vàng chạy về trường học.

“A!” Bởi vì rất nóng quá mức, tôi đụng vào người khác ở ngã rẽ.

Ngẩng đầu lên chỉ thấy một thiếu niên tay cầm con rối đang hí hóp mắt nhìn tôi. Con rối trên tay hắn cử động, phát ra âm thanh kỳ quái: “Đúng là một kẻ liều lĩnh lại hấp tấp, cô va phải người khác rồi!”

Đây là... thuật nói bụng?!

Chuyện đột ngột phát sinh khiến tôi sững sờ tại chỗ. Á! Tôi đứng ở đây làm gì thế này?

Bạn đang đọc truyện *Kí Nhảm Khế Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: ĐÊM THỨ MƯỜI MỘT

A, tôi vốn muốn đi gặp hiệu trưởng, bây giờ không còn nhiều thời gian.

Tôi vội cúi người, bỏ lại một câu “rất xin lỗi” rồi nhanh chóng rời đi.

“Tiếng Trung? Thật là một kẻ vừa liều lĩnh lại ngu ngốc.” Người kia vừa nhăn nhó điều khiển con rối vừa nói, là tiếng Trung.

Tôi cố nén sự kinh ngạc, tiếp tục chạy. Chạy còn chưa được bao xa thì cổ áo tôi đã bị người ta kéo lại.

“A... Amaimon?!” Chết tiệt, anh kéo cổ áo bà đây đến nghien rồi hả: “Sao anh lại ở đây? Anh chàng kia đâu rồi? Chẳng lẽ anh đã hủy thi diệt tích rồi!”

“Haizz, đã bảo cô ở lại trường mà, sao lại ở đây?” Hắn vừa nói trong miệng lại ngậm kẹo que khiến cho má bên trái phồng lên. Má nó, anh vừa mới đánh người xong đó, sao anh có bình tĩnh như vậy hả, vết máu trên tay còn chưa lau khô kia!

“À... Mephisto... gọi anh về nhà ăn cơm.”

=.=|||

“Vây à, đi thôi.” Hắn xách tôi lên như mang theo một con gà con: “Công viên giải trí tuy chơi rất vui nhưng không thích hợp với cô.”

Hừ, cái tên mặt than vạn năm, ham chơi suốt ngày như anh không có tư cách nói tôi.

Trên đường trở về học viện, tôi nhìn thấy anh chàng mực nướng đang đồng cảnh ngộ, bị một ngự ty ăn mặc mát mẻ vòng tay qua cổ lôi đi. Ngẩng đầu 45 độ, nhìn mây trắng nắng vàng, tranh thủ làm giảm cảm giác bị đè ép khi bị Amaimon kéo lấy cổ áo. Cùng bị lôi đi nhưng sao khác biệt lại lớn đến vậy?

Đến khi Amaimon dừng lại, tôi đã bị hắn đưa tới một khu nhà trông rất cũ kĩ. Bảng tên cũng không còn nguyên vẹn, được ghi bằng chữ Nhật, còn xen lẫn cả chữ Hán, tôi có thể mơ mơ hồ hồ đoán được đây là kí túc xá nam.

“Amaimon, anh dẫn tôi đến đây làm gì?” Chị đây đối với đám nam sinh trung học lòng còn chưa dài không có hứng thú.

“Bởi vì tiểu thư Rika là học sinh mới chuyển tới nên phòng ngủ tạm thời ở trong này, ngày mai sẽ chính thức gặp mặt bạn học. Yên tâm, kí túc xá nam tuy có hơi cũ, nhưng điện nước đầy đủ.” Mephisto từ trên cây nhảy xuống.

“Tốt xấu gì thì phòng của tôi cũng nên ở kí túc xá nữ chứ. Xung quanh đây thật giống như bị bỏ hoang từ lâu.” Tôi nhún mày.

“Nếu ở kí túc xá nữ, Rika tiểu thư chỉ có thể ở một mình. Ta vì lo lắng cho sự an toàn của cô nên mới xếp cô vào đây.”

“Nói cách khác, nơi này... còn có người khác ở?”

“Bởi vì thân phận có điểm đặc biệt nên anh em Okumura Rin và Yukio đều ở đây. Yukio chính là giáo sư dạy môn thảo dược năm nhất. Còn Rin thì cô đã gặp rồi, chính là người bị Amaimon giáo huấn lúc nãy.” Mephisto nói đến đây bỗng cười thần bí: “Đồng thời bọn họ cũng là em trai của ta nha. A, quên mất, đây chính là bí mật nha, nếu nói ra, ta liền giết cô diệt khẩu~”

Này này, cái mặt kia rõ ràng là đang dụ dỗ tôi mà, lại nói, ông đang diễn cái quỷ gì thế.

“Vì sự an toàn của tiểu thư, ta đã sắp xếp cho cô một người bạn cùng phòng vô cùng đáng tin. Còn bây giờ mời tiểu thư Rika về phòng nghỉ ngơi thật tốt, chuẩn bị cho ngày mai tới trường đi. Đứng rồi, thiếu chút quên mất, Rin và Yukio có chút việc nên không thể về sớm, chưa thể giới thiệu họ cho cô. Tiểu thư đi nghỉ sớm một chút đi.” Mephisto lại nói với Amaimon: “Bây giờ anh có việc cần hỏi cậu, ở công viên giải trí đã xảy ra chuyện gì?”

Ông ta trực tiếp lờ Amaimon đi, hoàn toàn không cho hắn cơ hội phản kháng. Đây chính là vô quyết dày có móng tay nhọn sao? Nhưng mà ông ta còn chưa nói tôi ở phòng nào mà? Còn cả bữa tối của tôi nữa!

Tôi đành chấp nhận vận mệnh bi thảm, tiến vào khu kí túc.

Những tia nắng cuối ngày lằng lằng chiếu xuống hàng lang, xung quanh chỉ nghe có tiếng nước chảy vọng ra từ hướng đài phun nước, loại cảm giác này được gọi là phiền muộn. Mà càng thêm phiền muộn là lúc này, bụng tôi lại phát tiếng ục ục khe khẽ.

“Leng keng đình, bang bang bang.” Đúng lúc này, từ phòng bếp lại phát ra âm thanh kì quái, dọa tôi lông tơ dựng đứng.

Tôi chậm chậm tiến tới chỗ quầy bếp, bỗng nhiên, một suất cơm nóng được chuyển tới trước mặt tôi khiến cho tôi khẽ run lên.

Cái này... Tôi nuốt nước miếng, cái này không biết có ăn được không. Thơm quá! Chắc là ăn được, ngoại trừ vật thể không xác định Amaimon cho thôi ăn lúc sáng thì tôi vẫn nhìn đói từ sáng tới giờ. Tôi nhanh chóng ngồi xuống ăn cơm.

Một sinh vật giống con gấu koala, buộc tạp dề nhảy tới bên cạnh tôi, làm tư thế “mời dùng bữa”. Thấy tôi có vẻ chần chừ, nó khoa chân múa tay giải thích nửa ngày trời tôi mới hiểu được nó chính là người quản lý cái nhà ăn này.

Tôi ăn cơm mà vạch đen đầy mặt, tuy là tôi đây vô cùng cảm ơn ngài, cho dù ngài có tâm hồn đầu bếp như Sanji*, dạt dào như biển cả, nhìn tôi ăn cơm ngài nấu vô cùng vui vẻ nhưng xin ngài, làm ơn đợi tôi ăn xong rồi xoa đầu tôi có được hay không. Làm vậy sẽ bị ghen đó!

(*) Sanji là một nhân vật trong One Piece, là một đầu bếp tài giỏi.

Sau khi ăn no căng da bụng chùng da mắt, dưới sự giúp đỡ của ngài koala bé nhỏ, cuối cùng tôi cũng tới được phòng ngủ nằm cạnh phòng của anh em Okumura. Đang trải chiếu nằm ngủ, bỗng tôi nhớ ra chuyện Mephisto đã nói tôi còn có một người bạn cùng phòng. Khi tôi còn đang ảo tưởng về người bạn kia thì sự xuất hiện của Amaimon đã phá vỡ toàn bộ những ảo tưởng tốt đẹp. Đáng chết, tôi phải ngủ cùng hắn ư?!

“Hi.” Hắn nhảy từ cửa sổ vào phòng, ngồi xồm trên mặt bàn, vẫn ngậm kẹo như cũ.

“Anh xuống dưới cho tôi!” Đáng chết, cái bàn anh đang dẫm là cái tôi vừa mới lau xong đó.

Hắn ta ngoan ngoãn một cách bất ngờ.

“Lau bàn thì thuận tiện giúp ta quét dọn phòng luôn đi.” Ông lớn Amaimon còn nghiêng túc suy nghĩ một lát [?] rồi đưa ra một yêu cầu (vô cùng) quá phận.

Tôi chỉ biết TT^TT

“Đây là cái gì?” Làm xong việc, tôi mệt mỏi nằm lên giường, bỗng nhiên Amaimon ném một quyển vở thật dày qua. Tôi ưỡ ỏi đứng lên hỏi thì thấy hắn đang ngồi ở trên giường mặt đối mặt với một đồng kẹo que, tự hỏi nên ăn cái nào trước. Thôi, tự túc là hạnh phúc vậy.

Tôi chuyển mấy phiên dịch ra trước bìa vở, nhìn hàng chữ trên màn hình, khóe miệng tôi run rẩy.

Cái gọi là “Nhật ký quan sát Okumura Rin” là của quỷ gì thế? Amaimon, anh là một tên biến thái cuồng theo dõi sao. Tôi mò ra, không, vừa rồi mắng oan hắn rồi. Bên trong không có lấy một chữ, rõ ràng là hắn muốn tôi đi ghi chép mà, chết tiệt! Anh là đồ biến thái cuồng nô dịch.

Tôi nhét quyển vở xuống dưới gối, tắt đèn ngủ, cảm giận nằm xuống.

Amaimon nhìn tôi với vẻ kỳ quái, hiển nhiên là không rõ vì sao tôi tức giận, rất lễ phép nói một câu: “Ngủ ngon.” rồi tiếp tục sự nghiệp chọn kẹo “vĩ đại”.

Nửa đêm, tôi lăn qua lộn lại, vẫn vô cùng tỉnh táo. Rõ ràng là tôi đã mệt muốn chết nhưng vì sao vẫn không ngủ được. Từ khi tôi nằm xuống đến giờ đã rất lâu rồi, tên Amaimon đáng ghét kia đã ăn hết chỗ kẹo kia rồi ôm thú nuôi của hắn đi ngủ ngon lành.

Tôi mất ngủ. Chẳng lẽ bởi vì ngày mai là buổi đầu tiên đến trường nên khẩn trương, hưng phấn đến mất ngủ? Không, tôi đã qua loại tuổi này rồi. Tôi

quay đầu, so sánh với Kyodai Kigyou đang ngủ nhưng cái đuôi còn vẩy loạn lên thì khi ngủ, Amaimon ngoan hơn nhiều. Lại nói, tuy cái đuôi của hắn vuốt ve rất thích, nhưng nếu bây giờ nó mà ngoe nguẩy vài cái, chắc hẳn, tôi sẽ kim lòng không đậu mà đập nó mất.

Nhưng nhìn tên kia ngủ ngon lành như thế, tôi thật sự là không cam lòng. Từ buổi sáng kinh hồn ngày đầu tiên xuyên qua, đến lần kì kì quái quái bất tỉnh ở bờ biển, rồi đến lần bị ốm ngất rồi bị ép buộc uống thứ thuốc kia, cuối cùng là hiện tại bị mất ngủ, tại sao tôi không có lấy một lần được ngủ trong yên bình chứ?!

Không đúng, làm sao tôi lại có thể bình tĩnh chấp nhận chuyện ngủ cùng tên Amaimon kia? Tên kia là ác ma đó, tuy bây giờ hắn đang ngủ, trông rất chi là vô hại, thậm chí có điểm đáng yêu nhưng khó có thể đảm bảo ngày nào đó... Thôi quen thật vô cùng đáng sợ! Nghĩ đến đây, trái tim tôi nhảy nhanh lên mấy nhịp.

Gặp quý, tiếp tục như vậy, làm sao tôi ngủ được nữa?

Các loại ý tưởng bắt đầu tràn lan như thủy triều.

Nếu Amaimon mất ngủ sẽ trông như thế nào? Tôi vừa nghĩ vừa tưởng tượng. Ánh mắt hắn uể oải, phía dưới có hai vòng đen. Hơn nữa khuôn mặt than kia kết hợp với phản ứng chậm chạp liền tạo thành bộ dạng túng dục quá độ, mệt mỏi không phấn chấn.

Làm một hủ nữ tiêu chuẩn, tôi lại bắt đầu ảo tưởng về Amaimon CP. Tuy rằng huynh đệ luyện không tệ nhưng theo tình trạng trước mắt, nhân thú cũng rất đáng yêu nha.

Trong lúc ngủ, đột nhiên Amaimon cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua, hắn rùng mình, vội kéo chăn lên, che kín người và thú nuôi.

Tôi mang theo ý nghĩ trả thù, tâm trạng vui vẻ tới tận lúc bình minh, một chút buồn ngủ cũng không có.

Tôi dậy sớm, tâm trạng vui vẻ, căn bản không nghĩ tới hậu quả của việc mất ngủ chỉ trong vài ngày lại trở thành tai họa của toàn bộ lớp học.

Bạn đang đọc truyện *Kí Nhảm Khế Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: THỨ MƯỜI HAI

Có ai hiểu được cảm giác càng nằm trên giường lại càng tỉnh, muốn ngủ mà không thể ngủ? Bạn có thể từng nhìn thấy người khác mất ngủ hoặc bản thân cũng từng mất ngủ nhưng tuyệt đối không thể hoàn toàn hiểu cái cảm giác đó. Bởi vì.....

Thật ra các bạn học sinh trường trừ tà đối với tình trạng mất ngủ này cũng không rành lắm, không khác so với mọi người nên tôi cũng trong tình trạng ngáp ngắn ngáp dài.

Mất ngủ giống như say rượu, di chứng để lại luôn bùng phát mãnh liệt vào buổi sáng ngày hôm sau. Nếu không may mà buổi sáng đó lại phải đi học (như tôi chẳng hạn), vậy thì di chứng để lại càng mãnh liệt.

Đứng trên bục giảng, cố gắng chống lại cơn buồn ngủ đang ập tới, tôi nhìn quanh lớp học, số lượng học sinh không nhiều lắm. Còn nữa, nam sinh chiếm phần lớn khiến cho một kẻ xuất thân từ ban văn vốn âm thịnh dương suy như tôi có phần không quen. À, tôi còn nhìn thấy vài khuôn mặt quen thuộc.

Giáo viên là một bà chị sexy điển hình, nhìn từ khoảng cách gần, tôi có thể nhìn thấy... Chắc chắn, ít nhất cũng cup D nha... Cô ấy nói với học sinh phía dưới cái gì đó, tôi nghe không rõ, vừa ngồi xuống ghế liền nằm gục xuống bàn, ngủ mê man.

Vừa nằm xuống liền ngủ tới không biết trời trăng gì, đến khi tràn trề tinh lực tỉnh lại đã là lúc hoàng hôn rồi. Mọi người đang thu dọn đồ đạc xung quanh không hện mà cùng nhìn tôi chằm chằm.

Tôi nở nụ cười, tiến tới người gần tôi nhất, Okumura Rin.

“Chào bạn Okumura, mình là Rika.” Tôi đặt máy phiên dịch trên cổ, đồng thời phiên dịch.

“A, chị là chị gái mua mực nướng. Thật kỳ quái, sao chị lại ở đây?”

“Hôm qua bạn Rika không ngủ được có phải không? Bởi vì hội hộp trước ngày đầu tiên đi học sao? Không sao đâu, lúc trước tôi cũng rất hội hộp đó. Hay là bởi vì bạn không khỏe? Mình biết một số loại thảo dược có tác dụng an thần đó. Mình là Shiemi Moriyama. Rất vui được làm quen.” Một cô gái tóc vàng, mắt màu xanh lục cúi chào tôi.

“A, tôi cũng rất vui được làm quen.” Tôi hoang mang rối loạn cúi đầu đáp lễ. Tôi thật sự không biết làm sao để ứng phó với những cô gái kiểu này: “Với cả cảm ơn đã quan tâm, mình không sao.”

“Vậy sao.” Shiemi thở dài nhẹ nhõm: “À mà, bạn nữ kia tên là Izumo Kamiki. Kamiki – chan, cậu cũng ra đây nói chuyện với Rika đi.”

Cô gái gọi là Kamiki kia “Hừ” một tiếng, liếc mắt nhìn tôi một cái, miễn cưỡng nói một tiếng “chào”.

Hình như tôi đã gặp cô ấy trên bờ biển, đột nhiên nhớ ra bạn học Rin đáng thương bị ăn bơ ở bên cạnh, đang muốn quay sang nói chuyện cùng cậu ta thì Shima đã tiến tới.

“Một quý ông không nên xen vào cuộc nói chuyện của các cô gái.” Cậu ta quàng tay qua cổ Rin: “Đã lâu không gặp, tiểu thư Rika, không ngờ cô lại trở thành bạn học của tôi, che mắt của cô vẫn đáng yêu như trước.”

“Hờ...”

“Ế, chị bao nhiêu tuổi rồi, sao lại học ở đây? Trông không giống học sinh một tí nào.” Rin cảm thấy kỳ quái.

“Rin, không nên hỏi tuổi của phụ nữ.” Shima bịt miệng cậu ta lại: “Tiểu thư Rika đừng để ý tới hần.”

“À, tôi 18 tuổi, sau khi tốt nghiệp trung học ở Trung Quốc thì tới đây học.”

“Thật không vậy, chị giỏi thật!” Rin nói.

Trời ạ, người tốt nghiệp trung học không có lợi hại như vậy đâu. Đừng sùng bái một cách mù quáng như vậy chứ, cậu em. Nhưng dù trong lòng nghĩ vậy thì ngoài miệng vẫn nói: “Vì vậy nên mọi người có thể gọi tôi là chị Rika.”

“Vâng, chị Rika.” Rin và Shiemi, hai đứa trẻ đơn thuần, vô cùng nghe lời. Sao lại có cảm giác như thu được mấy đứa đàn em thế nhỉ?!

“Này, này.” Shima ở bên cạnh dường như không biết nói gì.

“Shima, cậu còn muốn ở đây tới khi nào, mau đi thôi.” Tôi quay đầu lại, nhìn thấy một anh chàng vóc dáng cao lớn, nhuộm tóc, đi cùng với một anh chàng khác trông giống như thầy tu, vóc dáng nhỏ bé. Tổ hợp này thật sự là...

Nhưng mà!

“Xin chào, cậu có thể nói lại một lần nữa được không?” Anh chàng nhuộm tóc kia hình như bị tôi dọa, có chút sững sờ.

“Cô đang làm gì vậy? Cô gái này còn chưa tỉnh ngủ sao?”

“Ôi trời!!! Trời ạ, tôi nghe được âm thanh của anh giai cao lớn, âm thanh trầm thấp mà mềm mại, mang theo âm điệu khàn khàn đặc trưng cùng cùng từ tính tràn đầy hấp dẫn, tựa như mộc âm* vậy. Đây đúng là một sự hòa phối hoàn hảo của thanh âm!!! Hần gọi tôi “cô gái” với âm thanh ngọt ngào đó! Ôi, tôi hạnh phúc đến chết mất!!!” Tôi mang về mặt mê trai, vô cùng say đắm nói.

(*) Mộc âm là một trong tám âm của Trung Quốc, được tạo ra bằng các nhạc cụ làm từ gỗ.

Không biết có phải vì không thể phân biệt được từ ngữ và ngữ điệu của tôi hay không mà mấy phiên dịch không hoạt động.

Mọi người quần, không ai hiểu tôi đang nói gì với anh chàng kia. Ngoại trừ: “Thật là một kẻ liều lĩnh, ngu ngốc lại háo sắc.”

A, là người dùng thuật nói bụng, nói tiếng Trung.

“Không phải là háo sắc, là cuồng âm, cuồng âm thanh đó, biết không?! Đặc biệt là âm thanh quuyến rũ của anh giai cao to đây.”

“.....” Người kia cảm con rồi quay người bỏ đi.

“Này, cô gái kia, cô vừa nói gì đó?” Ái chà, lại âm thanh của chàng trai ấy.

“Thiếu gia, thiếu gia, cô ta trông thật giống kẻ mê trai, chúng ta nhanh đi đi thôi.” Konemaru kéo kéo góc áo của Ryuji.

Thật là một đám không biết thưởng thức nghệ thuật.

“Cái này, hình như tiểu thư Rika đã hiểu nhầm chuyện gì đó rồi.” Shima là người đầu tiên thoát khỏi trạng thái hóa đá, cậu ta hoà giải: “Cậu ta là Konemaru Miwa, thiếu gia là Ryuji Suguro. Người dùng rồi lúc này là Nemu.”

Ryuji Suguro, tôi nhớ kỹ cậu rồi đó.

“Mọi người, đã tan học rồi sao còn chưa về?” Okumura Yukio bước vào phòng học: “Cô là Rika, học sinh chuyển trường đúng không, tôi là thầy dạy môn thảo dược, Okumura Yukio. Hiệu trưởng đã nói qua chuyện của cô. Có thể qua đây nói chuyện không?”

Ngày đầu tiên đi học đã phải uống trà cùng thầy giáo, haizzz: “Vâng, thưa thầy.”

“Không cần phải dùng kính ngữ đâu, đi hướng này.”

Nói tạm biệt mọi người, tôi rời phòng học.

Tôi tận phòng kí túc xá nam, đây là cái gọi là “nói chuyện ở gần đây” sao? Đừng đùa vậy chứ. Ế, chỗ này còn canh thịt, có thể vừa ăn vừa nói chuyện.

“Nghe hiệu trưởng nói tiểu thư Rika từng bị bệnh nặng, sau khi khỏi bệnh, mắt trái của cô có thể nhìn thấy ác ma, đúng không?” Vừa bắt đầu, Yukio đã vào ngay chủ đề.

“A... Coi như là vậy đi.” Tạch rồi, không biết Mephisto đã tạo cho tôi cái lý lịch như thế nào nữa, haizzz, chỉ có thể ậm ừ theo cậu ta thôi.

“Có phải mắt trái cô nhìn thấy anh trai tôi là...”

Có nên thừa nhận hay không, dù sao cũng không thể để lộ chuyện kể ước với Amaimon và cả chuyện của Iraku Sotogawa no Tsubasa nữa.

“Cái này... mắt trái của tôi có thể nhìn thấy ác ma nhưng nó đang tạm thời không sử dụng được.”

“Là thế này, về chuyện thân phận của anh trai tôi...”

“Ừm, Mephisto cũng đã nói qua cho tôi, thật ra không phải mọi người ở đây đều có điểm đặc biệt sao?”

Tôi thấy nếu thừa nhận thì cũng tốt cho cả mình lẫn họ, dù gì thì cũng có chung một bí mật mà [lắm to rồi!].

“Vậy không biết tiểu thư Rika có thể giữ bí mật chuyện này không?”

“Đương nhiên có thể, với lại, đừng gọi tôi là tiểu thư Rika được không? Cậu có thể gọi tôi là chị Rika như Rin mà. Mà không, dù sao cậu cũng là thầy giáo, vậy cứ gọi tôi là Rika đi.”

“Hai người còn chưa nói chuyện xong sao? Đồ ăn đã lạnh hết rồi.” Rin ngó vào, thúc giục cả hai.

Đang dùng bữa, Rin tò mò hỏi: “Chị Rika, chị ở phòng bên cạnh sao?”

“Đúng vậy, vừa chuyển vào tối hôm qua, sau này phải nhờ hai người giúp đỡ rồi.”

“Hắn rồi.” Yukio bung canh lên, uống một ngụm.

Ngày đầu tiên đi học xem như tương đối thuận lợi, tôi ngủ nguyên cả buổi học mà không bị giáo viên nhắc nhở, thật may mắn.

Sau khi chúc hai anh em Okumura ngủ ngon, tôi về phòng đi ngủ. Amaimon vẫn chưa về, không biết lại đi chơi ở chỗ nào rồi.

Nằm trên giường một lúc, rốt cục tôi cũng buồn ngủ. Đang mơ mơ màng màng, tôi bỗng nghe thấy tiếng kéo kẹt? Huơ tay trùm chăn lên đầu, tiếp tục ngủ nhưng một lúc sau, âm thanh kia lại vang lên.

Là tên Amaimon đáng chết kia về sao? Tôi bất đắc dĩ mở đèn lên, không thấy hắn. Vậy âm thanh kia từ đâu ra?

Con buồn ngủ hoàn toàn bị đánh bay mất, tôi cẩn thận lắng nghe. Sao âm thanh này nghe lại giống như tiếng giường đang lắc vậy? Hơn nữa nó lại truyền sang từ... phòng bên cạnh. =. =|||

Bây giờ là ban đêm, không phải là bọn họ đang làm một hoạt động về đêm nào đó chứ?! Đừng như vậy chứ, phòng bên cạnh còn có người đó! Tôi áp sát tai vào tường, cẩn thận lắng nghe. Đùng là tiếng giường rung lắc nhưng mà không có âm thanh nào khác, hơn nữa nhịp rung cũng không đúng.

Âm thanh phiền nhiễu đó kéo dài tới tận nửa đêm. Lúc đầu nó còn khiến tôi khó ngủ nhưng theo thời gian, càng ngày càng buồn ngủ, tôi dần dần chìm vào giấc ngủ với âm thanh kéo kẹt kéo kẹt. (vô hạn tuần hoàn).

“Chào mọi người, chúc một buổi sáng tốt lành.” Hôm nay tôi vẫn như mọi ngày, tràn trề năng lượng.

“Chào chị Rika, chúc chị buổi sáng tốt lành.” Shiemi mỉm cười chào hỏi.

Tôi vừa vào lớp liền phát hiện bộ ba Ryuji ngồi ở trong lớp, khuôn mặt uể oải không phấn chấn, là tình trạng mất ngủ nha. Bọn họ đang tranh thủ ngủ bù trước giờ vào lớp.

“Ế, Shiemi, bọn họ xảy ra chuyện gì thế?”

“Không biết, từ khi bước vào lớp bọn họ cứ như vậy.” Đôi mắt của Shiemi tràn đầy quan tâm lo lắng: “Nếu biết trước thì em đã mang thuốc tới rồi.”

“Đừng để ý đến bọn họ, chắc là lại thức thâu đêm chơi game hoặc đọc manga thôi.” Kamiki lạnh nhạt nói:

“Đám con trai chính là thế.”

“Haizz ngay cả Rin cũng...” Shiemi gio tay đỡ Rin đang bước vào, khuôn mặt u ám, bước đi lảo đảo.

“Này này, Rin, cậu không sao chứ?” Tôi tiến tới, cùng Shiemi đỡ lấy cơ thể đang loạng choạng sắp ngã của cậu ta, nhớ tới tiếng kéo kẹt ngày hôm qua, tôi nở nụ cười thấu hiểu.

“Không... Không sao.” Cậu ta cố gắng chống đỡ cơ thể.

“Cậu mau ngồi xuống đi.”

Lúc này, Nemu cũng bước vào lớp, tuy bước đi của cậu ta không loạng choạng nhưng thần thái trông vẫn rất uể oải. Dưới mí mắt là hai quầng thâm nhạt màu, bằng chứng của việc cậu ta cũng mất ngủ, chỉ là không nghiêm trọng như người khác thôi.

Đến tận khi chuông vào lớp reo, đám con trai vẫn trong tình trạng nằm ngủ gục trên bàn. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Chẳng lẽ tối hôm qua bọn họ thật sự tập tậ cùng nhau làm chuyện xấu.

Khi Yukio vào lớp, nhìn thấy tình trạng này, cậu ta khẽ đẩy mắt kính, nhẹ nhàng nói: “Mời các bạn học phía dưới tỉnh ngủ, chúng ta bắt đầu học.”

Nhưng những người nên nghe cậu nói đều hoàn toàn không nghe được. Cuối cùng, Yukio trực tiếp dùng hành động thay cho ngôn ngữ, bắt đầu xuống tay từ anh trai. Trông Rin ngủ rất ngon lành, còn chảy cả nước miếng.

“Này, anh hai(*), mau dậy đi, vào học rồi.” Yukio lay lay Rin, Rin khẽ động đậy, phát phát tay tỏ ý “đừng làm phiền”. Hiệp một, thất bại.

“Này, anh hai(*), dậy học đi, nếu không anh sẽ bị phạt đó.” Yukio không ngừng cố gắng, lay Rin mạnh hơn. Rin ngay cả phát tay cũng lười, trực tiếp lơ đẹp. Hiệp hai, thất bại.

(*) Chỗ này trong bản gốc là Onii – chan, cách gọi anh trai thân mật.

Nhìn cặp anh em này thật đáng yêu mà ~ Em trai mang vẻ trưởng thành, luôn ở bên, chăm sóc như hình với bóng cho ông anh trai thần kinh thô mà EQ cũng thấp. Mà nếu bây giờ, Yukio kiss Rin một cái, khẳng định là thành công luôn.

Đáng tiếc là Yukio sẽ không thỏa mãn ảo tưởng nhỏ nhỏ của tôi, tôi có thể thấy rõ cái ngả tư nhỏ xinh trên đầu Yukio, sau đó cậu ta liền đẩy ghế của Rin ra. Hành động này tuy hơi ngầy thơ nhưng cũng rất có tác dụng.

“Đau quá, Yukio, cậu làm gì vậy, bộ cậu không biết tối hôm qua anh mất ngủ sao? Anh rất mệt đó.”

“Anh trai, lần sau sẽ không thế nữa, nhưng bây giờ là giờ học, không thể ngủ.”

Haizz, Yukio còn chưa nói xong thì Rin đã ngủ gà ngủ gật rồi.

“Tất cả những học sinh đang ngủ đi ra ngoài lớp đứng cho tôi!!!” Kiểu này thì cho dù Yukio có tốt tính đi nữa cũng sẽ tức giận.

“Cái này, thầy à, nếu bọn họ mệt thì cứ để cho bọn họ tiếp tục ngủ đi. Không ngủ đủ giấc thì bọn họ cũng không có sức mà học. Phạt đứng không giải quyết được vấn đề đâu.” Nhìn đi, tôi thật là tốt bụng lắm đúng không, nhưng mà cái đám đang ngủ tới không biết trời trăng gì kia chắc cũng chẳng thể nhớ rõ việc tốt của tôi đâu.

Bọn họ ngủ gần như nguyên cả một ngày, kiểu này thì không thể học hành được gì nên bài học cũng chuyển thành tự học. Mỗi người đều có một ngày an lành. À, đương nhiên là ngoại trừ bạn anh trai nào đó hôm nay về chắc chắn sẽ bị dạy dỗ một trận.

Nếu chỉ một ngày như vậy thì không sao nhưng mấy ngày sau lại đều như vậy thì...

“Chắc chắn, quả nhiên khắp nơi đều ngủ la liệt.” Shura bước vào lớp học, thấy khung cảnh này liền theo thói quen oán hận một câu: “Các học sinh còn thức mở vở ra đi, nếu bị sâu ngủ ám thì không hay đâu. Hôm nay mọi người tự học đi.” Sau đó cô ấy hoặc là lấy máy chơi game hoặc là gác chân đọc manga.

Tình trạng này rốt cục cũng khiến người ta để ý. Vì sao các nữ sinh và Yukio đều không sao, chỉ có nam sinh bị mất ngủ?

“Nhất định là do cô gái này gây ra, ngày đầu tiên đến lớp cô ta liền ngủ gục, bây giờ lại đến lượt chúng ta ngủ.” Âm thanh của Ryuji vẫn khiến người ta mê mẩn như trước.

“A, chẳng lẽ là cô ta đánh cắp giấc ngủ của chúng ta.” Konemaru nom nóp lo sợ nói.

“Chắc... không phải đâu.” Shima có vẻ không xác định nói.

“Thôi, mọi người không đoán lung tung nữa, đêm nay mọi người tập hợp lại đi điều tra, còn bây giờ, về nghỉ trước đi.” Yukio chấm dứt vấn đề rất dứt khoát.

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Ki Nhảm Khế Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: ĐÊM THỨ MƯỜI BA

Khu ký túc xá nam rõ ràng chiếm một góc lớn trong trường, xung quanh lại bị cây cối bao phủ khiến nơi này trông như bị bỏ hoang vậy.

Ban đêm, trời đen gió lớn, căn cứ đầu phiếu, đa số đánh bại tiểu số, mọi người hầu hết đều cho rằng nhất định phải vào đây kiểm tra. Không chỉ vì xung quanh nơi này rất hoang vắng mà còn vì đêm đầu ở đây, tôi không hiểu sao lại mất ngủ.

“Mọi người phải đề cao cảnh giác.” Yukio và Rin đi đi ở phía trước mở đường, nữ đi ở giữa, nam đi cuối chốt hậu. Trong tay mỗi người là một cái đèn pin, đi lung sục khắp nơi.

“Không có phát hiện gì.” Tôi bủi môi, lòng không cam, tâm không nguyện đi theo họ. Đã nói với cái đám này không biết bao nhiêu lần rồi, chuyện này không có một chút liên quan nào với tôi hết!!

“Còn chưa vào ký túc xá kiểm tra, sao có thể kết luận sớm như thế.” Ryuji hùng hổ nói: “Nhất định phải tìm cho ra cái tên chết tiệt hại bọn này mất ngủ.”

Ngáp, lúc này, Kamiki ngáp một cái, nói: “Cái đám con trai các người thật có tinh thần. Ban ngày là sâu, ban đêm hóa rồng.”

“Cô nói cái gì!”

Kamiki liếc Ryuji đang phát điên một cái rồi tiếp tục đi, không thèm chớp mắt lấy một cái.

“Thôi thôi, thiếu gia đừng tức giận, quen dần là tốt rồi.” Shima nở nụ cười làm lạnh, chạy tới ngăn Ryuji đang phát khùng lại.

“Hừ!” Rốt cục thì Ryuji cũng chịu bỏ qua.

Konemaru nhìn hai người kia hòa bình lập lại mới len lén thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng vượt qua hai người kia, tránh tình trạng bản thân phải đi cuối.

“Chị Rika.” Shiemi nhỏ giọng gọi tôi, kéo sự chú ý của tôi từ đám người phía sau trở về.

“Sao vậy, Shiemi? Không phải là em muốn đi WC chứ.” Tôi nhìn cô bé đang thu hết dũng khí gọi tôi.

=.=

Được rồi, bạn nhỏ này da mặt mỏng, không thể trêu chọc, trêu một chút là mặt liền đỏ tung bưng. Tôi hoang mang, rối loạn muốn an ủi cô bé.

“Chị Rika, em... em chỉ muốn hỏi... Vì sao... Vì sao chị lại ở kí túc xá nam?” Shiemi ấp a ấp úng cả nửa ngày trời mới hỏi: “Chị... chị đừng hiểu nhầm, em không có ý gì đâu.”

“Được rồi, chị biết, không cần phải lo lắng.” Ở chung với nhau vài ngày, tôi cũng hiểu phần nào tính tình của cô bé này, một đứa trẻ tốt bụng, tâm lòng thuần khiết như một tờ giấy trắng: “Hình như là vì thiếu phòng ngủ thì phải.”

“Vậy sao, chị Rika phải ở một mình chắc vất vả lắm.”

Sai rồi, tôi không ở một mình... Còn có một tên ác ma đáng chết, không biết xấu hổ đi ngủ ở phòng con gái, còn muốn người khác phải quét tước, chải chiếu, gấp chăn cho. Đương nhiên là câu này không thể nói ra nên tôi chỉ có thể nở nụ cười với Shiemi thay cho câu trả lời.

Khoan đã! Amaimon?! Tuy hán đã mất tích suốt bốn ngày nay nhưng lỡ may hôm nay hán trở lại thì sao? Nếu bây giờ lại có một đám người vào phòng vậy thì chẳng phải sẽ đánh nhau đến trời long đất lở sao? Tôi cảm thấy như bị sét đánh tới cháy khét từ trong ra ngoài. Làm sao bây giờ?! Một dự cảm quen thuộc đột nhiên ập tới.

“Chị Rika, sao vậy? Sắc mặt chị có vẻ không tốt.” Đừng mà Shiemi, tôi không sao hết, thật đó, không cần phải lo lắng cho chị đâu. Sự chú ý của mọi người bị em hấp dẫn lại đây hết rồi kia kia. TT TT

“Rika, cô không khỏe ở đâu à?” Yukio quay lại hỏi: “Hay là cô đã phát hiện ra cái gì?”

Lấy tôi làm trung tâm, mọi người nhanh chóng tạo thành một vòng tròn “nhỏ xinh”.

“Chị Rika, hay là chị muốn đi vệ sinh?” Rin đột nhiên phun ra một câu, dưới ánh mắt sắc bén như dao găm của tôi thẳng nhóc kia chỉ có thể co đầu rút cổ.

“Khụ.” Yukio quyết định điếc có chọn lọc, vờ như không nghe thấy câu nói của ông anh ngốc nghếch nào đó nhưng vẫn hơi mất tự nhiên nói: “Nếu không tìm thấy gì ở quanh đây vậy chúng ta hãy vào kí túc xá kiểm tra xem. Kí túc xá không giống như trong rừng nên tôi đề nghị mọi người chia thành các nhóm đi kiểm tra các nơi. Làm như vậy vừa nâng cao hiệu suất tìm kiếm lại đảm bảo an toàn.”

Yukio là thầy giáo, kinh nghiệm thực chiến lại phong phú nên mọi người đều nghe theo cậu ta.

“Được rồi, vậy tôi tiến hành phân tổ. Ryuji và Konemaru một tổ; Shima và Kamiki một tổ; Shiemi và anh trai cùng một tổ; Nemu và Rika một tổ. Có vấn đề gì không?”

“Có vấn đề! Tại sao tôi phải cùng một tổ với tên này?!” Tôi và Kamiki cùng chỉ vào người mình hợp tác.

“Haizz.” Shima với phản ứng của Kamiki không chút bất ngờ, cậu đã thành thói quen rồi, cô nàng kia mà không tức giận thì cậu mới thấy kỳ quái.

Nemu liếc tôi một cái, con thỏ trên tay cậu ta lại uốn éo, dùng tiếng Trung nói: “Tôi cũng không muốn đi cùng người vừa yếu ớt vừa ngu ngốc như cô ta.”

“Thật đúng là nói không lên lời, làm người không xong nha~ Hừ!” Tôi liếc lại cậu ta một cái, nhất thời trời long đất lở, chớp giạt đùng đùng. Thằng nhóc kia cũng dám dùng tiếng Trung mắng người sao?

Làm trò, tiếng Trung vốn bác đại tinh thâm, mắng chửi người không có một câu thô tục, một tên nghiệp dư như mi có thể cãi lại bà đây sao? Kết quả là đương nhiên hần nói không lại tôi, đành dùng tiếng Nhật cãi lại, hai người liền ông nói gà bà vịt. Chỉ thương cho cái máy phiên dịch của tôi, đứng trước một mớ “từ ngữ tinh tú, thâm ảo” liên rối loạn.

Thái dương Yukio chảy ra vài giọt mồ hôi lạnh. Lại nhìn một người khác...

“Con gái thật phiền phức, cứ cãi nhau như vậy thì đến bình minh cũng không bắt được ác ma!” Ryuji nhân cơ hội chỉ cây dâu mắng cây hòe, nói mồm Kamiki.

Rin, Shiemi và Konemaru đã tới bên cạnh chúng tôi khuyên can.

“Đủ rồi, im lặng cho tôi!” Yukio phát hiện ra việc lãnh đạo hôm nay đội công tác hình như đặc biệt khó khăn. Đại khái vì nhóm con trai đã không ngủ ngon vài ngày liền, mà bên con gái hôm nay lại thức đêm nên mọi người có vẻ hơi nóng tính.

“Phân tổ như lúc này đã chia. Mọi người mau chóng vào vị trí.” Cậu ta đang cố gắng dùng khí thế nghiêm khắc của thầy giáo.

“Nhưng mà...” Kamiki còn muốn nói điều gì đó.

“Bạn học Kamiki, Rika không biết tiếng Nhật, để cho Rika cùng tổ với người biết tiếng Trung sẽ đảm bảo an toàn hơn, coi như em chăm sóc bạn học mới đi.”

“Được rồi... Vậy đi thôi.” Nghe lời Yukio nói, Kamiki không phản bác được chỉ đành chấp nhận số phận thôi.

Đáng ghét, Kamiki nghĩ thầm, mình vốn muốn cùng một tổ với Nemu, đáng ghét, sao thầy lại có thể đổi trắng thay đen như vậy!

Yukio đi ở phía trước len lén lau một mớ mồ hôi lạnh, rốt cục cũng sắp xếp ổn thỏa, haizz, làm thầy giáo thật không dễ dàng chút nào.

Mọi người lục tục theo Yukio vào trong ký túc xá.

“Này, Yukio cậu đã hỏi ý kiến của tôi chưa?” Tôi đứng tại chỗ nói, hình như Yukio không nghe thấy.

“Ngu ngốc.” Nemu quăng cho tôi một câu rồi cũng tiếng vào kí túc xá.

Này này, các người sao đi nhanh vậy, phải chờ người ta chứ. Tôi nhanh chóng chạy đuổi theo, càng tới gần ký túc xá, tôi càng cảm thấy nguy cơ tiềm ẩn của quả bom hình người Amaimon càng lớn.

“Được rồi, bây giờ mọi người chia nhau hành động theo từng tổ, chú ý, sau khi xác định tầng trệt không có vấn đề gì thì mới tập hợp rồi cùng lên tầng trên, không được hành động một mình. Mỗi người nên ở gần đồng đội. Phát hiện cái gì thì kêu lớn lên.” Yukio đưa tay mở công tắc điện, tầng một lập tức đèn đuốc sáng trưng.

“Vâng.”

Khi mọi người đang kiểm tra các phòng ngủ ở tầng trệt, lòng tôi thật sự không yên, thừa lúc Nemu và những người khác không chú ý, tôi len lén chuồn lẹ về phòng.

Vừa mở cửa ra đã thấy Amaimon nhảy từ cửa sổ vào, may là tôi kịp che miệng mình lại, nếu không sẽ giật mình hét lớn lên mất.

“Này, sao lại là cô?” Giọng hần như kiểu một thằng nhóc không được ăn kẹo vậy, hiển nhiên là lại giọng điệu như muốn đánh người.

“Này này, lời này phải do tôi nói mới đúng chứ? Anh mất tích nhiều ngày như vậy rốt cục cũng tìm thấy đường về rồi hả?” Đường về đã thấy nhưng ngày chọn sai rồi.

“Sao giọng điệu này lại giống giọng của bà vợ trách chồng đi ra ngoài mãi không về thế?” Hấn lấy hai tay ôm đầu, nhàn nhả nói.

Cái gì mà vợ với cả chồng, rõ ràng là giọng mẹ mắng thằng con trai nghịch ngợm mà. Chết tiệt, tôi đang nghĩ cái gì vậy nè: “Tôi không đùa với anh nữa, anh cũng biết tôi và các học sinh khác đang tìm kiếm ác ma mà, anh mau mau đi tìm chỗ trốn đi, đừng để bọn họ phát hiện ra. Biết chưa?”

Hấn không trả lời nhưng tôi thấy ý nghĩ “có vẻ rất thú vị” chợt lóe lên trong mắt hấn.

“Amaimon, xin anh đó, tuyệt đối đừng để bị phát hiện, nếu không tôi cũng không thể ở đây nữa đâu, cái ‘Nhật kí quan sát Okumura Rin’ gì đó cũng đành phải từ bỏ luôn đó.” Tôi đây không thể không dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ tên đáng ghét kia, haizz.

“Amaimon?”

Chết tiệt, bây giờ mà anh còn để ý ba cái xưng hô vớ vẩn đó sao: “Đừng để tâm tới mấy cái vụ xưng hô đó nữa. Hình như tôi nghe thấy tiếng gì đó, chắc là họ sắp tới rồi, anh mau tránh đi.”

“Nơi này nhỏ như vậy, cô muốn tôi tránh đi đâu?” Amaimon tiếp tục oán hận linh tinh gì đó.

“Làm ơn nghiêm túc một chút được không? Vấn đề này rất nghiêm trọng đó!” Thật đúng là hoảng đế không vội, thái giám gấp. Tôi kéo hấn tới cửa sổ: “Mau mau nhảy xuống đây đi.”

Hấn mặc kệ, làm như thể thật tổn hại sự uy nghiêm của Địa vương hấn.

“Amaimon, anh là ác ma đó, cho dù nhảy từ chỗ này xuống cũng không sao mà.”

Không đợi hấn trả lời, tiếng động từ ngoài cửa đã vang lên. Tôi vô cùng sốt ruột, vội đẩy Amaimon ra ngoài cửa sổ. Hy vọng vẫn còn kịp, cũng cầu nguyện hấn ta có thể bình an đặt chân rơi xuống đất.

Ai ngờ được Amaimon đột nhiên quay lại kéo tay tôi, lấy loại tốc độ không thể ngờ được kéo tôi trốn vào tủ quần áo ở bên cạnh.

Đến khi tôi nhận ra tình trạng của bản thân thì cả người tôi đã kề áp sát, dựa vào người hấn, thậm chí tôi còn cảm nhận được móng vuốt của hấn đang đặt trên lưng, giữ chặt tay tôi. Mẹ nó, trốn ở trong tủ quần áo chẳng lẽ lại phù hợp với uy nghiêm của Thổ vương nhà anh sao, mà cho dù anh có trốn cũng không cần phải lòi tôi đi trốn cùng chứ?! Đồ chết tiệt nhà anh.

Tôi vừa định mở miệng phản kháng thì Amaimon đã lấy bàn tay đang đặt ở sau lưng tôi bịt miệng tôi lại. Tiếng nói bên ngoài lúc càng lớn, là Rin và Shiemi.

Tôi thức thoi im lặng nhưng vẫn len lén cố gắng gỡ khỏi tay Amaimon. Amaimon buông tay đang bịt miệng tôi, bắt đầu sự nghiệp “có phản kháng ắt có áp bức” vĩ đại.

Mẹ kiếp, đang đi trốn mà sao một chút lo lắng cũng không có vậy!!!

“Xem ra chỗ này không có gì, chúng ta đi thôi.” Là giọng của Shiemi.

Máy phiên dịch của tôi hơi rung, hình như nó thu được tiếng nên bắt đầu tự động phiên dịch. Chết! Tôi còn chưa kịp tắt máy phiên dịch.

Thật may là Amaimon cũng chú ý tới chuyện này, thật không hiểu sao tay hấn lại có thể cử động trong khoảng không gian hẹp như vậy. Chỉ thấy tay hấn khê động, cái loa máy phiên dịch chỉ kịp “rắc” một tiếng khê khằng rồi lập tức thăng thiên.

Tôi còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì câu nói của Rin đã vang lên như sét đánh ngang tai: “Hình như trong tủ quần áo vừa vang lên tiếng gì đó thì phải?”

“A?” Shiemi lập tức trốn phía sau Rin. Trời ạ, bạn Rin à, tiếng nó nhỏ xíu như tiếng muỗi mà bạn cũng nghe được sao.

“Đề tở đi xem thử.” Rin cẩn thận tới gần.

Trong lòng tôi loạn như cào cào, làm sao bây giờ, nếu bị phát hiện thì làm sao bây giờ... Căn bản không có tâm trạng để ý xem Amaimon đang làm gì.

Hai cánh cửa tủ già yếu dưới sự giằng kéo của Rin phát ra âm thanh chói tai nhưng...: “Sao lại không mở được vậy, Shiemi, cậu mau gọi mọi người tới đây.”

“Được.” Sau đó là tiếng bước chân của Shiemi.

Sau đó, hai tay nắm, một chân đạp, cậu ta dùng sức hai con trâu chín con hổ mở cửa tủ.

“Không hay rồi Rin.” Shiemi chạy về, thờ hồng học nói: “Yukio gọi mọi người tập hợp nhưng không thấy chị Rika đây cả!”

“Cái gì?!” Rin lập tức chạy đi cùng Shiemi.

Tôi thở phào. Thật tốt quá, bạn học Rin à, thật vô cùng cảm ơn lòng quan tâm sâu sắc của cậu dành cho tôi.

“Đang hồi hộp sao?”

“Ừ.” Tôi khẽ cử động, trong này thật chặt: “Cửa tủ không mở được là do anh làm đúng không. Tốt rồi, bây giờ mau ra ngoài thôi, tôi phải nhanh đi tập hợp, anh cũng mau tránh mặt đi.”

Tôi đẩy cửa, không động đậy.

Tiếp tục đẩy, vẫn không động đậy.

“Amaimon, đừng đùa nữa!” Tôi quay đầu nhìn hấn.

Hấn vô tội nói: “Ta không dùng ma pháp.”

“Sao?!” Tạch rồi, lần này thì thật sự tạch rồi.

Tôi dùng hết sức đẩy cửa nhưng chỉ nghe thấy “rầm” một tiếng, cánh cửa vẫn ngoan cố không chịu mở ra.

“Anh mau nghĩ cách gì đi!” Tôi khóc không ra nước mắt, lần nào gặp hấn cũng đen đủi đường.

Hấn cúi đầu, bây giờ tôi mới phát hiện ra hấn không nhìn tôi. Dõi theo ánh nhìn của hấn thì thấy móng vuốt của tên kia vẫn đang cảm cái máy phiên dịch còn tầm mắt thì dừng ở... ngực của bà đây.

Nhìn... ngực?! Bình tĩnh! Bình tĩnh!! Nhưng bình tĩnh thế quái nào được!!! Nhưng mà cho dù tôi mắng hấn thì tên đáng chém ngàn đao này cũng sẽ không chịu thừa nhận, thậm chí còn đổi trắng thay đen, mắng tôi tự mình đa tình. Haizz, thôi, quên đi vậy TT_TT

“A, đã quên kể với cô.” Ánh mắt của hấn lại di chuyển lên trên: “Khi tôi đi ra ngoài đã gặp một cô gái kì quái người Trung Quốc, cô ta đưa cho tôi một cái chìa khóa, còn bảo tên cô ta là...”

“Im~” Tôi lấy tay che miệng hấn lại. Cần thận lắng nghe âm thanh ở bên ngoài cửa.

Amaimon rõ ràng biết bây giờ tôi không có dư sức đi chú ý hấn đang nói cái của khi gì nhưng vẫn nhỏ giọng nói: “Cô ta nói cô ta tên là Trác Thiết.”

“Rin, anh bảo là Rika ở trong chiếc tủ kia sao?” Tiếng nói của Yukio kèm thêm một đồng âm thanh hỗn loạn truyền đến.

“Uh, cái cửa tủ kia mở thế nào cũng không ra, tôi cảm thấy nó có vấn đề.” Cửa bị đẩy ra, nghe tiếng thì có vẻ mọi người đã đến đông đủ cả rồi.

Yukio thử mở cửa tủ, không mở được.

“Các bạn nam xếp thành một hàng, cùng nhau kéo cửa tủ ra.”

“Nhưng thầy à, nhờ may trong tủ của chị Rika có đồ riêng tư gì đó thì sao? Chúng ta làm thế liệu chị ấy có tức giận không?” Nói rất chuẩn, Shiemi, trong này không chứa đồ riêng tư nhưng có chứa một tên không thể để người biết.

“Cái này...” Yukio có chút do dự.

“Yukio, bây giờ không có chuyện gì quan trọng hơn sự an toàn của Rika đâu, mau nhanh lên.”

“Đúng vậy, nếu bên trong thật sự có ác ma thì sao?” Ryuji phụ họa Rin. Ác ma cái em gái nhà cậu *, sao hôm nay hai kẻ không đội trời chung các cậu lại ăn ý thế hả.

(*) Đây là cách nói giảm nói tránh của “con mẹ nó”, một câu chửi thề.

“Nếu vậy thì hãy mở tủ đi. Chắc Rika sẽ không trách chúng ta đâu.” Yukio cuối cùng cũng quyết định.

Này này, loại giọng điệu kiểu “Chúng ta đều là vì tốt cho cô ấy, nếu Rika trên trời có linh thiêng nhất định sẽ phù hộ cho chúng ta” là thế quái nào?! Tôi nhớ rồi đó! Thù này không báo thì không phải quân tử!

Cảm nhận thấy một bàn tay đặt trên cánh cửa, tim tôi gần như ngừng đập.

Bạn đang đọc truyện *Kì Nhảm Khé Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: ĐÊM THỨ MƯỜI BỐN

“Sẵn sàng chưa? Tôi đếm tới ba thì bắt đầu kéo nhé.”

“Amaimon, làm sao bây giờ?” Tôi khẽ đẩy hẳn: “Mau nghỉ đi!”

Hắn ngáp một cái thật to.

“...”=.= Sao anh có thể như vậy hả, anh có biết nếu như bị phát hiện, có biết người phải chịu trách, phải đối mặt với hậu quả là ai không?!

“Mọi người đang làm gì vậy?” Một giọng nói quen thuộc vang lên, không chỉ mọi người bên ngoài bị bất ngờ mà tôi cũng rất kinh ngạc.

“Chị Rika, chị đã đi đâu vậy?” Rin là người đầu tiên phản ứng lại, cậu chỉ vào cô gái tóc đen, vẻ mặt mờ mịt đứng trước cửa hỏi.

“Cái này phải là tôi hỏi mới đúng! Mọi người ở trong phòng ngủ của tôi làm gì? Phát hiện ra chuyện gì đáng nghi sao?”

“Cô đột nhiên mất tích, mọi người đều đang tìm cô đó, cô gái.” Ryuji nói “Cô vốn không có chuyện gì khiến chúng tôi vất vả như vậy, cho nên cô có thể mổ bụng tạ tội rồi đó.”

“Hừ, không phải là ổn rồi sao, đúng là chuyện bé xé ra to.” Kamiki liếc xéo Ryuji một cái, vừa đúng lúc Ryuji liếc mắt qua.

“Tìm tôi? Vậy mọi người vây quanh tôi làm gì? Hại tôi tìm mọi người thật lâu, còn nữa, tôi phát hiện ra ác ma.”

“Sao?! Ở đâu?” Mọi người vội vàng hỏi.

“Phòng của Rin và Yukio.”

Âm thanh của mọi người càng lúc càng xa, chắc là đã sang phòng bên hết rồi. Này này, tôi đây làm sao bây giờ? Rika thật sự còn đang ở trong tù đó, cái đồ giả mạo chết tiệt kia chui từ đâu ra thế?!

Tôi nhìn Amaimon chăm chăm: “Rốt cuộc là làm sao vậy?”

Hắn mặt không đỏ, thờ không gấp nói: “À, mấy hôm trước có một ác ma bám theo cô, ta thấy khó chịu nên đuổi sang phòng bên cạnh rồi.”

Nói thật, tôi không biết có nên khen anh hay không nữa. Nhưng chắc anh làm vậy là vì muốn nhìn phòng bên loạn như cào cào, loạn tới gà bay chó sủa chứ gì, xì.

Đầu của tôi chưa bao giờ đau như bây giờ, không thèm quan tâm tới tên Amaimon kia, tôi một đạp cái đá văng cửa tù, quay đầu nhìn tên đáng ghét nào đó đang rất nhàn nhã.

“Này, tuy tư thế đá cửa của tôi đẹp tới ngây người nhưng cho dù anh có vỗ tay khen ngợi thế nào đi chăng nữa, tôi cũng không thèm cảm ơn đâu, mau biến đi cho tôi!” Không thèm quan tâm xem hẳn có nghe theo lời tôi nói không, tôi nhanh chóng chạy sang phòng bên cạnh.

Còn chưa vào phòng, tôi đã thấy mọi người mang về mặt đề phòng, đứng vây quanh... hai Okumura Rin? Hề, đang diễn vở thật giả Tôn Ngộ Không sao, vở này xưa lắm rồi nha!

“Tớ là Rin, cái hẳn ta mới là ác ma!” Rin số I khoa chân múa tay, lo lắng nói: “Thật là, tại sao lại gặp phải chuyện cơ này chứ?!”

“Mọi người đừng tin hẳn, tôi mới là thật!” Rin số II nói, định tiến tới chỗ chúng tôi nhưng bị số I túm cổ kéo lại.

“Bây giờ chỉ có thể hỏi vài chuyện chỉ có mình Rin biết để kiểm chứng thôi.” Ryuji thân nhiên nói: “Vây, cậu tụng cho chúng tôi nghe một đoạn kinh đi.”

“Ba cái loại kinh thư này sao mà tôi biết!” Cả hai Rin đều lộ vẻ mặt coi thường, hết to.

“Ừm, vậy hai cả hai người đều có thể là thật. Tên Rin ngu ngốc kia luôn ngủ gật trong tiết chú ngữ.” Ryuji mặt không đổi sắc nói.

Mọi người: “.....”=.=|||

“Vậy bây giờ chỉ có thể dùng nước thánh thôi.” Kamiki thoải mái nói: “Thầy có nước thánh mà, đúng chứ.”

“...” Yukio có chút khó xử nói: “Anh trai tôi với nước thánh có chút... miễn cảm.”

“Sao cơ? Loại bệnh ngu ngốc gì vậy?!”

Yukio bắt đầu nhìn mọi người.

Lúc này chắc là tới lượt tôi lên sân khấu rồi: “Này, mọi người.”

“Này... cái rắm á.” Ngoại trừ Yukio và Nemu, nhóm nam đều dùng giọng điệu tức giận rống lên với tôi, khí thế đó thật khiến chị đây phải xấu hổ cúi đầu.

Tôi nháy mắt cảm thấy tai mình ong ong, hết cách rồi, chuyện thành ra như vậy đều do lỗi của tôi.

“Rika, mau qua đây giúp tôi xem ai thật ai giả.” Yukio khẽ tránh ra, để cho tôi tiến lên.

Ngào thét, tất cả mọi người nhìn tôi chằm chằm, dưới áp lực vĩ đại ấy, tôi từ từ tháo cái che mắt kẹo ngọt kia xuống.

“Bây giờ mới phát hiện ra mắt của Rika có màu xanh, người Trung Quốc mắt màu xanh sao?” Dưới áp lực vô hình, đầu tôi cúi thấp 1 cm.

“Không biết, có lẽ cô ấy là con lai chẳng? Nhưng mà cái che mắt kia... [phụt], vẫn như trước...” Giọng nói sắc mùi hoài niệm. Tiếp tục cúi đầu~ing.

“Rika, cô thấy sao?” Yukio người trước mặt, đột nhiên cảm thấy có chút lo lắng.

Vì sợ mọi người chú ý tới mắt trái, tôi chỉ vội vàng liếc qua hai người giống hệt nhau trước mặt rồi cúi đầu, chỉ vào người bên trái: “Ác ma.”

“Đáng chết? Sao có thể?!” Nó vô cùng kinh hãi, thừa lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng đã ôm lấy Rin lăn vài vòng. Vừa nãy cô ta có thể đoán trúng nhất định là nhờ may mắn mà thôi.

“Bên trái.”

Ác ma kia hình như bị kích thích, tiếp tục lăn qua lăn lại.

“Đào qua đào lại, đào tới đào lui, rốt cục người có chịu đứng yên không hả, con quạ đen này!” Giận~ing!!!

Nó đơ người. Sau đó, nó biến thành một geisha** xinh đẹp, yếu ớt cất giọng hát: “Ba ngàn quạ đen ta giết hết. Cùng chàng yên giấc tới bình minh*...”

(**) Geisha (“gei”: nghệ; “sha”: giả) là nghệ giả, nữ nghệ sĩ, nghĩa đen là “những con người của nghệ thuật”, là một nghệ sĩ vừa có tài ca hát, nhảy múa lại có khiếu nói chuyện, khá tương tự với “ã đào” trong văn hóa Việt Nam xưa và “ca kỹ” trong văn hóa Trung Quốc.

“Thầy, đây là sao?”

Yukio phục hồi lại tinh thần, nói: “Tôi nghĩ chắc cô ta chỉ một ác ma cấp thấp thôi, không có ác ý. ‘Ba ngàn quạ đen ta giết hết. Cùng chàng yên giấc tới bình minh’, chỉ mong quạ đen chết hết, bình minh không tới, chỉ có thể bên người tới hừng đông nên cầu mong mặt trời đừng mọc.(*)”

(*) Bản gốc của hai câu thơ này là:

“Tam thiên thế giới nha sát tẫn

Dữ quân cộng chảm đảo thiên minh.”

Thời xưa, con quạ được coi là thần điều của mặt trời, ba ngàn ở đây không phải là con con số chính xác, chỉ thể hiện số lượng rất nhiều. Hai câu thơ này đại ý là giết hết toàn bộ quạ đen để đêm đen không bao giờ hết, bình minh không bao giờ tới.

Cậu ta nhìn thoáng qua đám chúng tôi đang u u mê mê, ho khê một tiếng, đây chính là hậu quả của việc không nghe giảng trên lớp, rồi dùng giọng điệu “thầy giáo chuyên nghiệp” nói: “Theo truyền thuyết kể lại, có một người con gái chôn phong trần vô cùng xinh đẹp, mỗi đêm nàng đều ở bên cạnh người nàng yêu nhưng khi bình minh tới, tiếng chim ngoài cửa sổ đã vang lên, mọi người đều tỉnh dậy khỏi giấc ngủ dài. Vậy nên người mà nàng yêu cũng phải rời đi. Một mình ở nơi khuê phòng cô độc, nàng tràn đầy ai oán: ‘Ba ngàn quạ đen ta giết hết. Cùng chàng yên giấc tới bình minh.’”

“Cô gái kia thật đáng thương.” Shima đồng tình nói.

Hiếm có một lần Kamiki không mở miệng châm chọc cậu ta, dường như vẫn còn đang suy nghĩ về câu chuyện kia.

“Hừ, phụ nữ luôn đa sầu đa cảm.”

“Thiếu gia, nói vậy là không đúng, cô gái kia cũng chỉ vì yêu một người thôi, người kia thật may mắn.”

“Này này, mấy người đang làm cái gì vậy hả, đó là ác ma! Ác ma đó!! Không lẽ cứ như vậy mà buông tha sao?!!” Vừa rồi ả còn lôi cổ áo cậu đó.

“Anh trai nói đúng, dù thế nào thì cô ta cũng là ác ma, không thể cứ như vậy mà bỏ qua được.”

“Nhưng thầy à, cô ta thật sự rất đáng thương nha...”

“Đứng đứng, thầy à, để cô ta ở lại phòng ngủ của hai người cũng có sao đâu, dù gì cô ta cũng rất xinh đẹp.” Shima mặt mày hưng phấn nói, lời vừa dứt mặt Yukio liền đỏ tung bừng.

Tôi nói này, mấy đứa các cậu sai rồi, sai vô cùng luôn! Tôi đang định giải thích cho rõ thì nhìn thấy Amaimon ở ngoài cửa sổ rình xem trò hay. Ông trời ơi, cho dù không xét tới thân phận của hắn thì cái khuôn mặt than bầy ra lúc nửa đêm kia vẫn rất dọa người nha.

“Ừm...” Khuôn mặt của Konemaru nhenh tới đỏ bừng, dường như cuối cùng cậu ta cũng gom đủ can đảm mới dám nói ra. Nhân lúc sự chú ý của mọi người bị Konemaru hấp dẫn, tôi chạy tới gần cửa sổ, che đi tên khốn nào đó.

“Ừm... Không phải là vị geisha kia muốn người nàng yên yên giấc cùng nàng tới bình minh sao? Vậy vì sao chúng ta lại mất ngủ?”

Yên tĩnh~ Vẫn yên tĩnh~ Tiếp tục yên tĩnh. Ồ, cô à kia rốt cục cũng diễn không nổi nữa rồi. Good job, quả là một câu thấy ngay chân tướng.

Mọi người nhìn Yukio, cậu ta cũng lộ ra vẻ mặt “thì ra là như vậy”, tôi đây lập tức mây đen đầy đầu, quay lại nhìn ác ma kia.

Chỉ thấy trên trán ả đột nhiên nhảy ra một dấu chữ thập nho nhỏ xinh xinh, giọng nói ngọt ngào êm ái bỗng biến thành tiếng vịt kêu quàng quạc: “Ta đây vốn muốn các người mau mau chết sớm một chút, toàn bộ đàn ông trên đời đều nên bị mất ngủ, bị suy nhược thần kinh rồi chết cả lũ đi!”

“.....”

Gân xanh x gân xanh x gân xanh x

“Mì nói gì?!”

“Vì sao lại thế?! Khuôn mặt xinh đẹp lại kết hợp với tiếng vịt kêu quàng quạc thật khiến người ta tổn thương sâu sắc~~~ TT^TT”

“Đi chết đi, ác ma!” Đám con trai oán hận chất chứa đã lâu, nay càng thêm oán hận, cả đám liền nhào lên, đập bạn ác ma đáng thương vừa mới lộ nguyên hình quạ đen một trận toi bởi hoa lá.

Cho nên hai câu thơ kia nên đổi thành: “Ba ngàn quạ đen ta giết hết, Lại một lần nữa thấy bình minh.”

“Này này.” Tên Amaimon vẫn im hơi lặng tiếng từ lúc nãy đột nhiên mở miệng nói: “Trong truyền thuyết Trung Quốc, quạ đen chính là chim thần của mặt trời. Ai mà đánh nó sẽ gặp tai vạ.”

“Thế sao?” Tôi khẽ liếc qua mấy thằng nhóc đang càn đánh càn hăng bên kia: “Thật lòng chia buồn với mấy người.”

Đợi đến khi đám con trai đánh cho con quạ đen kia tới mức nó thề thốt không bao giờ dám tới đây gây chuyện nữa thì mọi người đều đã mệt.

“Tối nay chắc sẽ không mất ngủ nữa. Cầu nguyện cái con quạ đen ngu xuẩn cả người đầy oán hận kia đừng có xuất hiện nữa. Thật chịu không nổi mà! Cho tôi mượn cái giường để ngủ một giấc nào.” Bạch, một tên đồ xuống giường.

“Này, đó là giường của tôi. Ra, tôi muốn ngủ.” Bạch.

“Cậu đè lên người tôi.”

Cả đám nam sinh mắt mũi lơ đãng, từng người từng người đồ xuống giường trong phòng.

“Xem ra mọi người đều rất mệt mỏi, nếu vậy thì Kamiki và Shiemi sang ngủ cùng với Rika đi.”

“Sao cơ?” Tôi đang đuổi Amaimon đi, không để ý cậu ta đang nói gì.

“Rika, cô đưa hai người sang phòng bên cạnh đi.”

“Nhanh lên, Rika, tôi rất mệt.” Kamiki giục tôi.

Này, không phải trong kí túc xá không phải có rất nhiều phòng sao, vì sao phải ở lại phòng tôi chứ?!!!!

Vừa định phản đối thì Yukio đã đi đắp lại chăn cho mấy tên đang ngủ đến không biết trời trăng kia mấy rồi.

Tôi chỉ đành mang hai người kia tới phòng mình.

“Sao ở đây lại có hai giường ngủ vậy? Không phải chị ở một mình sao?”

“A? Cái này... Hai, tư, sáu tôi ở giường bên này; ba, năm, bảy thì sang giường bên kia nằm.” Tôi vội vàng, khẩn trương giải thích.

Này, đừng dùng ánh mắt kỳ dị đó nhìn tôi mà~ sự thật không phải như vậy nhưng tôi lại không thể nói cho hai người được.

“Vậy hôm nay chị ngủ giường bên kia, tôi ngủ bên này, Shiemi ngủ cùng với chị đi.”

Này này, sao tôi dám ngủ giường của Amaimon chứ: “Nhưng tôi nay đột nhiên tôi muốn ngủ giường bên này. Hay là ba chúng ta ngủ cùng một giường?”
Tôi cười gượng.

“Có giường lại không ngủ, đầu cô úng nước à?”

“Ấy ấy, đừng nói vậy mà.” Nụ cười của tôi hơi cứng lại: “Coi như đây là cơ hội phát triển tình bạn giữa chúng ta đi.”

Nụ cười tiêu chuẩn của tôi bây giờ chắc chắn so với hoa còn đẹp hơn.

Kamiki dùng ánh mắt quái dị nhìn tôi tới nửa ngày trời rồi mới phun ra một câu: “Shiemi... cậu sang ngủ cùng với tôi đi.” Cô bạn này cứ như có ham mê bất lương nào đó thì phải.

Haizzz, thôi quên đi, không nên so đo với một thiếu nữ nữa, đây đã là kết quả tốt nhất rồi. Thôi, tôi không vào địa ngục thì ai vào địa ngục. Nằm trên giường, nhắm mắt lại, trùm kín chăn, còn thể giới bên ngoài? Tôi cái gì cũng không biết nha~

Nửa đêm, tôi bị một tiếng động kì quái đánh thức, nghĩ tới chuyện gì đó, trong lòng thật sợ hãi nhưng tôi vẫn phải chui đầu ra từ ổ chăn: “Này!”

Xung quanh tối đen như mực, tôi chỉ mơ hồ nhìn thấy Amaimon dùng một tư thế quỷ dị ngồi trước giường của tôi, à không, của hắn, cắn cắn móng tay màu đen.

Hình ảnh kia muốn đáng sợ bao nhiêu liền có bấy nhiêu đáng sợ.

Thấy tôi vờn đầu nhìn mình, hắn nhìn nhìn tôi, nét mặt ai oán, ngây thơ, cho dù khuôn mặt kia vẫn có vẻ bức người.

“Đừng... đừng như thế, không phải... không phải tôi muốn cướp... giường của anh.” Cũng không biết là vì sợ hãi hay chột dạ, tôi lại xóc chăn lên, vỗ vỗ vào chỗ trống trên giường: “Nếu anh không ngại thì nằm đây đi.”

Hắn nhìn tôi, liếc mắt một cái, không trả lời, động tác rất thông thả... trèo lên giường.

Oài, bổ sung một chút, cũng có khả năng là vừa nãy tôi mềm lòng, tình mẹ bùng nổ, đáng chết, lúc nãy hắn trông thật giống một con thú nhỏ không có nhà để về mà.

Ngủ một giấc ngon lành không mộng mị, lúc mở mắt ra trời cũng đã sáng.

Khi Shiemi và Kamiki gọi tôi dậy, đã không thấy Amaimon đâu, chết tiệt, chẳng lẽ đêm qua tôi mơ ngủ? Không, tuyệt đối không phải!.

Sờ sờ chăn, trong chăn không có nhiệt độ, chẳng lẽ.....

Má nó, tôi ngủ nguyên một buổi tối mà chăn lại không ấm, chẳng lẽ tôi là người chết sao?! Trời ạ, cái đó là không thể nha.

“Buổi sáng tốt lành, cả lớp.” Shura vừa vào lớp đã thấy đám học trò tinh thần sáng láng, cô xoa xoa hai mắt đang díp lại vì buồn ngủ, nhìn lại đám học sinh đang ngồi phía dưới. Mình không nhìn nhầm nha~ sao hôm nay cái đám sâu ngủ này lại không buồn ngủ mà mình lại thấy buồn ngủ chứ.

“Cô... Cô... mất ngủ sao?” Shima nom nóp lo sợ nói ra vấn đề mọi người muốn biết nhất. Mọi người bây giờ chỉ cần nghe thấy hai tiếng “mất ngủ” là biến sắc.

“Ngóáp.” Shura khoát khoát tay: “Dù sao mấy đứa ngày nào lên lớp cũng ngủ, tôi hôm qua cũng thức đêm, hôm nay ngủ bù cùng mấy đứa. Hôm nay tự học đi..”

“Này, sao có thể.....” Ai cũng la ó phản đối, kết quả là giọng của mọi người tạo ra một đám âm thanh vô cùng inh tai nhức óc, nhưng Shura dưới tình trạng đó mà vẫn ngủ được, còn ngủ rất ngon.

“.....” Tôi vào trường mấy ngày mà ngay cả một buổi học nghiêm túc cũng chưa học qua, trường thầy trừ tà gì đó hoàn toàn khác xa với tưởng tượng!!! Vì sao học sinh mỗi ngày đều là một đám nhóc ngây ngốc, giả loli, hay thần kinh thô, EQ thấp?! Vì sao giáo viên lại là một vị ngự tỳ sexy, mang theo máy chơi game đi học, thậm chí còn khuyến mại thêm một vị thầy giáo khổng huynh* + thuộc tính bảo mẫu?!!

(*) Không huynh hình như là chỉ người vô cùng yêu quý, yêu quý anh trai tới mức mãnh liệt thì phải. Ai biết mời chỉ giáo thêm nha. ^^~

Nhưng mà có lẽ như vậy lại phù hợp với tôi hơn. Không cần mỗi ngày phải đao to búa lớn, đại chiến ác ma. Thịnh thoảng mới gặp phải ác ma, đánh một trận thì vẫn có thể chịu được. Có thể ở cùng đám người hỗn loạn này, mỗi ngày đều như vậy thì thật tốt.

Cho nên, tốt nhất là tôi cả đời cũng không tốt nghiệp nha ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Kì Nhảm Khé Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: THỨ MUỖI LĂM

Học sinh năm nhất trường học trừ tà gồm tám người. Ba nữ, năm nam, bình thường thì tình cảm giữa mọi người xem như tương đối tốt, tuy bọn họ ba ngày bất hòa một trận nhỏ, năm ngày cãi nhau một trận lớn, nhưng họ đều là một đám miệng cứng mềm lòng, miễn cưỡng coi như đoàn kết thuận hòa.

Chuyện lần trước, cả đám “đồng tâm hiệp lực” dạy dỗ bạn ác ma nào đó khiến toàn thể nam sinh mất ngủ rất cục đã lọt vào tai Mephisto Pheles. Nghe nói ông ta vô cùng vui mừng và cảm động, mở kho riêng của mình, lục lọi một hồi rồi nhin đau bỏ thứ yêu thích mà đem một bộ trò chơi cô mang tặng mọi người, gọi là cổ vũ tinh thần.

Nhân dịp cuối tuần, dưới sự xúi giục, ép buộc, dụ dỗ và đù các thủ đoạn khác của tôi và Rin, tất cả các học sinh đã tụ tập lại ở ký túc xá nam.

Cụ thể là, dưới sự khiêu khích và trêu chọc của tôi, Ryuji nổi khùng lên, đánh cược với tôi rằng cậu ta sẽ tham gia trò chơi nhưng nếu cậu ta thắng, tôi sẽ phải... dọn phòng cho cậu ta một tuần; nếu cậu ta thua thì sẽ cam tâm tình nguyện thỏa mãn niềm đam mê âm điệu của tôi trong một tuần. Tiếp đó, Nemu cũng đánh cược nếu cậu ta thắng, tôi sẽ phải ngâm đắng nuốt cay, không được phản kháng sự châm chọc của cậu ta + dọn phòng cho cậu ta một tuần (cậu ta và Ryuji ở cùng phòng), ngược lại, cậu ta cũng sẽ phải làm như thế.

Tôi cân nhắc, đắn đo rồi cũng đáp ứng. Ryuji đã tham gia thì chắc chắn Konemaru và Shima có trốn cũng không thoát, đỡ rất nhiều phiền toái. Hơn nữa, hrou chết chưa biết về tay ai đâu, hừ. Chơi trò chơi, phải có tiền cược mới vui nha~

Còn Rin chịu trách nhiệm dụ dỗ hai cô nàng còn lại, Shiemi thì không có vấn đề, nhưng còn Kamiki bị Rin thuyết phục đủ kiểu, cũng đã lung lay rồi. Nhưng cuối cùng cô nàng quyết định tham gia lại vì một câu chọc ngoáy Ryuji. =.=

Được rồi, thật ra Ryuji mới là chìa khóa thuyết phục mọi người.

Theo luật chơi, tám người chia thành hai đội. Còn hai vị giáo viên nào đó bởi vì quá bận nên không thể tham gia.

Sánh lớn, đội một: Ryuji, Konemaru, Shima và Nemu; đội hai: tôi, Rin, Shiemi và Kamiki. Hai đội ngồi trên chiếu, mặt đối mặt.

“Cách” Rin lấy một cái hộp gỗ cũ kỹ, khá nhỏ, chỉ tầm quyển sách giáo khoa, để trước mặt hai đội, một tay cậu đặt lên trên hộp, trong mắt tràn ngập hưng phấn.

Trong hòm là một cuộn giấy da, mở ra chính là bộ trò chơi, trên mặt là các nước cờ, trong một số ô cờ có một hình vẽ kỳ lạ, và quân cờ. Trong hòm còn có thêm một cái hộp nhỏ nhỏ, là máy móc gì đó.

Hai đội lần lượt đọc luật chơi.

Thật ra luật chơi rất đơn giản, có phần giống luật của trò cờ tỷ phú và cờ nhảy kết hợp với nhau, đều là những trò chơi quen thuộc. Hai đội chọn màu cờ của mình, gieo xúc xắc, gieo được bao nhiêu thì tiến lên bấy nhiêu bước. Đội nào về đích trước thì đội đó thắng.

“Những hình vẽ kì lạ kia là gì?” Rin xoa xoa đầu, chắc cậu chưa từng chơi trò chơi kiểu này rồi.

“Đó có thể là cạm bẫy hoặc là cơ hội. Ví dụ như, nếu tới đây sẽ bị gió thổi tiến lên hoặc lùi lại vài bước, có khi là thổi tới một điểm nào đó chẳng hạn.” Shima cười trả lời.

“Thật hay giả thế?! Nếu vậy thì cứ tới chỗ hình vẽ đó có phải là thắng luôn hay không?” Rin chỉ vào hình vẽ, kích động hết lớn.

“Này này, cậu đừng nói đơn giản như vậy được không, đó là may mắn hay xui xẻo thì phải tới nơi mới được chứ!” Tôi túm cái tên đang lê la bên đối thủ này lại: “Ok, game starts.”

Đội chúng tôi là đội Đỏ, đội bên Ryuji là đội Xanh.

Đội tôi đi trước. Rin cầm lấy xúc xắc, ra sức lắc con xúc xắc: “Nhìn đi nhìn đi, nhất định là số 6.”

“1, ha ha, thẳng nhóc nhà mi quả nhiên kém coi, nhìn ông đây mà học tập này!” Ở trên bàn cờ, quân đỏ tự động tiến lên phía trước một bước, Ryuji cảm xúc xắc lên, tung xúc xắc.

“6, thấy chưa, tôi đã bảo mà.” Quân xanh tiến lên sáu bước.

“Sao có thể như thế?!” Rin giận dữ, cảm xúc xắc lên: “Lần này nhất định là 6.”

“2.” =.=||| Cậu thất bại, sau đó bùng phát. Khi cậu ta muốn tung xúc xắc lần nữa, lập tức bị tôi và Kamiki kéo lại.

Đùa gì vậy, bây giờ đã kém bọn họ 9 bước, cho dù mỗi lần Rin tung thì con số sẽ tăng lên một thì vẫn không thể thắng bên người ta mỗi lần tung đều ra 6 được!

“Này, buông ra, lần này, lần này nhất định là 6.”

“Rin, bình tĩnh, bình tĩnh, ngoan ngoãn, nhẹ nhàng, từ từ, buông xúc xắc ra, tiếp theo hãy giao cho chúng tôi đi.” Tôi giữ tay hắn.

“Đúng thế, cậu bây giờ giống dân đánh bạc, càng thua càng hăng máu, mau buông xúc xắc ra cho tôi.” Kamiki giữ tay còn lại của cậu ta.

Trong lúc Rin giãy dụa, xúc xắc bị quăng đi. Mọi người còn chưa kịp thấy mặt xúc xắc là số mấy thì quân đỏ đã bắt đầu di chuyển.

“1, 2, 3, 4, 5 và 6, yeah!!! Tuyệt vời!!!!” Rin vui vẻ nhảy dựng lên.

“Hình như chúng ta dừng lại ở hình vẽ thần bí thì phải?” Shiemi nhỏ giọng hỏi cả đội.

Cái máy nhỏ vô dụng bên cạnh đột nhiên sáng lên, phát ra giọng nói máy móc: “Trong 30 giây xin hãy đọc đoạn 6 chương III Kinh thánh. 30,29……”

“Kinh thánh?! 30 giây?!! Kamiki, Kamiki.” Tôi luống cuống chân tay giục Kamiki.

“Từ từ, tôi nhớ đã, đợi một chút.” Kamiki nhắm mắt trầm tư.

Rốt cục thì cũng hoàn thành xong cái yêu cầu quái quái kia, suýt thì toi, phù.

“Đây là kiểu thử thách quái quỷ gì vậy, đúng là đáng ghét.” Sau khi đọc xong, Kamiki bắt đầu oán giận.

“Sao tôi có cảm giác như chúng ta bị Mephisto tính kế. Ngay cả chơi trò chơi cũng như kiểm tra vậy!!!!”

“Như vậy cũng tốt mà.” Shiemi an ủi chúng tôi.

Chơi cũng như học, bóng đen này làm tôi mất dần hứng thú với trò chơi. Nhưng mà đám Kamiki và Ryuji càng chơi càng hăng.

Đến tận khi biến thành Shima, Konemaru và Rin tung xúc xắc, Shiemi, Kamiki với Ryuji đối phó đủ loại câu hỏi hack não, tôi và Nemu mất to trừng mắt nhỏ, đầu võ mồm không ngừng, không khí mới gọi là sôi nổi.

Đội Xanh lúc này còn dẫn đầu nhưng vì vấn đề nhân phẩm không tốt, may mắn không đủ, thỉnh thoảng còn xui xẻo phải lùi lại vài bước, gặp vài chuyện không hay ho, muahaha, nên đội tôi dần đuổi kịp đội họ.

Hoàng hôn buông xuống, trò chơi trở nên vô cùng gay cấn. Đội Xanh cách đích hai bước, đội Đỏ cách ba bước.

Rin cảm xúc xắc: “3 3 3... Nhất định phải ra 3 nha.” Cậu ta thật cẩn thận gieo xúc xắc. Xúc xắc kia vừa rơi xuống đất liền dừng lại, tám người mười sáu con mắt nhìn nó chằm chằm như thấy vàng. Khi xúc xắc vừa dừng được 0.1 giây, Nemu bỗng vươn tay, lấy con rồi che kín mặt xúc xắc, chết tiệt Nemu!

Mọi người còn chưa kéo tay cậu ta ra đã thấy quân đỏ chậm rãi đi tới đích.

“Yeah, chúng tôi thắng...” Đội tôi còn chưa kịp vui mừng thì quân cờ lại lùi một bước. Nemu chậm rãi nhấc con rồi lên, là số 4 đỏ tươi. =.=

“Yes! Tiếp theo là chúng tôi.” Ryuji một tay ấn đầu bạn Rin đang ù rù, một tay tung xúc xắc. Khi chúng tôi nhìn rõ, trên mặt xúc xắc hiển nhiên là hai dấu chấm. Đội Xanh mừng như điên.

TT^TT Chúng tôi thua.

“Ế, sao quân cờ lại không di chuyển? Hồng rồi sao?” Shima khẽ đẩy đẩy quân cờ màu xanh.

“Đúng vậy, nếu nó không về tới đích thì sẽ không có cảm giác chiến thắng nha.” Ryuji tới gần.

“Mọi người...” Shiemi gọi, khiến sự chú ý của chúng tôi bị hấp dẫn sang bên cô bé: “Cái máy đột nhiên đưa ra một tờ giấy.”

Rin cầm tờ giấy, cảm thấy kỳ quái, đọc: “Vì đội Đỏ đã vượt qua đích đến [Vực ác ma], mở ra phiên bản [Thăm dò Ma Giới], trò chơi bắt đầu lại. Đội Đỏ là người chơi, đội Xanh là hệ thống, luật chơi không đổi, đội nào tới đích trước sẽ thắng.”

“Đây là sao?” Rin đọc xong, quay đầu lại hỏi chúng tôi.

“Ý tại mặt chữ.” Tôi chỉ bàn cờ, hai quân cờ đã trở lại điểm xuất phát, xúc xắc tự động gieo, là 3.

“Vào ô đặc biệt! Nếu ra câu hỏi, chẳng lẽ nó lại tự trả lời sao?” Shiemi hỏi.

“Mặc kệ thế nào đều cũng được, tôi không chơi nữa. Chơi nguyên cả một buổi chiều cũng không phân định được thắng thua, đi trước đây.” Kamiki đứng lên.

“Tĩnh!” Máy game đột nhiên đưa ra một tờ giấy. Shiemi ở gần đó nhất liền cầm tờ giấy lên đọc: “Đội Xanh mở ra cửa không gian, ngẫu nhiên dịch chuyển

một người đội Đỏ.”

Mọi người còn chưa kịp nói gì thì Kamiki liền biến mất tại chỗ.

“Kamiki!”

“Kamiki – chan!”

“Izumo.”

Chuyện xảy ra quá nhanh, vượt qua khả năng chấp nhận của mọi người. Shima, Ryuji và Rin lập tức chạy ra mở cửa, hy vọng vừa mở cửa ra thì sẽ thấy Kamiki ngoa kiêu (kiêu ngoa lại đáng yêu), châm chọc sự luống cuống của bọn họ.

“Sao lại thế này?! Bên ngoài sao có thể tối như vậy!” Mở cửa ra, bên ngoài là một khoảng tối đen như mực. Cả ba ngây ngẩn cả người.

“Mọi người bình tĩnh lại một chút, dù sao đây cũng là trò chơi của Mephisto đưa cho chúng ta, chắc hẳn là không có nguy hiểm gì. Với lại Shiemi, thả lỏng đi nào, không phải là em khiến Kamiki biến mất.” Tôi vỗ vỗ bả vai đang run rẩy của Shiemi run run: “Bây giờ chúng ta nên liên lạc với Mephisto và giáo viên.”

Thật là làm khó bọn họ rồi, dù sao họ cũng chỉ là những thiếu niên 15 tuổi mà thôi, gặp phải loại chuyện này sẽ không khỏi luống cuống chân tay.

“Rika nói đúng, chúng ta không biết tình trạng bên ngoài như thế nào, nếu bây giờ ra ngoài rất có thể sẽ gặp nguy hiểm. Tôi và Konemaru sẽ liên lạc với mọi người bên ngoài, sau đó tính tiếp.” Shima lấy điện thoại di động ra, nói.

“Đáng giận, sao có thể như vậy?! Không thể được!” Rin cầm kiếm, định bước ra ngoài.

“Này này, cậu muốn đi đâu?” Ryuji ngăn Rin lại.

“Đương nhiên là ra ngoài tìm Kamiki.”

“Tên khốn này, sao cậu dám làm vậy!”

“Buông ra...”

Tôi bước lên, giữ chặt Rin, nói nhỏ: “Đừng quên thân phận của cậu, biện pháp tốt nhất bây giờ là chờ cứu viện. Dù sao chúng ta cũng chỉ là học sinh, nếu gặp phải ác ma mạnh hơn thì chắc chắn là đi vào chỗ chết...”

“Chết tiệt...” Shima hung hăng tắt di động: “Ở đây không có tín hiệu.”

“Mấy tôi cũng vậy.”

“Sao có thể?!” Tôi hoảng sợ hỏi.

“Mấy người ra đây xem này.” Không biết từ khi nào Nemu đã tiến tới gần cửa sổ: “Tình trạng của chúng ta rất không ổn.”

“Đây... Đây là gì?!” Ngoại trừ Nemu, mọi người dường như không dám tin vào mắt mình.

Bên ngoài cửa sổ không phải là khung cảnh cây cối xanh mướt, thấp thoáng ngôi trường xa hoa quen thuộc, thay thế vào đó là khung cảnh tối đen, phía xa là dòng nham thạch nóng chảy, nhuộm đỏ cả bầu trời.

Chúng tôi dường như đã bị dịch chuyển tới địa ngục. Xung quanh yên tĩnh lại, thật lâu cũng không có ai phát ra âm thanh, chỉ còn lại âm thanh hít thở thật sâu, dồn dập cho thấy ai ai cũng hồi hộp, hoảng sợ.

Phải chăng đây là một giấc mơ? Nếu đây là giấc mơ thì xin hãy cho chúng tôi tỉnh lại!

Vấn chơi này rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Kí Nhâm Khế Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: ĐÊM THỨ MƯỜI SÁU

Không gian dường như đông cứng lại, tạo ra một loại áp lực vô hình đè nén. Mọi người yên lặng không nói gì, cũng không biết họ đang nghĩ gì nữa.

“Tôi nghĩ hay là chúng ta vẫn tiếp tục chơi đi. Thắng, có khi mọi thứ sẽ khôi phục lại như ban đầu.” Tôi cau mày, rốt cục vẫn nói ra.

“Nhưng nhờ may... tình huống như Kamiki lại xuất hiện thì làm sao? Đầu có ai biết tờ giấy tiếp theo sẽ ghi gì.” Konemaru lo sợ nói.

“Vây chẳng lẽ lại ngồi chờ cứu viện?”

“Theo tình hình trước mắt thì đây, là cách an toàn nhất.” Bỗng nhiên Shima nhớ tới cái gì đó, lấy từ trong túi ra một vật: “Mấy người nói thử xem cái chìa khóa không gian này có tác dụng không?”

Mọi người cũng không ôm hy vọng quá lớn vào chiếc chìa khóa này, quả nhiên là thất bại. Cuối cùng, chúng tôi quyết định cầm theo bộ cờ, ra ngoài đi tìm Kamiki, nhưng chỉ tìm kiếm trong phạm vi tòa nhà, tuyệt đối KHÔNG RA NGOÀI!

Cả nhóm cùng nhau ra ngoài tìm kiếm, đội hình tìm kiếm vẫn tương tự như lần trước đi tìm ác ma nhưng bầu không khí lại trầm trọng hơn nhiều. Mọi người cố gắng bước đi thật nhẹ nhàng, không dám tạo ra tiếng động lớn khiến cho những sinh vật nguy hiểm ngoài kia chú ý tới. Tôi cũng còi bỏ che mắt, cảnh giác cao độ, không dám lơ đãng một phút nào.

“Chị Rika, có thấy gì không?”

Tôi lắc đầu: “Tôi chỉ thấy xung quanh bị bao phủ bởi một lớp sương mù đen, có vài góc còn toát ra một loại bong bóng màu đen, mọi người phải cẩn thận một chút.”

“Sương mù? Bong bóng? Chúng tôi không thấy được. Chị thử nhìn xem có tìm thấy Kamiki không.” Rin chỉ biết mắt của tôi sau một đợt bệnh nặng thì bị biến dị, có thể nhìn thấy nhiều thứ mà người bình thường không thể thấy, còn mọi người cũng chỉ nghĩ đây là một loại năng lực đặc biệt mà thôi.

“Để tôi thử xem, nhưng không chắc là được đâu.”

Sức mạnh của Iraku Sotogawa no Tsubasa đối với tôi chính là một loại năng lực mạnh mẽ, lại càng giống một món đồ phụ trợ công nghệ cao mà tôi không biết cách dùng. Ngoại trừ dùng nó như một con mắt có phần đặc biệt khiến tôi có thể nhìn thấy một vài thứ đặc biệt thì cũng không biết cách để sử dụng hết các khả năng của nó.

Mọi chuyện tới nước này là do chúng tôi đã chủ quan, nghĩ rằng trò chơi này rất đơn giản, không muốn chơi thì quyết định không chơi nữa. Quyết định này khiến chúng tôi phải nhận lấy trừng phạt, Konemaru và Shiemi bị dịch chuyển ngẫu nhiên, biến mất tại chỗ. Cả nhóm vốn có tám người nay chỉ còn tôi, Shima, Ryuji, Nemu cùng Rin.

Bất an, sợ hãi, lo lắng, tức giận, mọi người mang theo tâm tình phức tạp tiếp tục trò chơi ma quỷ này.

“Mọi người nhất định phải nhớ kỹ, nếu như một trong chúng ta bị dịch chuyển ngẫu nhiên thì sau khi tới nơi, phải lập tức tìm xem Kamiki, Shiemi và Konemaru có ở gần đó không, sau đó lập tức chạy về đây tập hợp. Cho dù chỉ còn lại một người thì chúng ta cũng nhất định phải chiến thắng trò chơi này.”

Những lời này của tôi, khi nói cho dù có mạnh mẽ, kiên định đến đâu thì tôi cũng không mong nó trở thành sự thật, chỉ là đề phòng mà thôi.

Nhưng rồi trong phòng cũng chỉ còn lại một mình tôi, nó khiến cho tôi có ảo giác như từ đầu đến cuối chỉ có tôi một mình chơi trò chơi này vậy.

Chúng tôi gặp phải gió lốc, mọi người bị “thở” tới các nơi khác nhau trong tòa nhà. Khi tôi chạy về phòng, quân Đỏ đã tiến lên phía trước khá nhiều, cái này cũng chứng minh được trong năm người chúng tôi, có vài người đã quay lại được đây. Nhưng dù tôi đã đợi rất lâu, vẫn không có một ai trở về phòng.

Tôi không dám tưởng tượng điều gì đang chờ đợi bản thân ở phía trước, chỉ có thể ép mình tập trung chơi trò chơi quái quỷ này.

Không ngừng tung xúc xắc, các quân cờ tiếp tục tiến lên, xung quanh chỉ có âm thanh của máy móc. Tay tôi khẽ run lên, trò chơi rốt cục cũng tới giai đoạn cuối cùng, chỉ còn vài nước nữa là kết thúc.

“Đình!” tiếng kêu tựa như hồi chuông báo tử truyền tới tai tôi, mắt tôi trừng lớn, nhìn chăm chăm tờ giấy vừa mới xuất hiện kia, giống như những lần trước. Lần này sẽ là gì? Tôi không thể kìm được sự hoảng sợ trong lòng, lượng adrenaline(*) không ngừng tăng cao, kèm theo đó là sự hoảng loạn, lo lắng.

(*) Adrenaline: là một loại hormone được sản xuất ra bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay phấn khích, có tác dụng kích thích, làm cho nhịp tim đập nhanh hơn, điều chỉnh làm tăng lượng oxy cung cấp cho não và các cơ, làm giãn nở đồng tử và ức chế các chức năng không cần thiết của cơ thể trong các trường hợp khẩn cấp, giúp cơ thể chuẩn bị cho các phản ứng trong trường hợp gặp phải nguy hiểm.

Tôi bây giờ đang trong tình trạng mất chữ A nôm chữ O, nhìn kẻ đột nhiên xuất hiện trước mắt, thấy hấn dùng bàn tay thon dài cùng với móng tay đen được cắt tỉa cẩn thận cầm lấy tờ giấy trước mặt, chăm chú đọc.

“Amaimon!” Tôi bỏ nhào lên người hắn, ôm chặt lấy “ngọn cỏ cứu mạng” trước mắt. Con người khi sợ hãi sẽ tiết ra một lượng lớn adrenaline, lúc này, nếu có một người khác phái ở bên thì sẽ nảy sinh cảm giác thân thiết. Nói cho đơn giản, tôi chưa bao giờ thấy Amaimon dễ thương như bây giờ.

“Tìm được cây đèn thần của Aladdin, có thể đáp ứng một nguyện vọng của bạn.” Amaimon bình thản đọc xong tờ giấy, cúi đầu nhìn cô gái vừa bỏ nhào

vào lòng mình, nói: “Hóa ra cô đang chơi bộ cờ Telafaer sao, đã lâu không chơi rồi, ta muốn chơi cùng.”

“Bộ cờ Telafaer?” Tôi kinh ngạc, nếu Amaimon tham gia chơi, không biết có chuyện gì xảy ra không nữa. Tôi mang nguồn gốc xuất xứ của bộ cờ quý quái này cộng thêm chuyện đã xảy ra nói cho hắn nghe một lượt nhưng...

“Này, anh có nghe tôi nói không đấy?! Bây giờ đã có bảy người biến mất rồi đấy!”

Hắn liếc tôi một cái: “Trò chơi Telafaer có hệ số nguy hiểm không cao.” Hắn khoa tay múa chân giải thích, giả vờ đáng yêu: “Những người kia chỉ thua cuộc rồi bị dịch chuyển trở về chỗ cũ thôi.”

Lo lắng trong lòng liền chìm xuống, tôi có chút khó tin, hỏi: “Thật hả?”

“A, Amaimon ta từ trước tới nay không nói dối. Vậy còn nguyện vọng của cô?”

“Nguyện vọng nào cũng được sao? Sức mạnh của bộ cờ này lớn như vậy ư?”

“Không biết, trò chơi Telafaer được tạo ra bởi chính Telafaer, một thầy trừ tà thiên tài, nghe nói ông ta có sức mạnh không gian đã bị thất truyền từ lâu. Nhưng xem ra lời đồn sai rồi.” Amaimon nghiêng người nhìn cửa sổ: “Chỗ này không phải là Gehenna. Cho dù có mạnh tới đâu, rốt cuộc vẫn chỉ là con người. Con người chung quy vẫn yếu hơn ác ma, ngay cả nơi ác ma sinh sống cũng không thể đặt chân tới.”

Tôi cảm thấy hôm nay Amaimon nói có hơi nhiều, người tên Telafaer kia nhất định có quan hệ dây mơ rễ má gì đó với hắn. Bây giờ tám phần là cảm giác ưu việt của tên ác ma nào đó lại quấy phá rồi, haizz.

“Vậy nguyện vọng của tôi là kết thúc trò chơi này, để chúng ta trở về.”

Không phản ứng.

“Nguyện vọng không được liên quan tới trò chơi.”

“Vậy tôi muốn có sức mạnh, có năng lực, có cả sắc đẹp, vẻ đẹp...” Lời còn chưa dứt thì “bốp”, nguyện vọng của tôi đã được thực hiện... mới là lạ.

“Đau quá! TT^TT” Tên khốn Amaimon này dám tự tiện gõ đầu tôi!!!

“Ta chỉ muốn nhìn thử xem trong đầu cô có chứa cái gì thôi.” Hắn ta mang vẻ mặt ngây thơ vô (số) tội giải thích.

Giận~ing! “Tốt nhất là anh biến đi cho tôi nhờ!”

Chỉ là lời nói trong lúc tức giận, tôi không ngờ được nó lại thành sự thật!!!!

Tôi ngơ ngác nhìn căn phòng trống rỗng. Làm sao đây, làm sao đây, tôi không có ý mà: “Amaimon! Amaimon! Anh quay lại đây cho tôi!”

“A, xem ra ta đã tới chậm một bước.” Cửa phòng đột nhiên mở ra, lộ ra khuôn mặt của kẻ dù có hóa thành tro tôi cũng nhận ra, nhưng giọng nói kia là bằng giọng điệu trưởng thành mà tôi chưa bao giờ nghe qua.

“Amaimon?!” Tôi có phần không không chắc chắn hỏi, tên đáng ghét này vừa biến mất mà, sao lại trở lại nhanh như vậy? Cái trò chơi này, giỡn mặt bà đây hả?!

“À, Rika của mười năm trước, rất vui được gặp mặt, ta là Amaimon của mười năm sau.” Cúi người chào một cái, đứng chuẩn phong độ quý ông.

Tên này tuyệt đối không phải Amaimon, tuyệt đối không phải!!!!

Nhìn khuôn mặt đầy hoài nghi của tôi, Amaimon +10 thở dài đầy bất đắc dĩ. Đừng nói là Rika của mười năm trước, có khi là mình của mười năm trước có khi cũng không nhận ra ấy chứ. May là bề ngoài của ác ma sẽ không thay đổi theo năm tháng, mình bây giờ chính là khuôn mặt của mười năm trước.

Hắn cầm một tờ giấy, là giấy dùng trong trò chơi Telafaer: “Được một nhân vật bí ẩn giúp đỡ đến khi trò chơi kết thúc.” Là lá phiếu được một người nào đó trước tôi rút được.

“Anh được trò chơi tạo ra sao? Vì sao lại sử dụng bề ngoài của Amaimon? Dù là mười năm sau thì hắn ta cũng không thể có phong độ lễ giáo như vậy. Đúng rồi, anh có cách nào đưa mang Amaimon trở về không? Lãng phí một nguyện vọng vì hắn thì thật đáng tiếc.” Tôi thở dài một hơi, hoàn toàn không coi những lời hắn vừa nói là thật.

“Em vừa nói gì vậy?” Mím cười, tiếp tục mím cười, nụ cười “ngoài cười nhưng trong không cười” trứ danh.

“Này, anh đừng có cười kiểu này được không, thật khiến người khác hoảng sợ.” Hắn mang bộ mặt than của Amaimon lại nở nụ cười kiểu đấy, thật đúng là ác mộng!

Nhìn người trước mắt hoàn toàn không tin mình, Amaimon +10 cảm thấy cần phải giải thích rõ ràng cho cô nàng sự xuất hiện của mình, còn cả nụ cười chết tiệt này nữa.

“Này, anh làm gì vậy!” Cả người tôi cứng lại, nhìn chằm chằm tên tự xưng là Amaimon mười năm sau đang tiến lại gần.

“Không có gì.” Hấn không thèm giải thích mà kéo lấy tay của cô nàng nào đó còn đang lơ ngơ lại phía mình.

Tôi sợ tới mức nhắm chặt lại mắt, không dám phản kháng, tạch rồi, tôi làm cho hấn tức giận nên hấn định bẻ gãy tay tôi trả thù sao? Oh~ no~~~

Cảm giác mềm mại bất ngờ truyền đến, hơi hơi hé mắt, tôi phát hiện hấn cầm tay tôi, áp lên hai má của mình bẹo bẹo, khiến cho khuôn mặt biến đổi, làm cho lời hấn nói có phần không rõ: “Khi ngôn từ bất lực thì bạo lực (hành động) lên ngôi.”

“Phụt ~” Tôi thừa nhận tôi vừa làm một hành động không được lễ phép cho lắm “Ai... nói vậy, nói rất hay.”

Nhìn cô nàng trước mặt cười đến run rẩy cả người, khóe mắt của Amaimon +10 hơi giật giật, liền bổ sung thêm một câu: “Là người vợ yêu quý của ta, tiểu thư Rika nói.”

Sét đánh, sét đánh, tiếp tục bị sét đánh.

“Nói dối!!!”

Amaimon +10 buông tay tôi, nhún vai.

“Nói dối!!!” Anh chui từ đâu ra thế hả. Mười năm sau cái quái gì chứ, đúng là nói dối mà, nhất định là nói dối.

“Amaimon ta từ trước tới nay không nói dối.” Về mặt nghiêm túc: “Tiếp theo chúng ta tiếp tục chơi trò chơi thôi. Cần phải đem ta của mười năm trước trở về. Nếu không thì con của em sẽ không có cha đâu.” Amaimon +10 không thể không thừa nhận, hấn bị nghiện trêu đùa cô nàng này.

“Cái em gái anh, không có anh thì tôi đây không có con!”

“À~~ ra là vậy, nhất định phải nhớ rõ lời em nói nha~” Amaimon +10 nở nụ cười “gian kế được thực thi”.

“.....” T^T Tôi vừa nói cái quỷ gì vậy!!!

Dựa vào lợi thế về chiều cao, Amaimon +10 thu biểu tình rồi rầm của cô nàng nào đó vào đáy mắt: “Tiếp nữa, ta phải phổ cập kiến thức vật lý cho em thật tốt, phải nhớ kỹ đó.”

“Theo như Vật lý học, tổng cộng có bốn phương...”

“Stop! Vì sao lại là Vật lý chứ?! Chẳng lẽ anh không biết đó là nỗi khổ của một học sinh khoa Văn như tôi sao?”

“Nếu không nói thì làm sao em biết ta đến đây như thế nào?” Amaimon +10 ngây thơ vô tội hỏi.

“Anh đến đây như thế nào không phải là vấn đề Sinh học sao? Mà thôi, dù sao tôi cũng không có hứng thú biết chuyện này.”

“Được rồi, nói đơn giản chính là Telafier nắm giữ bí mật của không gian bốn phương, có thể xuyên qua thời không, biết trước tương lai. Có khi mọi chuyện đang xảy ra lúc này ông ta cũng đã biết được từ nhiều năm trước. Thế nên mới sắp xếp cho tôi đến đây.”

“Xuyên qua thời không, biết trước tương lai?! Sao ông ta lại mạnh như vậy?” Tên chết tiệt nhà anh có chắc ông không phải là MarySue* hay Harry Stur* không?

(*) Theo như mình biết thì đây là hai kiểu nhân vật toàn năng, không gì không biết, không gì không giỏi, chỉ tồn tại trong tiểu thuyết.

“Không phải vừa nói rồi sao, vì ông ta nắm giữ bí mật của không gian bốn phương.”

“Cái “không gian bốn phương” kia là gì?”

“Theo như Vật lý học...”

“Stop, tôi hiểu rồi!”

“.....” Vòng tuần hoàn chết tiệt.

“Dù sao em cũng chỉ cần biết ông ta có thể xuyên qua thời không, biết trước tương lai, biết trước nhân – quả của mọi chuyện là được rồi. Còn nguyên nhân sâu xa vẫn nên để các bạn đọc giả tìm hiểu đi.”

“Được rồi. Vậy tiếp theo chúng ta làm gì?”

“... Kết thúc trò chơi.”

Có Amaimon +10, mọi chuyện đều rất thuận lợi, chúng tôi còn không rút phải một tờ giấy nào, một đường thẳng tắp, vượt mặt đối thủ, tiến tới đích đến.

“Chỉ cần chúng ta thắng, ta của mười năm trước sẽ trở lại.”

“Ài? Vì sao? Vậy là nguyện vọng của tôi...?”

“Em sẽ không thật lòng muốn tôi biến mất chứ?” Hấn xoa xoa đầu của tôi.

“Làm sao có thể!” Tôi đẩy tay hấn ra, cười nói.

“Vậy ta sẽ thực hiện một nguyện vọng của em nhé.”

“Anh?” Tôi đánh giá hấn.

Hấn hơi ưỡng ngực, nói: “Dù sao ta vẫn là một ác ma mạnh mẽ tài giỏi, đương nhiên có thể thỏa mãn được một nguyện vọng nho nhỏ của em.”

“Thôi đi, tôi đã qua cái tuổi mộng mơ rồi.”

“.....”=.=|||

Cuối cùng quân Đỏ cũng thuận lợi về tới đích, nhưng thật thất vọng là mọi thứ xung quanh tôi vẫn chưa trở về như cũ.

“Amaimon, sao lại thế này?”

“Mọi chuyện tiếp theo đều tùy thuộc vào em, trò chơi đã kết thúc, nhiệm vụ của ta cũng đã hoàn thành.” Hấn bỗng nghiêng người ôm tôi, hôn nhẹ lên trán tôi: “Phụ nữ điều khiển đàn ông, đàn ông điều khiển thế giới. Vì thế nên phụ nữ qua đàn ông có thể điều khiển cả thế giới. Uhm, ta giúp em có thể hiểu tiếng Nhật, từ nay về sau sẽ không phải vất vả sử dụng máy phiên dịch nữa. Cố gắng lên, vợ yêu tương lai của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Kí Nhảm Khé Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: ĐÊM THỨ MƯỜI BẢY

Không gian xung quanh đột nhiên biến đổi, tôi bối rối, đứng ngây người ở chính giữa không gian đang thay đổi. Lại là dịch chuyển thời không, lần này, ngay cả khu ký túc nam quen thuộc cũng không thấy, tôi một thân một mình đứng giữa một căn phòng xa lạ rộng lớn, trang trí sa hoa.

Ánh nền khẽ lay động, một trận gió lý lạ thổi qua, không biết từ đâu tới, cuốn bay những trang giấy được xếp gọn gàng thành tập dày trên bàn tới chỗ tôi. Nhật một tờ giấy lên, phía trên là hàng chữ như rồng bay phượng múa nhưng đáng tiếc là một chữ bẽ đôi tôi cũng chẳng hiểu, không biết đó là thứ ngôn ngữ nào.

Mắt trái đột nhiên có phản ứng, tôi có thể đọc được từng câu từng chữ trên tờ giấy kia.

“Con người và ác ma vốn khác biệt, đặc biệt sau khi thực sự nắm giữ bí mật của không gian tứ phương, ta đã không thể tiếp tục ở bên Duras nữa. Ta nghe theo lý trí, buộc bản thân rời xa nàng, con người và ma ác vốn không thể ở bên nhau.

Trong mắt ta, nàng là một ác ma xinh đẹp, hay ăn nói linh tinh, nhưng lại thông minh tuyệt đỉnh, nàng thích giả vờ đạo mạo nghiêm túc với mọi người xung quanh. Ta thích nàng, chiều chuộng nàng, cuối cùng lại rời xa nàng. Nàng là ma quý, thông tuệ, kiêu ngạo, ngang ngược lại kỳ quặc.

Ta hiểu nàng, gần gũi nàng. Vậy nên nàng cũng rất hiểu ta, ở bên ta. Nhưng thật ra, ngoại trừ tự mình chịu đựng và vượt qua, ai có thể thay ta chịu đựng những đau khổ và cô độc chứ?

Nếu mê luyện (say mê) là một điều nguy hiểm, cùng với nó là sự khao khát đã tạo ra thứ khoảng cách xa xôi nhất, vậy thật may mắn, ta không mê luyện (say mê) nàng. Nàng là thứ độc được nguy hiểm nhất, nàng là sự quyến rũ của màn đêm. Ta nghĩ có lẽ ta sẽ không trúng phải thứ độc được mang tên nàng, bởi ta yêu nàng chứ không mê luyện nàng. Ta không thể ở bên nàng bởi chúng ta không thể ở bên nhau.

Nếu có thể lựa chọn lại lần nữa, ta vẫn sẽ lựa chọn trở thành sinh vật tứ duy* như cũ, không thay đổi cũng không hối hận. Dù chỉ trong chốc lát, ta đã nhìn thấy rõ quỹ tích thời gian, cũng thấy được tương lai của bản thân. Chỉ có có sức mạnh vượt qua quỹ tích thời gian, vượt qua sức mạnh của dòng thời gian vĩnh hằng, ta mới có thể thay đổi vận mệnh, thực hiện giấc mơ của mình, bảo vệ được những người ta yêu thương, bảo vệ tất cả.”

(*) Theo như tác giả giải thích, sinh vật tứ duy (sinh vật bốn phương (?)) là người (hoặc ác ma) có sức mạnh siêu việt, có thể vượt qua thời không, thấy trước tương lai, thoát khỏi quy luật của nhân – quả.

Đây là thư của Telafier? Tôi che mắt trái lại, nó đột nhiên nóng lên một cách kỳ lạ. Theo như bức thư kia, nhất định Telafier sớm biết trước những

truyện sẽ xảy ra, hay phải nói là ông ta đã sắp xếp những truyện này từ lâu rồi. Đây là truyện con người có thể làm được sao? Nó hẳn phải thuộc lĩnh vực của thần rồi chứ. Nhưng vì sao ông ta lại đưa tôi tới đây?

Tôi đem đặt tờ giấy lên bàn học, vừa quay đầu đã thấy Amaimon đang ngồi xổm trên một giá sách, tâm tình hẳn có vẻ không tốt lắm.

Tôi nuốt một ngụm nước miếng: “Anh đã ngồi ở đó đã bao lâu rồi?”

Hắn ngẩng đầu.

“Này, đừng có ghi hận chuyện tôi khiến anh biến mất nhé, tôi đâu có cố ý.”

“Người đàn ông kia là ai?” Amaimon rầu rĩ mở miệng. Hắn vừa nhìn thấy một người đàn ông ôm cô nàng này vào lòng, còn hôn cô, trong lòng liền cảm thấy thật khó chịu, lại không biết nói sao.

“Telafaer...” Hiển nhiên tôi không hiểu người đàn ông mà Amaimon nói là chi ai, chi có thể nói bừa thôi. Không biết Telafaer có thể đoán được chuyện này không.

Amaimon đột nhiên đứng lên, đi tiến tới trước mặt tôi, nâng tay, khẽ vuốt từ mắt trái tới hai má tôi. Tôi khẩn trương nhìn hắn, chỉ sợ một giây sau hắn đã đưa tay bóp cổ tôi T^T.

Đội cả nửa ngày trời, hắn không động, tôi cũng đành phối hợp với hắn, đứng bất động. Nhìn khuôn mặt đang kề sát kia, tôi có chút hoảng hốt, khác với khuôn mặt của mười năm sau mang vẻ trưởng thành, khuôn mặt này còn mang nét trẻ con, có chút ương ngạnh. Ác ma sẽ không già đi, nhưng có thể dựa vào cảm giác để đoán tính cách của họ, đương nhiên là phải có sự nhạy cảm cái đã.

Tôi cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, tôi đột nhiên mê man.

Amaimon nhìn người trước mặt tỉnh lại, thả tay xuống, khẽ lui lại nửa bước.

“Hi, đã lâu không thấy, chị dâu.”

“Rika” khẽ ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Amaimon, khẽ khàn khàn giọng nói: “Đừng gọi ta là chị dâu, Amaimon.”

“Áy áy, vậy ta đây nên gọi chị là Iraku Sotogawa no Tsubasa hay là Duras?” Amaimon không chịu yếu thế cãi lại.

“Amaimon, cậu đừng kiêu ngạo như vậy.” Iraku Sotogawa no Tsubasa cười lạnh: “Bây giờ ta đang ở trong thân thể của một con người, chắc cậu cũng không muốn cô ta bị thương đâu, đúng không~”

Amaimon bỗng cảm thấy Iraku Sotogawa no Tsubasa dùng cơ thể và giọng nói của cô nàng này để nói chuyện có vẻ vô cùng chướng tai gai mắt: “Tôi chỉ muốn gửi lời chào hỏi tới người chị dâu đã lâu không gặp thôi. Anh Beelzebub rất nhớ chị đây.”

Iraku Sotogawa no Tsubasa liếc Amaimon một cái, rồi lập tức tiến vào phích trong căn phòng: “Người có thể xuất hiện rồi, hao phí hết tâm tư để dẫn ta tới nơi này. Rốt cục thì người muốn sao, Telafaer?”

“Telafaer ngu ngốc, người vẫn còn yêu ta sao?”

“Cho dù ta đã mất đi một nửa linh hồn, người vẫn còn yêu ta sao?”

“.....”

“Mất đi một nửa vậy nàng không còn là nàng nữa rồi.”

“Đúng vậy, thế nên ta đây cũng còn không yêu người.” Iraku Sotogawa no Tsubasa cười lớn, đáp án này, kết quả này, không phải họ đều đã biết trước rồi sao, sinh vật tư duy, dù chỉ là chốc lát nhưng cũng là cả đời, ta lẳng lặng rơi lệ. Bọn họ có thể nhìn thấu thời không, đánh vỡ vách ngăn thời không, có sức mạnh thuộc lĩnh vực của thần. Đối với thần, hắn luôn tôn kính mà nàng vốn là ác ma, thần, nàng chưa bao giờ tin, đương nhiên cũng chẳng hề tôn kính. Bọn họ đều bước trên con đường của mình, cách nhau càng ngày càng xa. Cuối cùng, nàng không còn là nàng, không còn là người mà hắn yêu.

Nếu cho nàng lựa chọn một lần nữa, nàng vẫn sẽ lựa chọn trở thành sinh vật tư duy. Dù chỉ trong chốc lát thấy rõ quỹ tích thời gian, nàng cũng đã thấy rõ tương lai của mình. Chỉ có có sức mạnh vượt qua quỹ tích thời gian, vượt qua sức mạnh của dòng thời gian vĩnh hằng, nàng có thể thực sự tự do, tùy tâm tùy ý, không chút để tâm mà trở về với bản chất kiêu ngạo, ngang ngược, quái đản của bản thân, bởi nàng không yêu kẻ mà nửa kia yêu.....

“Đã xong sao, Amaimon.”

“Đã xong, anh trai. Nhưng anh à, anh bị biến thái sao, anh thích xem kịch đến thế à.”

“Amaimon, không thể nói anh trai cậu như vậy nha~” Mephisto đưa tay vuốt tóc: “Cuộc sống của ác ma vốn rất dài, lại vô cùng tĩnh lặng. Thật không ngờ tình yêu giữa tên khủng chuyên nghiên cứu những điều cấm kỵ kia và người học trò ác ma của hắn cuối cùng lại có kết quả như vậy.”

“Anh trai, nếu anh tò mò thì cũng có thể trở thành sinh vật tư duy.”

“No, no, no. Những kẻ kia thì có gì thú vị chứ. Cậu cũng nên nhanh đi nghỉ đi, hơn nữa phải đối xử với một quý cô phải thật dịu dàng đó~~”

Theo ánh mắt của anh trai, Amaimon nhìn cô nàng đang ngủ say trên lưng mình, tạm dừng một chút: “Goodnight, anh trai, chúng tôi về ngủ đây.” Nói xong, liền mở cửa sổ ra rồi nhảy xuống.

Ta rất mong chờ câu chuyện của hai người đó~ cô gái loài người và ác ma, Iraku Sotogawa no Tsubasa và Beelzebub, ha ha ha. Mephisto giờ ly rượu lên theo hướng Amaimon vừa rời đi, tạo thành tư thế kính rượu.

Câu chuyện vẫn còn dài.

Bạn đang đọc truyện *Ki Nhảm Khé Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: ĐÊM THỨ MUỖI TÁM

Trên ngọn núi tuyết, có một thôn nhỏ gọi là Kính thôn. Thôn này nằm ở giữa núi, gió to tuyết lớn, ở nơi một sơn cốc nhỏ, địa hình lại trùng thấp nhưng lại chưa từng xảy ra chuyện bị tuyết lấp. Cho dù có xảy ra tuyết lớn thì nơi này vẫn bình an vô sự. Càng kỳ lạ là Kính thôn được bao phủ bởi một khu rừng nguyên sinh, cây cối rậm rạp, có thể cản được tuyết lớn, bảo vệ thôn làng.

Hơn một trăm năm qua, người dân nơi này vẫn luôn sống trong thôn, biệt lập với bên ngoài từ đời này sang đời khác, tất cả thôn dân đều một lòng tin tưởng, thờ phụng thần linh. Vậy nên sau này, nơi đây được người ta đồn là thôn làng được thần bảo vệ.

“À, hóa ra lần này là chúng ta đi truyền giáo.” Tôi đem cát quần áo vào trong va li nhanh nhất có thể: “Núi sâu, rừng già, tuyết lớn... còn thêm cả tín ngưỡng thâm căn cố đế được truyền từ đời này sang đời khác, nhà trường nghĩ sao mà lại muốn chúng ta đi truyền giáo cơ chứ!”

Ngẩng đầu nhìn Amaimon đáng vẻ nghĩ ngợi dăm chiêu, tôi đột nhiên thấy đau đầu, chấp hai tay lại, tôi nói với tên đang nghĩ ngợi kia: “Lần này chúng ta ra ngoài, anh làm ơn làm phúc đừng gây chuyện đấy nhé!”

Amaimon hoàn hồn, liếc nhìn tôi mất một cái, mang vẻ mặt “ta đây hiểu rõ”, vui vẻ nói: “Nếu cô đã lo lắng như vậy thì lần này ta sẽ đi cùng cô.”

Nói xong, không cho tôi cơ hội phản bác liền nhảy khỏi cửa sổ. Trước khi đi còn bỏ lại một câu mà tôi chẳng hiểu mô tê gì hết.

“Mà này, những kẻ có tín ngưỡng rất dễ bị kẻ khác lợi dụng, các người phải cố mà làm cho tốt đó.”

Lúc ấy tôi chỉ một lòng muốn hấn đi cùng chúng tôi, nào có tâm tư tìm hiểu xem lời hấn nói nghĩa là gì, nhưng mà bây giờ có thể hiểu một chút rồi, cả cái thôn này toàn những kẻ điên cuồng.

Sau khi đoàn chúng tôi cố quá suýt thành quá cố vượt qua được đỉnh núi tuyết cao vạn trượng, tới được thôn làng biệt lập này, vừa mới gặp trưởng thôn, còn chưa kịp trình bày mục đích chuyến đi, thì một chàng trai đã xông vào.

Chúng tôi mất chữ A mồm chữ O nhìn chàng trai gầy yếu trước mặt điên cuồng gào thét giữa: “Ta tôn thờ ác ma thì sao chứ?! Sự tồn tại của ta là minh chứng cho sự tồn tại của thần, ta không tồn tại tức là mất đi kẻ đối lập với thần, thần cũng sẽ không tồn tại. Nếu thế giới này nếu chỉ có thần thì cũng chính là không có thần.....”

Biến mình thành sự tồn tại đối lập với thần, làm việc ác giúp việc thiện càng thêm nổi bật, làm rõ sự vĩ đại của thần, sự tàn ác của ác ma. Từ góc độ nào đó mà nói thì anh chàng này cũng là một kẻ sùng tín.

Nghe thấy cậu ta gào thét, trưởng thôn chỉ lẳng lặng phát tay, lập tức có hai người tới kéo cậu ta xuống. Tuy vậy nhưng trong hành lang vẫn còn văng vẳng tiếng gào thét chói tai của cậu ta: “Các người đều là thần, ta đây cam nguyện trở thành ác ma, ta chính là vị Satan cuối cùng. Đây chính là lý do ta tồn tại!!!”

Mọi chuyện xảy ra bất ngờ dọa nhóm nữ một trận, Rin xém chút xông lên tấn tên kia một trận nên thần nhưng bị Yukio ngăn lại: “Trưởng thôn, như đã giới thiệu, chúng tôi đến từ Học viện Seijuuji*, muốn đến đây phổ biến cho dân làng các biện pháp trừ tà, xua đuổi ác linh. Chúng tôi sẽ mở những buổi nói chuyện phổ biến kiến thức cho mọi người, hy vọng ngài có thể giúp đỡ.”

(*) Tên trong bản Manga là Học viện True Cross hay Học viện Chân Thập Tự, được thành lập bởi Mephisto Pheles, chuyên đào tạo các thầy trừ tà.

“Ta hiểu các vị muốn làm gì. Nhưng Kính thôn chúng ta từ chín trăm năm trước đã thờ phụng thần linh, được thần bảo vệ, ác ma sao có thể tấn công thôn chứ. Căn bản không cần các ngài làm vậy.”

“Nhưng...” Lời Yukio còn chưa kịp nói xong đã bị Rin xen ngang: “Này, ông già, ông đã quên tên lúc nãy... Đau, sao cậu lại đánh anh?”

“Anh hai*, im lặng.” Yukio ấn đầu Rin xuống nói: “Rất xin lỗi, anh trai tôi có hơi nóng này.”

(*) Chỗ này trong bản gốc là Ani – chan, cách gọi anh trai thân mật.

“Không sao. Dù sao các vị cũng lặn lội đường xa tới đây, hôm nay các vị hãy nghỉ ở nhà ta một đêm, ngày mai ta sẽ tiễn các vị về.” Trưởng thôn chỉ nói vài câu khách sáo với chúng tôi rồi vội vã rời đi.

“Nhất định là ông ta đi xử lý chuyện vừa rồi.” Lời này khiến Rin bị mọi người coi thường toàn tập, chuyện này ai có mắt cũng đều nhìn ra, đâu chỉ có mình cậu?

“Chúng ta thử đi xem sao.” Cậu ta hấp ta hấp tấp định đuổi theo lại bị Yukio kéo lại: “Anh hai, đừng đi lung tung, em ở lại chờ trưởng thôn trở về rồi nói chuyện với ông ta một lúc. Mọi người hãy về phòng nghỉ đi, hôm nay phải đi xa như vậy chắc ai cũng mệt rồi.”

“Yukio, anh không mệt một chút nào, để anh đi xem đi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!”

“Vâng vâng, em biết là anh không mệt. Nhưng theo truyền thuyết, khi màn đêm buông xuống, những kẻ lang thang trên núi tuyết đều sẽ bị lạc giữa trời tuyết trắng xóa, sau đó họ sẽ gặp được chính mình...” Giọng của Yukio vô cùng nặng nề.

“.....” Rin bị sự trầm trọng trong lời nói của em trai mình dọa, nuốt một ngụm nước miếng.

“Anh hai, anh làm vậy sẽ khiến em rất khó xử.” Thở dài, giọng nói của cậu ta lộ vẻ bất đắc dĩ, dường như mấy lời vừa rồi chỉ là ảo giác.

Rin cuối cùng phải hạ vũ khí giờ cờ trắng đầu hàng.

Tôi nói này, hai cậu đang diễn loại kịch máu chó gì thế hả.....

Mấy chuyện bọn họ sắp làm thật sự không khơi dậy được một tẹo hứng thú trong tôi, thời thì lên giường đánh một giấc vậy. Trong phút mơ màng, tôi theo bản năng liếc nhìn cửa sổ*, tuyết rơi, cả ngày hôm nay chưa thấy Amaimon, không biết hắn đã đến đây chưa.

(*) Chú thích một tẹo, vì anh nam chính nhà mình chuyên nhảy vào phòng theo đường cửa sổ nên nữ chính mới nhìn của sổ xem anh có tới hay không đó mà~~~~

Lò sưởi vang lên tiếng lách tách, tôi dần chìm vào giấc ngủ.

Tôi mơ hồ nhìn thấy một ngọn lửa đang thiêu đốt mãnh liệt, như muốn đốt trụi tất cả. Vây quanh ngọn lửa là một đám người đeo những chiếc mặt nạ kỳ dị, bọn họ đang lớn tiếng hô hào cái gì đó, thật không hiểu sao âm thanh lại rất mơ hồ, tôi nghe không rõ. Đám người càng lúc càng kích động, tiếng hô hào dường như càng lúc càng lớn. Đến đỉnh điểm, bọn họ đẩy một người vào đồng lửa. Chỉ trong nháy mắt, một người đang sống sờ sờ ra đó đã bị ngọn lửa hun tàn nuốt trọn, ánh lửa tỏa ra giữa đêm tối càng thêm chói mắt nhưng lại khiến người ta rợn tóc gáy.

Tôi hoảng sợ tỉnh lại, hô hấp hỗn loạn, cảnh tượng vừa rồi vẫn còn nguyên trong ký ức. Đám người đó là ai? Vì sao mình lại mơ thấy chuyện này? Tôi nâng tay che mắt trái đang có phản ứng dị thường.

Bọn họ có thể là người Kinh thôn, cảnh tượng vừa rồi là cảnh bọn họ xử lý những người từ bên ngoài tới... Ý nghĩ này khiến tôi hoảng sợ. Cảm giác ớn lạnh men dọc sống lưng lan tỏa khắp người. Tôi đưa tay lau mồ hôi trên trán. Dù cho ngọn lửa trong lò vẫn đang cháy bập bùng tỏa hơi ấm khắp phòng nhưng tôi vẫn cảm thấy cả người như đang trong hầm băng, lạnh buốt tim gan.

Lò sưởi, căn phòng, cảnh tượng lúc nãy, chúng như đan xen lại với nhau, dẹt nên con ác mộng đáng sợ nhất. Tôi hoảng sợ, do dự không biết có nên tới phòng mọi người để kể chuyện này không.

Đúng lúc đó, tiếng gõ cửa khe khẽ vang lên.

Tôi đứng dậy ra mở cửa phòng. Thật quái lạ, không hiểu vì sao tôi một câu cũng không hỏi đã mở cửa rồi. Hành động rất tự nhiên, tựa như mọi chuyện đã được sắp đặt trước. Tôi chợt thấy ớn lạnh.

Là một cô gái, khuôn mặt bị bóng đêm che phủ, tôi chỉ có thể nhìn thấy đôi giày phủ đầy tuyết trên thềm cửa. Thật kỳ lạ, sao tôi lại biết đó là một cô gái chứ?

Sau đó cô gái kia khóc, tiếng khóc nghẹn nghẹn như có gì đó chặn ở cổ họng. Tim tôi đập nhanh, đêm hôm khuya khoắt, gặp phải một cô gái đột ngột xuất hiện, đứng khóc trước cửa phòng tôi thật sự khiến tôi không thể không sợ hãi.

“Cô là ai?” Tôi thu hết can đảm, mở miệng hỏi. Tuy tôi chỉ cần tiến lên một chút là có thể nhìn thấy khuôn mặt bị màn đêm che phủ kia nhưng tôi không thể. Sự sợ hãi tràn ngập tâm trí khiến tôi không dám tiến lên, dù chỉ một bước.

Cô gái kia không trả lời, tiếng khóc càng lớn.

Tôi đột nhận ra đôi giày mà cô ta đang đi giống hệt đôi giày của tôi, chỉ khác là đôi giày được tôi đặt trên sàn vô cùng sạch sẽ còn đôi giày trước mặt lại dính đầy tuyết.

“Khi màn đêm buông xuống, những kẻ lang thang trên núi tuyết sẽ gặp được chính mình...”

Trong khoảnh khắc đó, tôi cố thu hết can đảm tiến tới ngẩng đầu nhìn lên khuôn mặt ẩn trong bóng đêm kia, dường như tôi có thể nghe thấy tiếng tim mình đập dồn dập, cảm nhận được gai ốc dựng đứng....

Bạn đang đọc truyện *Kí Nhảm Khế Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: ĐÊM THỨ MƯỜI CHÍN

Tôi bừng tỉnh, tiếng gõ cửa mơ mơ hồ hồ truyền tới lại mang hiệu quả như sấm động bên tai, kéo tôi thoát khỏi cơn ác mộng quái dị kia, đầu óc có hơi choáng váng. Rốt cục đâu là thật đâu là mộng, nghĩ lại tôi vẫn còn sợ hãi.

Quay đầu nhìn ngọn lửa đang cháy ách tách trong lò, mang lại sự ấm áp cho căn phòng, tôi thả lỏng người, nhẹ nhàng thở phào một hơi. Ngày mai chúng tôi sẽ rời khỏi thôn rồi, thật may mắn, cái nơi hội tụ đầy đủ các yếu tố thiên thời địa lợi nhân hòa cho ma quỷ tìm đến này, tôi thật sự không dám ở lâu.

Đúng lúc tôi còn chưa kịp hoàn hồn thì tiếng ai đó gõ cửa đột nhiên vang lên. Từng tiếng từng tiếng, không nhanh không chậm, cứ như kẻ gõ cửa chỉ là một vị khách bình thường. Nhưng vào thời điểm đêm khuya, địa điểm bất thường như lúc này lại thành bất thường, đương nhiên tôi sẽ không dại dột mà mở cửa.

Bây giờ tôi đã bị dọa tới hồn bay phách tán, chỉ biết ngồi yên tại chỗ, nắm chặt chăn, thầm hy vọng cái kẻ đang gõ cửa kia mau rời đi càng nhanh càng tốt.

Tiếng gõ cửa đột nhiên ngừng lại, đứng như mong ước của tôi, tôi nín thở, nhìn chăm chăm vào cánh cửa kia, chỉ sợ sẽ có chuyện bất ngờ xảy ra. Đường như người trước cửa thờ dài một cái, trái tim tôi như ngừng đập. Có tiếng bước chân, người kia đi rồi ư? Tôi còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì... “Rầm” một tiếng, cánh cửa bị đá bay. Chó má, chuyện này thật không logic chút nào!!!!

Tôi phản xạ có điều kiện vơ đại một vật ở gần đấy ném về phía cửa. Sau đó xoay người bỏ chạy, nhất định ra khỏi căn phòng quái quỷ này.

Kẻ kia động tác nhanh nhẹn bất được ám khí... ừm... là một cái gối không có lực sát thương, hấn nhin loại xúc động muốn mắng người xuống. Nhanh chóng tiến tới phía sau cổ gái kia, giữ cô lại, thuận tay quăng cái gối kia ra một góc, dùng tay còn lại bịt miệng cô.

Miệng bị một bàn tay lạnh lẽo bịt lại, nói không được, thất lung bị ôm chặt, gãy cũng không xong. Nhưng lúc này, tôi lại không sợ hãi như tưởng tượng, không hiểu lấy dũng khí ở đâu ra, tôi nhắm chặt hai mắt, dùng hết sức giãy dụa, tôi muốn thoát ra, dùng khuỷu tay thụi cho kẻ đột nhập một cú. Tay bị giữ lại, thất bại!

Tôi há miệng, định cắn tay tên kia, hy vọng cắn xong sẽ không dính bệnh truyền nhiễm gì đó, amen. Người này hình như biết tôi muốn làm gì, liền dùng tay, giữ cầm tôi lại. Tôi xoay người, nâng đầu gối, mục tiêu là hạ thân của tên kia. Cú này, được ăn cả, ngã về không, hy vọng kẻ đột nhập này là nam.

Nhưng cú đá còn chưa được thực hiện, tôi đã mất thăng bằng, hoa hoa lệ lệ ngã xuống mặt đất, cũng đẩy tên kia ngã theo. Bàn tay che kín miệng tôi đã không còn, tôi hưng phấn muốn kêu to gọi người giúp nhưng chỉ có thể thờ dúc, hết sức để hết rồi T^T. Một giọng nói quen thuộc từ phía dưới vang lên: “Ta không biết là cô lại có sức sống như thế.”

Tôi cúi đầu, đập vào mắt là khuôn mặt đầy ai oán của Amaimon. Bầu không khí lập tức trở nên ái muội, loại kịch mầu chó gì thế này?!

“Ách... Anh buông tôi ra trước.” Tôi ghen hòng nửa ngày trời mới nói một câu. Vì khoảng cách giữa hai người rất gần, nên mỗi khi hấn hít thở lại thổi khí vào vành tai tôi, ngứa ngứa. Khốn kiếp, tên chết tiệt này dọa tôi một trận xém chết!!! Từ khi nào hấn ta biết lịch sự gõ cửa thế hả?!!!

(Vũ: Có ai nhớ bạn Memphisto đã bảo Amaimon đối xử với con gái phải dịu dàng hông nhớ~~~~ *cười mờ ám*)

Tên đáng chết này không những không buông tay mà còn kéo tôi vào lòng, còn dám cọ cọ vài cái: “Thật ấm~”

♂— Ⅲ — ♀

“Này! Tôi không phải túi sưởi! Buông ra!” Liếc nhìn bộ đồ hấn đang mặc, vẫn là bộ đồ vạn năm không đổi kia, hấn vẫn chưa bị đông lạnh chết ư?

“Chỗ này không thể dùng chìa khóa không gian, Amaimon ta phải đi bộ tới đây đó~” Hấn làm vẻ mặt đáng thương: “Kẹo que cũng ăn hết rồi...” Hình như hấn nhớ ra gì đó, bổ sung thêm một câu: “Que cuối cùng bị cô làm rớt.”

Tình trạng này là sao? Anh đang ôm tôi làm nũng ư?! Tôi nghi ngờ đầu hấn bị lạnh tới choáng váng luôn rồi.

“Vì sao lại không thể dùng chìa khóa không gian?” Mau chuyển đề tài, mau chuyển đề tài.

“Chỗ này có bùa ngăn cản, đặc biệt là với ác ma.” Hắc lâu bầu, nâng tôi dậy, bản thân cũng đứng dậy.

“A? Vì nơi đây là thôn làng được thần bảo vệ sao?” Tôi nghi ngờ có phải vì thế mà hắc trở nên bất bình thường, cái này rất có khả năng à nha.

“Thần? Sai rồi, phải là thôn làng bị ác ma lợi dụng.” Hắc nói, về mặt buồn ngủ.

“Này, nói rõ một chút, nói đi rồi hẵng ngủ.” Tôi ghét nhất cái kiểu úp úp mở mở này, làm người ta tò mò muốn chết.

Hắc đặt ngón trỏ lên môi, ý bảo đừng nói gì rồi đưa tay kéo tôi vào trong chăn: “Đi cả ngày hôm nay rất mệt nhưng ta ngay cả một cái gối cũng không có.” Đầu hắc dựa vào bả vai tôi, cọ cọ.

Tôi đưa mắt nhìn cái gối bị tên nào đó quăng vào một xó phòng, im lặng triệt để. Không cam lòng làm gối cho tên chết tiệt Amaimon kia nằm ngủ, tôi nhích người xuống một chút, gối đầu lên bả vai hắc, nhắm mắt lại ngủ thôi~

“Tên chết tiệt” nào đó thấy vậy, đôi môi liền vẽ lên một nụ cười trăm năm khó gặp. Hắc khẽ điều chỉnh tư thế nằm để cả hai đều thoải mái rồi nhắm mắt lại...

Khi tôi tỉnh lại, trời còn chưa sáng. Chớp mắt một cái, khung cảnh chuyển sang tối đen. Lại là ác mộng?! Nhưng ở dưới chân tôi xuất hiện một dòng chảy ánh sáng. Ở phía xa xa là vô vàn chấm sáng mang sắc đỏ, chúng dần dần hội tụ lại với nhau, tạo nên một dòng chảy ánh sáng.

Ánh sáng kia rất kỳ lạ, dù chỉ trong một khoảng khắc nhưng thứ ánh sáng kia như tỏa ra sự mê hoặc, khiến người kim lòng không đau mà say mê đắm chìm trong thứ ánh sáng huyền hoặc lý lạ ấy. Đứng trước cảnh tượng này, tôi bị dọa sợ tới ngây người. Nhưng khi tôi muốn tới gần con sông ấy nhìn kỹ hơn thì một giọng nói vang lên, ngăn cản tôi.

“Dừng lại, đừng tới gần con sông kia.” Một người đàn ông, tôi chưa từng gặp, đứng ở bờ đối diện ngăn tôi lại.

Đứng ở bờ bên này, tôi nhìn chằm chằm vào người vừa đột nhiên xuất hiện này, lưu hải dài che mắt trái của hắc đối xứng với chiếc che mắt ở mắt trái tôi, hài hòa một cách quái dị.

“Anh là ai?” Tôi nói lớn, cách nhau một dòng sông nên tôi cũng không quá sợ hãi.

“Mặc kệ ta là ai vấn đề là làm sao cô có thể tới nơi này, tốt nhất là hãy tránh xa dòng sông kia ra nếu không muốn đôi mắt cô trúng độc.” Người đàn ông kia nói với giọng đều đều, dù lời anh ta nói có vẻ nghiêm trọng nhưng kết hợp với ngoại hình và giọng điệu kia thật khiến người ta khó lòng tin tưởng.

Nhưng lời cảnh cáo này vẫn làm tôi hoảng sợ, theo bản năng lui lại một bước.

“Này, dòng sông kia... thực ra là gì thế?” Tôi nơm nớp lo sợ hỏi.

Anh ta liếc tôi một cái: “Là thời gian.”

Tôi xém chút phun ra một ngụm máu, chó má, loại đáp án trừu tượng này thật khó lòng chấp nhận.

~oOo~

Tôi kể cho Amaimon nghe về giấc mơ lý cực ngày hôm qua, hắc nghe xong sắc mặt trở nên nghiêm trọng, tuy rằng tôi thấy vẻ mặt này tám chín phần mười là hắc cố tình đùa giỡn tôi thôi. Hắc nâng cằm tôi lên, tháo che mắt xuống, cẩn thận quan sát mắt trái của tôi.

“Theo ta tới Kính thôn.”

Rõ ràng việc tôi nghi ngờ đầu óc hắc bị lạng tới hồng không phải không có căn cứ, không phải chúng ta đang ở Kính thôn sao, sao lại phải tới Kính thôn chứ?

Hắc còn nói một câu khiến tôi quên ngay việc chỉ ra sai lầm trong câu nói của hắc: “Iraku Sotogawa no Tsubasa bị ảnh hưởng bởi cấm chú ở nơi này nên có khả năng sẽ thức tỉnh.”

Cho nên bây giờ là nguy cơ trước mắt sao? Tôi nhớ lại người mới thấy đêm qua, chẳng lẽ anh ta chính là Telfaer? Ách, vậy thì dòng sông ánh sáng kia thật sự là thời gian sao? Chuyện này quá bất ngờ á!

“À này, Rika...” Amaimon đang cắn móng tay, bỗng nhiên kêu tôi.

“Sao?”

“Lúc về nhớ đèn tôi một que kẹo.”

=.=|||

“.....” Thì ra ngài còn nhớ chuyện này sao: “Được rồi!” Đúng là nợ ai cũng không thể nợ anh.

Chương 20: ĐÊM THỨ HAI MƯỜI

“Này, Amaimon, nếu bọn Yukio không thấy tôi thì làm sao bây giờ?” Lời vừa dứt, giọng của Yukio cùng tiếng đập cửa đã vang lên: “Rika, đã xảy ra chuyện rồi, mau dậy đi.”

Giọng cậu ta có chút bối rối gấp gáp, tôi tay chân luống cuống định đẩy Amaimon lánh sang một bên nhưng tìm không chỗ. Tình thế cấp bách, lửa cháy sém lông mày, tôi đành đẩy hẳn tới cạnh cánh cửa, rồi mới mở hé cửa: “Yukio, có chuyện gì thế?”

“Trường thôn đã chết, trong thôn đang rất hỗn loạn, cô mau chóng thu dọn đồ đạc, chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức.”

“Chuyện này sao có thể?” Trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy bất an.

“Do ác quỷ cao cấp làm. Đã gửi yêu cầu tiếp viện về trường học, chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức, chuyện còn lại sẽ do bọn họ xử lý. Tôi còn phải đi thông báo cho mọi người, thu dọn nhanh lên, Rika.”

Sau khi xác nhận Yukio đã đi, tôi đóng cửa lại, nhìn vào đôi mắt xanh thẫm của Amaimon cặp, tôi có chút lo lắng, hỏi: “Amaimon ở đây có ác quỷ khác ngoài anh sao?”

“Thôn này đã bị hạ bùa, ngoại trừ ta ra chắc hẳn không có ác ma nào khác, cô hãy rời đi cùng bọn họ trước, trên đường ta sẽ nghĩ cách mang cô đi.” Hẳn nhìn tôi với ánh mắt “an tâm đi”.

Do dự một chút, cuối cùng tôi vẫn gật đầu đồng ý.

Việc trường thôn chết nhất định sẽ làm cả thôn xôn xao, huống hồ lại là bị ác quỷ giết hại. Cả thôn rơi vào khủng hoảng, niềm tin từ bao đời của họ nay đã tan vỡ, dù cho cả thôn trông vẫn như trước kia, là nơi dù cho tuyết lở cũng không ảnh hưởng như được thần ưu ái, nhưng trong âm thầm, sự nghi ngờ, sợ hãi đang lan tràn trong thôn như thứ bệnh dịch khủng khiếp nhất. Thôn nhỏ vốn yên bình nay lọt vào trong hỗn loạn.

Chúng tôi theo con đường nhỏ, vội vàng rời khỏi thôn. Đến khi nhìn thấy một mảnh trời đất ngập tràn trong tuyết trắng, mọi người không hện mà cùng thở phào một hơi. Dù cho hoàn cảnh nơi này khắc nghiệt hơn thôn nhỏ kia cả trăm lần, nhưng ai ai cũng thả lỏng với tình cảnh náu sâu tuyết lớn còn hơn là ở lại trong thôn nhỏ “yên bình” kia. So ra thì tình cảnh dần thân vào nơi thiên nhiên khắc nghiệt vĩnh viễn không đáng sợ bằng tình cảnh phải đối mặt với những điều chưa biết đang rình rập khắp nơi.

Không gian tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng bước chân dẫm lên tuyết. Tôi vẫn còn nhớ Amaimon nói sẽ tìm cơ hội đưa tôi đi nên cố ý lui lại đi ở cuối nhóm. Nhưng mỗi lần tôi tụt lại phía sau thì đám con trai lại “tốt bụng” ngăn lại. Mỗi lần như vậy, tôi chỉ có thể nhờ cặp kính chắn gió siêu lớn che đi vẻ mặt bất đắc dĩ của mình.

“Mọi người nghỉ một chút đi.” Lúc đến chỗ một khối đá lớn, Yukio đề nghị.

Nhóm lửa lên, mọi người ngồi vây quanh đống lửa, uống nước ấm, ăn một đồ, bổ sung năng lượng. Rin lại nhắc tới chuyện trong Kính thôn.

“Có người bảo đã nhìn thấy thiếu niên tóc xanh.” Yukio thản nhiên nói, không biết là vô tình hay cố ý liếc nhìn Rin một cái.

“À!” Hình như Rin đột nhiên nhớ ra chuyện gì: “Hèn chi phải đi gấp như vậy. Lần trước...” Cậu ta trầm tư.

Rin còn chưa nói hết, tôi đã mơ hồ đoán được người họ đang nói là Amaimon. Lần trước ở công viên trò chơi, Amaimon đã đập Rin một trận “bầm dập tím tái” nên biết tin hẳn tới, họ mới gấp gáp rời đi. Nhưng thôn trường thật sự do Amaimon giết sao? Vì sao hẳn phải làm vậy?

Trong lòng tôi có phần thiên vị Amaimon hơn, nhưng nếu hẳn có thể cùng với nhóm Rin chung sống yên bình mà không phải đối chọi gay gắt như bây giờ có phải tốt không, như vậy tôi sẽ không phải cùng hẳn quan hệ lén lút, ách... cái này nghe có vẻ sao sao. Nhưng mà Amaimon đã nói là trong thôn hẳn không có ác ma ngoài hẳn mà.....

Tàng đá dùng chân gió bỗng nhiên chấn động, chúng tôi cẩn thận đề phòng đứng lên, ngay lúc chúng tôi bước ra khỏi chỗ tàng đá, kẻ khai đánh tới. Trong lúc hỗn loạn, tôi chợt thấy sắc xanh yêu diễm chợt lóe qua. Amaimon đến!

Cơ hội đã tới, tôi nhân cơ hội nhanh chóng rời khỏi, khéo léo tránh tầm mắt của mọi người, tôi vội theo hướng Amaimon rời đi.

Chạy một hồi tôi vẫn là không thấy Amaimon đâu. Xung quanh là một màu trắng xóa, chẳng thể phân biệt nổi Bắc – Nam, tôi sợ nếu la lên thì có thể sẽ gọi nhóm Yukio tới nên đánh nhắm mắt làm liều tiến về phía trước. Trong lòng nghĩ tên Amaimon kia mấy trăm lần, có khi tên khốn này đang trốn ở một chỗ nhìn tôi chật vật.

“Chết tiệt, không đi nữa!!!” Tôi tức giận, ngồi bệt xuống đất, hét lớn: “Amaimon! Tên khốn nhà anh còn không mau ra đây! Tôi không đi nữa!!!” Tôi lao đảo đứng lên, dù không thể phân biệt Bắc – Nam nhưng tôi đi theo đường thẳng, giờ chỉ cần quay đầu là có thể về chỗ cũ, hy vọng tôi vẫn có thể đuổi kịp nhóm Yukio.

Mới đi được vài bước, sắc đỏ chói mắt của máu vương trên nền tuyết trắng đã đập vào mắt tôi. Tôi hoảng sợ, sai đường rồi, tôi xoay người muốn rời khỏi nơi quỷ quái này. Bước đi loạng choạng không vững trên nền tuyết, tôi trượt chân, ngã nhào. Trước mắt xuất hiện một đôi chân xù lông, trắng muốt, tôi kinh ngạc ngẩng đầu, một con sói tuyết đang đứng trước mặt tôi!!! Tôi vội vã lùi ra phía sau, đáng chết, tôi bị một bầy sói vây quanh!!!!

Giữa trời tuyết lạnh lẽo, bầy sói đang dõi ngấu lân theo hương máu, chúng tìm được một con mồi ngon lành. Tôi nở nụ cười tự giễu, ai bảo mi tự mình rời nhóm, bây giờ gặp phải bầy sói, xem mi xử lý làm sao?

Một tiếng súng vang lên xé tan sự im lặng, bầy sói giật mình nhanh chóng tránh ra, một bàn tay lôi tôi khỏi bầy sói. Đó là một người hoa truyết tuyết. Một người có thể một tay tóm tôi chắc hẳn là một người cường tráng. Anh ta là người ở thôn gần đây ư? Nếu anh ta là người ở Kinh thôn mà tôi muốn tới thì thật tốt. Trong lòng tôi chợt lóe lên một tia hy vọng.

Bầy sói đã dõi ngấu làm sao có thể buông tha con mồi dễ dàng, đôi mắt lóe lên ánh xanh rợn người, chúng gầm gừ, con sau nới đuôi con trước lao lên.

“Nhanh lên, chúng đuổi theo kìa.” Tôi ôm chặt lấy người kia để anh ta có thể trượt tuyết. Chúng tôi lao đi như tên rời nỏ, lướt qua cánh đồng tuyết, cả đôi tôi chưa từng kích thích như vậy. Gió thốc từng đợt khiến mặt tôi đau đớn, chợt nhận ra kính của mình không biết đã rơi đâu mất rồi, cả che mắt cũng sắp rớt ra luôn.

Nhanh tay chụp lấy dải che mắt vừa bị thổi bay, tôi theo bản năng nhìn người trượt tuyết. Đôi mắt anh ta đầy hoảng sợ: “Ác... Ác quỷ!”

Chết tiệt, anh ta thấy mất trái của tôi rồi! Tôi nhanh chóng buộc che mắt lên: “Anh nghe tôi nói này, tôi là con người.” Hy vọng anh ta không ném tôi xuống đất, nếu vậy thì chỉ còn đường làm mồi cho sói.

“A!” Chúng tôi bỗng vấp phải một tảng đá, mất thăng bằng, người trượt tuyết té ngã, tôi cũng ngã văng ra ngoài. Trong nháy mắt, phản ứng đầu tiên của tôi là cuộn người lại, lấy tay ôm đầu, may mắn là quần áo rất dày, ngã cũng không đau.

Lần này là hai người bị sói vây.

Người kia tỉnh táo lại, cầm chặt lấy khẩu súng săn nhưng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Tôi lặng lẽ núp ở sau lưng anh ta nhưng cũng không an toàn hơn chút nào.

Bầy sói từng bước từng bước siết chặt vòng vây, tình thế vô cùng căng thẳng.

“Xin hỏi, ác quỷ anh nói là ở đâu?” Một giọng nói lễ độ vang lên. Tôi quay đầu, giật mình nhìn người đàn ông giống hệt người xuất hiện trong giấc mơ của tôi.

Cuối cùng là anh ta cứu chúng tôi. Anh ta có vẻ là một thầy trừ tà.

Sau khi biết rõ tôi không phải ác ma, sắc trời cũng đã tối. Người trượt tuyết đưa hai người chúng tôi tới chỗ mình ở, một hang sâu. Đến nơi liền quăng tôi và người kia vào một chỗ rồi chăm chú kiểm tra đồ của mình.

Tôi mấp máy miệng, nơi này không có đồ ăn sao? Tôi nhìn quanh hang động, trên vách hang treo đầy da sói. Người này là thợ săn sao? Có thể săn được nhiều sói như thế chắc anh ta cũng rất giỏi, nhưng trông có vẻ không giống.

Người trượt tuyết cuối cùng vẫn đưa thức ăn cho chúng tôi, là thịt sói. Sau khi cõ che mặt ra, khuôn mặt kia là khuôn mặt của một ông chú thô kệch, rất xứng với vóc dáng lưng hùm vai gấu của ông. Nhưng mà vẻ mặt kia thật khiến người ta khó chịu.

Tôi cùng thầy trừ tà kia nói chuyện, câu được câu không. Anh ta tên là Kodai Gin, tóc đen ngắn, khoảng 25 tuổi, khuôn mặt thanh tú, mất trái cũng được che lại, là một Knight*. Nhìn lúc anh ta xử lý đám sói kia thì anh ta còn có thể điều khiển cả sâu nữa thì phải.

(*) Knight là danh hiệu của thầy trừ tà sử dụng kiếm để chiến đấu, Rin đang cố gắng để đạt được danh hiệu này á.

“Lần sau đừng bao giờ đi một thân một mình nơi hoang dã.” Kodai Gin đưa cho tôi khối thịt lớn nhất: “Hôm nay cô xông vào bầy thú, nếu không phải ông ấy cứu cô thì cô đã làm mồi cho sói, xương cốt cũng không còn rồi.”

Ông chú trượt tuyết nghe Kodai Gin nói vậy, đang cách tôi cả nửa hang động cũng hừ một tiếng, tỏ vẻ bất mãn với tôi.

“Bầy thú?” Tôi cắn một miếng thịt, nghi hoặc nhìn Kodai Gin.

Hắn khề liếc nhìn tôi một cái, từ tốn giải thích.

“Mỗi khi đông về, gió to tuyết lớn, thợ săn đào một cái hố, chôn ở trong đó một cái chuôi dao, cố định con dao thật chắc, mũi dao hướng lên trên, nhô trên dao một ít máu tươi, sau đó đem tuyết bao kín con dao lại.” Kodai Gin nói bằng giọng điệu chậm rãi, bình tĩnh, cùng với giọng nói lạnh lùng trong trẻo, giữa đêm tuyết nơi hoang vu này lại có một phen ý vị khác.

“Thời tiết rét lạnh sẽ làm chỗ băng bao quanh con dao đông cứng lại, cuối cùng người thợ săn chỉ cần nhô lên trên một ít máu, rồi phui tay về nhà, bình tĩnh chờ ngày mai tới thu hoạch con mồi.”

“Sau khi sói ở trên cánh đồng tuyết ngửi thấy mùi máu sẽ tìm tới khối băng, nó nghĩ ở trong băng sẽ có một con thú nhỏ bị thương. Vì thế nó dùng lưỡi của mình liếm khối băng, chờ băng tan hết, nó sẽ lấy được con mồi ở trong. Không bao lâu sau, con sói sẽ liếm phải dao. Nhưng lúc này, lưỡi nó vì liếm khối băng quá lâu nên đã đông lạnh tới không còn cảm giác, chỉ có khứu giác báo nó: Mùi máu tươi ngày càng nồng, món ngon đã sắp tới miệng.”

“Lưỡi sói sẽ tiếp tục liếm con dao sắc, máu nó chảy càng ngày càng nhiều, hương máu càng nồng lại càng kích thích nó liếm nhiều hơn... Cuối cùng, con sói vì mất quá nhiều máu nên sẽ gục xuống, trở thành món ngon cho thợ săn...” Tôi nghe xong câu chuyện vừa mới lạ lại tàn nhẫn này liền thấy kinh ngạc, toàn bộ chỗ da sói, ngay cả miếng thịt sói tôi đang ăn đều được săn thế này ư?

Giữa thảo nguyên mênh mông nhuộm trắng bởi sắc tuyết, con sói đôi ngầu, máu nhuộm đỏ nền tuyết. Cuối cùng, người thợ săn mặc chiếc áo lông thật dày bước tới, thân nhiên lại tự đắc đến tóm gọn con mồi của mình.....

Tôi nở nụ cười cứng nhắc.

“Cô cảm thấy chúng thật đáng thương sao?” Ông chú trượt tuyết bỗng nói: “Ở đây, người nếu không ăn sói thì sẽ chết. Cô là người từ bên ngoài tới, ăn xong rồi tốt nhất là mau rời khỏi đây đi.”

“Vì sao ông nhất định phải ở đây? Ở gần đây có một thôn nhỏ mà, ở trong thôn không bao giờ phải chịu gió tuyết, có thể trông lương thực, ông sẽ không cần phải đi săn sói nữa.” Tôi “tốt bụng” đề nghị với ông ta, cũng nhân cơ hội dò hỏi lai lịch của ông.

“Cô nói gì! Cô là người Kinh thôn?!” Ông ta hiển nhiên là có chút kích động, ông xông lên “Đi ra! Đi ra ngoài cho tôi! Cô mau ra ngoài cho tôi!”

Ông ta như muốn xông lên kéo tôi ra ngoài, Kodai Gin đứng trước tôi, cản ông lại, bảo vệ tôi.

“Sao ông lại đột nhiên đuổi tôi đi?” Thật khó hiểu, rốt cục tôi đã làm gì sai sao.

“Cô...” Ông còn chưa kịp nói xong đã ngã xuống bất tỉnh, Kodai Gin bước tới, nâng đầu ông dậy kiểm tra một lượt, anh ta liếc nhìn tôi một cái tỏ vẻ trách cứ.

Tôi nở nụ cười xấu hổ, thực ra tôi cũng đâu có cố ý.

Bạn đang đọc truyện *Kí Nhâm Khế Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: ĐÊM THỨ HAI MƯƠI MỐT

Kodai Gin kiểm tra ông chú kia một lượt, rồi nâng ông ta đặt gần đồng lửa.

“Ông ấy sống ở nơi thiên nhiên khắc nghiệt đã nhiều năm, sức khỏe không tốt, nên vừa này mới ngã đi. Cô không nên khiến ông ấy kích động như vậy.” Anh ta nói với giọng thân nhiên nhưng cũng không có ý trách tôi.

“Tôi cũng đâu có ngờ ông ấy sẽ bất tỉnh. Lần sau tôi sẽ không làm ông ấy kích động như vậy nữa.” Nhưng nhân lúc ông chú này bất tỉnh, tôi có thể tranh thủ thời cơ hỏi Kodai Gin chuyện đêm qua.

“Nè, hình như chúng ta đã từng gặp nhau rồi, phải không?” Tôi cẩn thận hỏi.

Anh ta quay đầu, nhìn tôi chằm chằm, rồi thân nhiên dời tầm mắt: “Chưa từng.”

Anh ta phủ nhận, nếu là nói dối vậy vì sao anh ta phải làm thế? Chẳng lẽ đó thực sự chỉ là một giấc mơ thôi sao. Nếu thế thì chắc là do Iraku Sotogawa no Tsubasa làm. Sinh vật tứ duy, biết trước tương lai. Xem ra Amaimon nói đúng rồi, cô ta sắp tỉnh lại. Nghĩ tới Amaimon, tôi liền tức giận, rõ ràng là đi cùng nhau, thế mà tên chết tiệt này lại lượn đi đâu không biết, dám bỏ tôi một thân một mình ở giữa nơi hoang vu này, hừ.

Nhưng hẳn cũng từng nói bùa ngăn cản trong thôn nhằm vào ác ma cũng gây ảnh hưởng tới Iraku Sotogawa no Tsubasa, thế vì sao tôi vẫn còn ở đây? Chẳng lẽ tôi không thể rời khỏi đây sao? Rốt cục thì Kinh thôn ở đâu, trong đó có ẩn chứa bí mật gì?

Tất cả vẫn còn là ẩn số. Nhưng trực giác mách bảo tôi rằng người đang bất tỉnh trước mắt sẽ cho tôi vài manh mối. Tôi nhìn chằm chằm ông ta, nghĩ cách lấy tin tức từ miệng của ông.

“A, Kodai Gin, ông ta tỉnh rồi.” Tôi mí mắt của ông hơi động đây, lập tức thông báo cho Kodai Gin.

Sau khi ông ta tỉnh lại lập tức lộ vẻ mặt thù địch với chúng tôi, tôi đánh phải hao tâm tổn sức giải thích cho ông rằng tôi đây không phải người Kinh thôn

thì ông ta mới có vẻ thả lỏng.

“Rốt cục thì Kính thôn có bí mật gì?” Về mặt Kodai Gin nghiêm túc hỏi. Tuy tôi cũng rất muốn biết câu trả lời nhưng bây giờ mà làm cho ông ta phật ý cũng không tốt lắm, nhờ ông ta đuổi cả hai ra khỏi hang thì sao? Bên ngoài chỉ có gió và tuyết, còn cả sói nữa, nếu bị đuổi ra ngoài thì sẽ rất thâm độc. T^T

Tôi kéo góc áo Kodai Gin, ngằm bảo anh ta đừng nói thêm gì nữa, nhưng anh ta không nghe theo, khẳng khái cố chấp hỏi cho rõ.

“Tôi tới đây là để tìm hiểu chuyện ở Kính thôn. Tôi nhất định phải tới được đó!” Anh ta không chút e dè nói ra mục đích của mình, tỏ vẻ vô cùng quyết tâm

Sắc mặt của ông chú kia càng ngày càng tệ, không biết có phải vì thấy không khỏe không. Ông trầm ặc một lúc lâu rồi mới nói, giọng khàn khàn: “Tôi không phải không muốn tới Kính thôn. Chỗ đó tôi đã tìm suốt 30 năm mà không thấy.” Ông cười khổ. Hiển nhiên Kính thôn này không phải Kính thôn tôi đến lúc trước.

Tôi kinh hãi phát hiện nhận ra thì ra Kính thôn với cả ba người chúng tôi đều rất quan trọng. Tôi lẳng lặng chờ ông nói tiếp.

“Hai cô cậu chưa từng nghe truyền thuyết được lưu truyền trên ngọn núi này ư? Kể lang thang trên núi tuyết sẽ lạc bước giữa trời tuyết trắng xóa, sau đó sẽ gặp lại chính mình...” Ông nói bằng giọng bất đắc dĩ.

Đây là câu chuyện Yukio từng dùng để hù dọa Rin! Chẳng lẽ nó là sự thật? Nhớ lại giấc mơ tối hôm đó, cảm giác ớn lạnh men dọc theo sống lưng lan tỏa khắp người tôi. Kodai Gin không nói gì, chỉ bình tĩnh lắng nghe.

“Đây là lời đồn đại được lưu truyền trong Kính thôn, chỉ là câu chuyện người lớn dùng để hù dọa đám con nít, nay làm gì còn ai nhớ những lời này xuất phát từ đâu?” Giọng kể của ông được chút chua xót.

“Xin hỏi Kính thôn này có quan hệ như thế nào với Kính thôn chúng ta đang tìm?” Tôi do dự một chút nhưng vẫn hỏi. Tuy biết là có hai Kính thôn nhưng ai biết chúng có quan hệ với nhau như thế nào.

Ông không trả lời trực tiếp câu hỏi của tôi, chỉ tiếp tục kể chuyện với giọng điệu kích động: “Chúng tôi vẫn luôn tin trên núi có hai thôn làng, chúng tựa như hình ảnh trong gương, một cái là Kính thôn thật, cái còn lại là ảnh chiếu. Nhưng đám người đó không tin, vậy nên tôi nhất định phải tìm được ‘Kính thôn’, nhất định phải chứng minh cho bọn họ thấy là chúng tôi không hề sai!”

Ách, chẳng lẽ đây là ký do thôn là tên là “Kính” sao? Nhưng nếu là hình ảnh trong gương thì nó sẽ chỉ là ảo ảnh, sao có thể thực sự tồn tại được? Rốt cục thì làm sao mới có thể tới thôn nhỏ kia?

“Chúng tôi? Vậy trừ ông ra còn có ai?” Kodai Gin nhú mày hỏi.

“Ông có của tôi, Norando. Ông là người duy nhất từng nhìn thấy ‘Kính thôn’.”

“Cái gì?” Tôi kích động. Kodai Gin cũng kinh ngạc, nghiêng người nhìn ông ta.

“Bốn trăm năm trước, ông cố của tôi Norando, từng bị lạc trong núi tuyết, hung hiểm vô cùng. Ông trải qua bao gian khổ mới tìm về thôn được. Sau khi vào thôn, ông mới phát hiện tuy nơi này giống thôn làng của ông y như đúc nhưng một bóng người cũng không có, khắp nơi im lìm như một tòa thành chết. Chuyện gì đã xảy ra, do ác quỷ tấn công hay đây chỉ là một con ác mộng? Vợ con ông cũng biến mất.”

“Ông hoảng sợ quay đầu chạy ra khỏi thôn kia, nhắm mắt nhắm mũi chạy trốn. Đột nhiên xuất hiện một thôn làng ở phía trước. Chẳng lẽ ông chạy mãi mà vẫn không thoát khỏi thôn làng kia sao? Khi ông định xoay người bỏ chạy thì từ trong thôn có người chạy ra đón. Cảm tạ trời đất, trong thôn có người, nhưng liệu đây có phải người thật không?”

“Sau khi ông về tới nhà, gặp lại vợ con mình, cái thôn không người kia vẫn như một con ác mộng ám ảnh ông ngày qua ngày. Đến khi không thể chịu đựng được nữa, ông bèn tìm tới người bạn thân của mình tâm sự, hy vọng có thể vơi bớt nỗi lòng. Nhưng nào có ai ngờ người bạn thân của ông, cũng là trưởng thôn lúc ấy, lại nói rằng ông đã bị ác ma mê hoặc, vì bảo vệ thôn làng nên phải mang ông đi hỏa thiêu.”

“Cuối cùng ông không bị hỏa thiêu mà còn nhân cơ hội trốn khỏi thôn. Ông không dám tin ông lại bị bạn thân mình phản bội, một mực cho rằng thôn dân đều là ác ma giả trang. Trước khi rời thôn, ông chỉ để lại mấy câu rồi đi.”

“Tuy ông đã rời đi nhưng vợ con ông vẫn còn ở trong thôn, họ bị người trong thôn khinh thường bắt nạt. Mấy câu nói kia cũng xuất hiện từ khi đó, mọi người dùng nó để chế nhạo Norando, họ căn bản không thể chấp nhận sự tồn tại của một Kính thôn khác nên mới làm như vậy.”

“Mấy câu Norando để lại là gì? Nó có nói về vị trí của ‘Kính thôn’ không?” Kodai Gin nóng ruột hỏi.

“Có lẽ bản thân ông cũng không biết vị trí cụ thể của ‘Kính thôn’ ở đâu. Những câu ông để lại cũng chỉ dặn dò vợ và con phải cẩn thận những thứ quý quai trong thôn.”

“Này, nếu như lời ông ta nói là đúng thì từ Kính thôn đi thẳng chẳng phải sẽ thấy ‘Kính thôn’ ư? Hình ảnh phản xạ của gương đều đối xứng thẳng hàng mà.” Tôi buồn bực nói.

“Tôi cũng nghĩ như cô nhưng từ thôn đi thẳng tới đây là bị núi tuyết ngăn cản, muốn vượt núi cũng chịu.”

“Cho nên ông đào một cái hang dưới chân núi, hy vọng có thể đào xuyên núi?” Kodai Gin nhảy bén phát hiện ra vấn đề.

“Đúng vậy, ba mươi năm nay, ban ngày tôi đi xung quanh dò xét, ban đêm thì đào hang. Nếu “Kính thôn” thật sự tồn tại thì nó nhất định ở phía sau ngọn núi này.” Ông nói xong liền ho khan.

Đây là chuyện gì vậy? Ngu Công dòm núi phiên bản hiện đại sao? Nếu vậy thì việc tìm thấy “Kính thôn” chỉ có một tia hy vọng mong manh mà thôi.

“Tuổi ông đã lớn rồi, sao còn cố chấp như vậy?” Cố chấp rồi khỏi thôn, dần thân vào nơi khắc nghiệt này.

“Vi tôi không thể để cho dòng họ này mang danh ô nhục!” Ông nói lớn.

“Bác à, đừng kích động.”

“Dù cho ông ta có thực sự gặp phải ác quỷ đi nữa thì con cháu của ông ta vẫn luôn bị dân làng phi nhử, kinh bị. Cảm giác này các người hiểu được sao? Nói tôi lựa chọn như vậy không bằng nói họ ép tôi lựa chọn như vậy. Chỉ cần tôi chứng minh được “Kính thôn” thực sự tồn tại thì...”

“Đủ rồi.” Kodai Gin vẫn im lặng từ nãy liền cắt lời, “Ông bây giờ phải nghỉ ngơi, đừng nói nữa.”

Cuộc nói chuyện cứ như vậy mà kết thúc, bầu không khí trở lại trạng thái im lặng ban đầu, mỗi người tự tìm chỗ cho mình rồi nằm xuống nghỉ ngơi.

Suốt cả tối, tôi cứ nghĩ mãi về chuyện của “Kính thôn”.

Thôn làng được thần bảo vệ trong truyền thuyết lại bị Amaimon bảo là thôn làng bị ác ma lợi dụng. Mà ở thôn bên cạnh lại có bùa ngăn cản, còn đặc biệt nhằm vào ác ma. Trưởng thôn chết, Amaimon mất tích, Iraku Sotogawa no Tsubasa thức tỉnh, Kodai Gin xuất hiện.

Mọi chuyện như bị bao phủ bởi một lớp sương mù dày đặc, chân tướng vẫn còn là bí ẩn. Nhưng tôi tuyệt đối sẽ không lùi bước. Tôi biết, thế giới này là nơi ác ma hoành hành, chuyện ma quỷ xảy ra như cơm bữa. Một người yếu ớt như tôi bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành vật hy sinh, chết không toàn thây. Nhưng tôi không thể vì vậy mà trở nên hèn nhát, chỉ biết chạy trốn, dựa dẫm vào người khác.

Tôi vốn sống trong một thế giới hòa bình, tình người lạnh nhạt, tôi thuận theo sự sắp xếp của gia đình, thi đỗ vào một trường đại học có tiếng, ra trường thì trở thành một nhân viên nho nhỏ, công việc an nhàn, tương lai ổn định, tuyệt đối không có chuyện cố gắng trở thành thành phần tinh anh xã hội. Nói cho đơn giản thì tôi chính là loại người không có áp lực thì không có động lực. Cho nên khi bị đẩy vào hoàn cảnh nguy hiểm như bây giờ, tôi vừa lo lắng lại có chút hưng phấn, mong chờ tương lai.

Nghĩ một hồi, sự lo lắng trong lòng tôi giảm bớt, thậm chí còn sinh ra vài phần tự tin. Cả người thả lỏng, chuẩn bị nhắm mắt đi ngủ, tôi lại phát hiện Kodai Gin vốn nên đi ngủ lại đứng dậy, bước ra ngoài hang.

Tôi gọi anh ta lại, nếu tôi len lén đi theo anh ta, không sớm thì muộn cũng bị phát hiện mà thôi.

“Tôi định tới Kính thôn*, xem thử có phát hiện gì không.” Anh ta nói không chút dấu điểm.

(*) Kính thôn này là thôn thật nhé~~~~

“Bây giờ?” Tôi theo bản năng nhìn ra ngoài cửa hang. Trời rất tối, cho dù không thể nhìn thấy những bông tuyết đang bay đầy trời thì vẫn có thể nghe thấy tiếng gió đang gào thét ở bên ngoài.

Anh ta nói xong, quay người định đi luôn.

Tôi nhanh tay cầm lấy kính, mặc áo vào, đứng lên đuổi theo anh ta.

“Cô không nên đi.” Cho dù nói vậy nhưng anh ta vẫn không có hành động gì ngăn cản tôi.

“Không thể không đi được.” Tôi nói, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Nè, vì sao anh muốn đi tìm “Kính thôn”? Anh là người học viện Chân Thập Tự phái tới điều tra sao?”

Trong lúc vô ý biết được tình trạng hiện tại của Kính thôn, sắc mặt Kodai Gin trở nên khó coi, anh ta thì thào vài câu rồi nhanh chóng bước đi.

Tôi thấy rất nghi ngờ nhưng giờ đâu còn lựa chọn nào khác, tôi đành nhận mệnh cố gắng mà đuổi theo anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Ki Nhảm Khé Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: ĐÊM THỨ HAI MƯƠI HAI

Tôi đi theo anh ta tới Kính thôn, nơi này càng tiêu điều, hoang vắng hơn trước kia. Trước khi vào thôn, Kodai Gin kiểm tra cổng thôn một lượt nhưng vẫn không thấy những lời Norando để lại, sau đó, anh ta nói nên thử vào kiểm tra nhà của thôn trưởng xem sao.

Chúng tôi còn chưa đi được vài bước đã bị đám thôn dân mang vè kích động bao vây. Miệng bọn họ gào thét “giết chết ác quỷ”, tay lăm lăm gậy gộc, không đợi chúng tôi phân trần đã lao vào. Xem ra việc trưởng thôn đột tử đã tạo thành một cú sốc lớn với thôn dân, khiến họ trở thành một đám cuồng giáo, điên cuồng loại bỏ bất cứ kẻ ngoại lai nào dám đặt chân vào trong thôn.

Kodai Gin triệu hồi một đám sâu tạo thành một bức tường phòng ngự nhưng anh ta không thể đã thương những thôn dân bình thường này nên đành kéo tôi chạy trốn.

Chúng tôi chạy vào trong thôn, đằng sau là đá thôn dân điên cuồng đuổi đánh. Kodai Gin trong lúc hỗn loạn đã bị dính vài gậy, còn tôi thì may mắn được anh ta bảo vệ nên không sao.

Diện tích thôn cũng không nhỏ, chúng tôi chạy như điên suốt gần nửa giờ mới tới cuối thôn, một bức tường nằm sừng sững ở đó. Không thể tiếp tục chạy về phía trước, chúng tôi chỉ có thể chạy men theo bức tường.

Trên đường chạy trốn, tôi không hề phát hiện sắc mặt Kodai Gin càng lúc càng tái nhợt. Đến khi anh ta lao đảo ngã xuống người tôi thì tôi mới chú ý tới.

Tôi diu anh tựa vào tường, tránh cho anh ta gục xuống: “Anh... không sao chứ, tranh thủ lúc họ chưa đuổi kịp, chúng ta nghỉ một lát...” Tôi đã sắp kiệt sức rồi.

Kodai Gin mím chặt môi, im lặng không nói gì, dường như đang cố gắng kiềm chế đau đớn. Không bao lâu sau, ngón cổ chống tay lên tường, cố gắng đứng dậy: “Đi thôi, nếu họ đuổi kịp sẽ phiền phức lắm.”

Tôi ôm lấy cánh tay anh ta, dùng sức đỡ anh ta dậy.

Đột nhiên, sắc mặt anh ta biến đổi, ngẩng nói trên tường có cái gì đó.

Tôi vừa cúi người xuống thì thấy: “Đây là...”

“Vợ con của ta,

Xin hãy tha thứ cho ta, ta không thể tiếp tục ở bên làm bạn với nàng và con được nữa. Ta biết điều ta nhìn thấy khiến ta không thể tiếp tục ở trong thôn được nữa nhưng ta lại không thể phủ nhận những điều ta đã tận mắt nhìn thấy. Chuyện thành ra như vậy xin nàng và con đừng trách bất kỳ ai. Ta nhất định sẽ tìm thấy cái thôn kia, mang theo chứng cứ chứng minh sự trong sạch của ta trở về.

Norando.”

“Nhìn này, đây chắc là được Norando để lại, vậy chỗ này...”

“Xem ra chỗ này chính là cửa thôn năm đó, vật có lẽ 'Kính thôn' nằm ở phía sau bức tường này.” Kodai Gin thở một cách nặng nhọc.

“Thì ra cửa thôn bị chuyển sang hướng ngược lại, khó trách ông chú kia tìm Kính thôn nhiều năm như vậy mà vẫn không thấy.” Tôi có chút tiếc hận nói.

“Vậy chúng ta mau vào trong thôi.” Kodai Gin triệu hồi ra một đám sâu, đục thủng một lỗ trên bức tường.

“Đứng lại.” Một chàng trai trẻ bỗng lao ra, “Hai người không thể vào trong này, nơi này là đất cấm.”

“Anh là ai?” Kodai Gin gắng gượng đứng thẳng dậy, tuyệt đối không để vẻ yếu ớt của mình lộ ra ngoài.

“Tôi là con trai của trưởng thôn.” Chàng trai kia lộ vẻ buồn bã.

“Là trưởng thôn hiện tại?” Trưởng thôn Kính thôn vốn là chức vị cha truyền con nối, vị trưởng thôn kia đã mất, cũng đến lúc anh ta thành trưởng thôn.

“Chắc... chắc vậy. Nhưng bây giờ thôn thành ra thế này, tôi lại chẳng thể là gì.” Anh ta lộ ra vẻ uể oải.

“Tôi hỏi anh, trưởng thôn bị kẻ nào giết?” Chuyện này tôi đã phân vân từ lâu.

Kodai Gin liếc nhìn tôi một cái, dường như có chút bất ngờ khi hỏi tôi chuyện này.

Chàng trai kia lộ ra vẻ do dự: “Là một thiếu niên có mái tóc xanh. Bọn họ bảo là Thổ vương Amaimon.”

“Anh nói thật ư?!” Tôi kích động túm lấy áo hắn.

“Tôi... tôi tận mắt nhìn thấy. Sau đó... tả lại cho họ... họ đều nói là hắn ta.” Anh ta nói có chút kích động, dường như anh ta không nói dối.

Tôi ưỡ ỏi buông tay xuống, “Chúng tôi đi thôi, Kodai Gin.” Tôi diu Kodai Gin sang bên tường bên kia, hy vọng có thể gặp Amaimon, chính tai nghe hẳn nói.

“Hai người không thể qua đây.” Anh ta cố lấy dũng khí, đứng ra ngăn cản chúng tôi, “Nơi này là cấm địa của thôn.”

“Anh có biết chuyện gì không?” Kodai Gin dừng lại, nghe người thanh niên kia nói: “Về 'Kính thôn' kia.”

“Tôi chỉ biết... 400 năm trước có người bước vào trong đó, sau đó trường thôn liền xây bức tường này, không cho mọi người qua bên kia nữa...”

“Dù thế nào chúng tôi cũng phải qua bên kia, rất xin lỗi.” Kodai Gin hoàn toàn không để ý tới sự ngăn cản của người thanh niên kia, đánh anh ta bất tỉnh, rồi bước sang bên kia.

Phía sau bức tường là một khung cảnh hoàn toàn khác. Thay cho khung cảnh những ngôi nhà xếp san sát, con đường nhỏ hẹp quanh co là một hồ băng rộng lớn, phản chiếu ánh mặt trời sáng ngời. Nơi này thật phù hợp với cái tên “Kính thôn”, mặt hồ tạo thành một tấm gương thiên nhiên khổng lồ, khiến chúng tôi cảm thấy thêm chắc chắn “Kính thôn” nhất định ở đây.

Không bao lâu sau, chúng tôi đã đứng trước cổng “Kính thôn”. Nơi này thật giống như trong truyện thuyết, một thôn làng tĩnh lặng tới mức bất thường, hung quanh không một bóng người. Khung cảnh trong thôn rất giống một thôn xóm bình thường nhưng nơi này trông giống y hệt thỏ chúng tôi vừa đi qua, giống như ảnh trong gương, khiến chúng tôi cảm thấy vô cùng quái dị.

Chúng tôi tìm trong thôn một lượt, phát hiện ra một lỗ hồng trôi nổi trên không trung, bên trong nó trống rỗng, đen ngòm.

Kodai Gin như bị mê hoặc, từ từ tiến lại gần cái hố. Nhưng anh ta còn chưa kịp tới nơi thì xung quanh đột nhiên xuất kết giới, bao vây anh lại. Anh ta bị mắc kẹt bên trong.

Anh ta không ngừng giãy dụa, nhưng dường như anh ta bị một thứ khóa vô hình cản lại, dù có cố thế nào cũng không thể thoát ra. Anh ta không ngừng triệu hồi ra một lượng sâu thật lớn, những con sâu này vừa xuất hiện, đồng nghệt một mảng, đã bị kết giới kia diệt sạch.

“Mau xóa bỏ chú ngữ.” Kodai Gin nói một cách khó khăn.

Tôi dùng sức xóa bỏ chú ngữ được ghi xung quanh.

Kết giới kia biến mất, Kodai Gin ngã gục xuống. Tôi lao tới, vừa kịp đỡ lấy anh ta. Tôi không kim được rừng mình một cái, lạnh quá, đây không thể là nhiệt độ cơ thể người sống được. Anh ta như một khối băng khổng lồ, không ngừng tỏa ra khí lạnh. Cho dù tôi đã mặc một lớp quần áo thật dày nhưng vẫn cảm thấy lạnh run người.

Loại khí lạnh này cứ như có ý thức vậy, truyền từ người anh ta sang người tôi. Tôi chỉ có thể cố gắng hết sức không thả anh ta ra.

Ý thức Kodai Gin đã mơ hồ, khỏe môi anh ta khẽ giật giật, sau đó theo bản năng tới sát cơ thể ấm áp của tôi. Tôi vừa thử nâng anh ta dậy nhưng... trời ạ, nặng không nổi, nặng quá. Hôn nữa chỉ cần tôi động dậy một chút thì anh ta ngay lập tức ôm tôi thật chặt.

Tôi chỉ có thể ngồi yên không động dậy, cố gắng sưởi ấm cho anh ta, trong lòng thầm cầu nguyện có ai đó mau đến đây, dù là thôn dân cũng được, tuy là đám người đó tới đây cũng không phải chuyện tốt lành gì nhưng ít nhất nó cũng sẽ phá vỡ hoàn cảnh bế tắc này.

Tiếng bước chân sần sật trên nền tuyết vang lên, không phải tiếng bước chân của một nhóm người. Tôi cảnh giác quay đầu lại, là Amaimon chậm rãi bước ra từ màn đêm, tựa như một vị thần.

“Amaimon...” Tôi vui mừng tới sắp khóc, cố gắng đứng lên, “Anh mau tới nhìn người này.”

Hắn liếc nhìn Kodai Gin một cái, ánh mắt mang theo khí lạnh. Trong lòng tôi đột nhiên nảy sinh cảm giác bất an.

Dưới sự khiếp sợ của tôi, hắn vươn những ngón tay thon dài ra, nắm lấy cổ Kodai Gin, nhẹ nhàng bóp một cái. “Răng rắc” âm thanh cực kỳ rõ ràng, loạt hình ảnh kia như một thước phim quay chậm, in sâu vào đôi mắt.

Nhịp thở của tôi gần như ngừng lại, câu nói của chàng trai trẻ kia như văng vẳng bên tai, họ nói là Thỏ vương Amaimon, là Thỏ vương Amaimon giết chết trưởng thôn.

Amaimon bình thân như không, ném Kodai Gin sang một bên như một thứ rác rưởi, rồi hắn dùng chính bàn tay đó túm lấy cổ tay tôi.

Trong đầu tôi như nổ “đoàng” một tiếng. Tôi không kim chế được mà run rẩy, nỗi sợ hãi tràn ngập trong từng tế bào, tôi dùng hết sức giãy dụa, nhưng trước mặt hắn, sức lực ấy như không đáng kể.

Hắn chỉ nhẹ nhàng dùng một chút sức đã có thể lôi tôi đi tới phía cửa thôn.

Tôi biết tôi hoàn toàn không có khả năng phản kháng hắn, nhưng tôi vẫn không thể tin một sinh mạng bên cạnh tôi cứ như vậy mà biến mất. Không phải vì bệnh tật tới trong im lặng, không phải vì sự già nua không thể kháng cự, cũng không phải vì tai nạn thảm khốc đến bất ngờ mà bởi chính bàn tay đang nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng như không.

Tôi không thể tin được, đây là lần đầu tiên tôi thấy hắn giết người, cũng là lần đầu tiên tôi thấy người giết người.

Không đúng, hắn là ác ma. Tôi lắc đầu, phủ định ý nghĩ của mình.

Nhưng nói không chừng Kodai Gin vẫn không sao cả, tôi tiếp tục phủ định ý nghĩ của mình một lần nữa.

Trong lòng tôi ôm một tia hy vọng may mắn, tôi chỉ hận không thể tới bên cạnh ngăn cổ ngay giây tiếp theo, khi tôi lớn tiếng gọi “Kodai Gin”, anh ta sẽ nghe thấy, sẽ trả lời tôi, những chuyện vừa rồi chỉ là một vở kịch hoag đường mà thôi. Nhưng đáp lại tôi là sự im lặng.

Một tay Amaimon giữ chặt tôi, xoay mạnh đầu tôi lại.

Giờ phút này, khuôn mặt hắn không phải là bộ mặt than vụn năm không biểu tình mà là khuôn mặt của nhân vật phản diện điển hình, âm trầm mà lạnh lùng. Đôi mắt màu xanh thăm thẳm ngập tức giận, lạnh lùng, sát ý và sự kiềm chế, trong đó còn xen lẫn một loại cảm xúc phức tạp mà tôi chẳng thể hết.

Tuy thứ cảm xúc ấy chỉ chọt lóe qua nhưng cũng đủ làm tôi kinh ngạc mà quên phản kháng.

Hắn mở miệng nói một cách thân nhiên, giọng nói bình tĩnh như chưa từng xảy ra chuyện gì: “Em chắc vẫn chưa quên người em ký kết ước cùng là ai, đừng kháng cự lại ta, cũng đừng bao giờ phản bội ta.”

Tay của hắn khẽ di chuyển, dịu dàng xoa cổ tôi, đầu hắn cũng cúi xuống, tì vào hõm cổ tôi, khẽ cọ.

Cả người tôi cứng đờ, mấy người nên biết rằng, đôi bàn tay kia có thể sẽ bẻ gãy cổ của tôi ngay giây tiếp theo. Nghe thấy lời hắn nói, sự lạnh lẽo lan tỏa khắp người tôi, lạnh tới tận xương.

Hắn đang nhắc nhở tôi, làm tôi thấy sự tin tưởng tuyệt đối của mình với hắn lúc trước là một chuyện đáng cười cỡ nào.

Là tôi không biết thân biết phận. Tôi là một người bình thường, nhưng đó là chuyện ở thế giới cũ. Bây giờ tuy tôi là loại học sinh nửa vời không có lý tưởng, nhưng trường tôi học là Học viện Chân Thập Tự, nơi đào tạo thầy trừ tà. Tương lai phải đối mặt với ác ma có khả năng hủy diệt thế giới chứ không phải là cánh cổng Đại học.

Huống hồ tôi còn ký kết ước với ác ma, trong mắt trái cũng có một ác ma nữa.

Tôi cảm thấy nước mắt tràn lên, che mờ đôi mắt. Từng giọt lệ nóng bỏng rơi trên tay Amaimon, chậm rãi hóa thành những miếng băng mỏng.

Khuôn mặt hắn mang vẻ bối rối, không biết làm sao, buông tay đang giữ tôi ra, kéo tôi vào lòng hắn, miệng thì thào: “Em thật sự đau lòng như vậy sao? Không, không thể.”

Hắn đưa tay che mắt tôi lại như muốn khiến những giọt nước mắt kia quay lại nơi hốc mắt.

“Ta không muốn em có quan hệ gì với hắn, không được, em là của ta.” Ngón tay thon dài của hắn chạm tới má tôi, tháo khăn che mặt của tôi ra, móng tay sắc bén của không cần thận vẽ nên một đường trên mặt tôi.

Rõ ràng cảm giác thấy đau, nhưng cả người tôi như bị đông cứng lại, không thể nhúc nhích. Có lẽ những cơn gió lạnh ngoài trời đã khiến cả người tôi lạnh buốt, luồng khí lạnh này len theo miệng vết thương chui vào trong cơ thể, khiến tôi lao đảo.

Đôi mắt Amaimon có chút mê hoặc, nâng mặt tôi lại gần, hắn nhanh chóng cúi đầu, dùng lưỡi chậm rãi liếm miệng vết thương trên mặt tôi, lau đi cả hàng lệ còn vương lại.

Động tác kia giống như lần đầu tiên tôi gặp hắn, thật sự giống lần đầu chúng tôi gặp nhau, chỉ là so với lần đó, hắn càng thêm dịu dàng, càng thêm phức tạp.

Lần đầu tiên gặp hắn, hắn muốn giết tôi. Ngay lúc đó không phải là tôi đã biết bản chất của hắn rồi ư? Vì sao đến bây giờ tôi vẫn không thấy sợ hắn? Lẽ nào là trong lúc vô thức tôi đã y lại hắn, đánh mất sự đề phòng nên có với hắn. Tôi có chút oán hận bản thân, nhưng vẫn chẳng thể thay đổi cảm giác này.

Dần dần, đầu lưỡi hắn di chuyển, tiến vào vào khoang miệng của tôi, điên cuồng, không ngừng đoạt lấy.

Những rối bời trong lòng trong phút chốc đã tìm được nơi giải phóng. Giống như một con thú nhỏ, tôi cắn hắn rất mạnh, tôi như vậy khiến chính bản mình cũng thấy xa lạ.

Trong mắt chúng tôi chỉ còn lại đối phương. Quên đi cái chết của Kodai Gin, quên đi thời tiết lạnh giá, quên khóc, quên hết mọi thứ trên thế giới này. Chỉ có thể chăm chú nhìn người kia.

“Đừng rời khỏi ta, cũng đừng... phản bội ta.” Giọng nói đứt quãng của Amaimon vang lên từ trong miệng tôi, dường như biến thành lời tôi nói.

Tôi như bị điện giật, ý thức được tôi đang làm chuyện gì, tôi vội đẩy Amaimon ra, tát hắn một cái. Tuy với hắn chút đau đớn ấy không tính là cái gì nhưng nó nhất định sẽ chọc giận hắn.

Nhưng trong lòng tôi không có chút hối hận nào, ngược lại còn có cảm giác giải thoát.

Đúng như tôi đoán, hấn tức giận, tay hấn đặt trên cổ tôi, một lần nữa.

Tay hấn khẽ động, hơi thở của tôi trở nên khó khăn. Cái chết đã ở ngay trước mắt, nhưng tôi vẫn nở một nụ cười, gắng sức mở to đôi mắt, nhìn hấn. Nghe nói, ánh mắt của một người trước khi chết vô cùng khó quên.

Mọi chuyện đã sắp kết thúc, có lẽ tôi rất may mắn, nhỉ.

Nếu có thể, tôi muốn trở về nhà. Đây là nguyện vọng cuối cùng của tôi.

Tầm mắt tôi trở nên mơ hồ, tôi nhìn thấy Amaimon cười lạnh “Ta tuyệt đối không để em có bất cứ quan hệ gì với hấn.”

Trong lòng tôi khẽ run lên, trực giác mách bảo tôi rằng hấn sẽ tuyệt đối không chịu buông tha tôi dễ dàng như vậy. Trong lòng đột nhiên có chút vui.

Nhưng niềm vui này không kéo dài đến khi tôi tỉnh lại.

Nơi này chính là phòng ngủ ở Học viện của tôi?!

Tôi ngồi trên giường, đảo mắt nhìn căn phòng vừa quen thuộc vừa xa lạ này. Không có gì thay đổi. Giường đối diện đã được xếp gọn gàng, giống như trước lúc tôi rời đi, chỉ không thấy chủ nhân của nó đâu.

Không biết Amaimon sẽ xử lý mình như thế nào, tôi cười khổ.

Vô tình nhìn qua gương, tiếng hét chói tai không thể kìm nén vang lên.

Tôi trong gương, sắc mặt tái nhợt không chút sức sống, băng che mắt đã tháo xuống, lộ ra hốc mắt tối om rợn người, trong cực kỳ giống hình tượng ma nữ trong phim ảnh.

Đây là hình phạt của hấn với tôi sao? Bởi vì tôi chống đối, tôi phản bội, nên hấn lấy lại thứ đã cho?

Trong đầu tôi trống rỗng, câu nói kia như vọng vọng bên tai:

Kẻ ký kết ước với ác ma chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Kí Nhảm Khế Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: ĐÊM THỨ HAI MƯƠI BA

Tôi khó có thể tưởng tượng ra cái tên Amaimon kia lại có thể quay về phòng ngủ với tôi giống trước kia, bình thân như chưa từng xảy ra chuyện gì. Điều này khiến tôi trong phút chốc bối rối không biết nên đối xử với hấn như thế nào, rốt cục tôi chỉ có thể lạnh mặt, coi hấn như người vô hình.

Thật vất vả chờ đến khi màn đêm buông xuống, tôi uể oải leo lên giường ngủ, nằm quay lưng ra ngoài. Bề ngoài tôi tĩnh lặng như nước nhưng trong lòng lại như có sóng to gió lớn.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh tới mức khiến tôi không dám thở mạnh. Tiếng bước chân vang lên, chân bị xóc lên một góc, tôi cảm thấy Amaimon đang chuẩn bị leo lên giường liền phản xạ có điều kiện quay người lại, nhìn hấn chăm chăm. Nhận ra mình đang làm gì, tôi lập tức vội vàng xoay người lại, lui thật sát vào góc giường.

Phản ứng như thế cho dù là kẻ ngốc cũng nhận ra tôi không thích hấn.

Thế nhưng tên kia như không hề nhận ra, hấn cúi người xuống, tiến tới ôm tôi vào lòng. Lồng ngực gầy yếu của hấn kề sát vào lưng tôi, hai tay vòng qua người tôi, sau đó đặt lên thắt lưng tôi.

Tôi mở miệng lại phát hiện ra cổ họng mình như nghẹn ắng lại, chỉ có thể phát ra một tiếng phản đối mang tính tượng trưng mà thôi. Hấn nhẹ nhàng tỳ cằm lên đầu tôi, nhỏ giọng nói một câu “ngủ ngon” rồi im lặng.

Tôi nhất thời lâm vào cảnh dở khóc dở cười. Dù sao đêm nay tôi chắc không thể ngủ ngon rồi.

Vốn định để đẩy tay Amaimon sang một bên rồi rời khỏi giường nhưng vừa quay người lại đã thấy khuôn mặt đang ngủ an bình của Amaimon, hấn lúc này trông như một đứa nhỏ thuần khiết, hoàn toàn vô hại. Nếu hấn thực sự như vậy có phải tốt bao nhiêu không?

Nhớ lại lần đầu gặp hắn là ở trên giường, trong lòng tôi đột nhiên thả lỏng. Vươn tay ra sau lưng Amaimon, khẽ vuốt cái đuôi nhỏ super moe* kinh điển kia, nó khẽ ngoe ngoáy. Đường như mọi chuyện chưa từng thay đổi.

(*) Trong bản gốc là “manh”, thường dùng để chỉ những người (vật) cực cực dễ thương~

“Chơi vui sao?” Giọng nói của Amaimon đột nhiên vang lên, vì mới tỉnh ngủ nên còn có chút khàn khàn, nhưng hiển nhiên hắn không tức giận. Hắn khẽ nói lòng tay đang ôm thắt lưng tôi, tôi ngoan ngoãn khẽ lui người lại một chút, thuận theo động tác của hắn.

Làm nhảm một chút: Theo như nguyên tác thì đuôi là điểm yếu duy nhất của ác ma, nếu một ác ma bị kẻ khác chạm vào đuôi thì không khác gì người bị người khác kẻ dao lên cổ, thế nên trong lần đầu gặp mặt, việc Rika nắm đuôi anh đã suýt khiến chị bị giết (xem lại chương 1 để biết thêm chi tiết). Thế nên việc anh để chị chạm vào đuôi mình chứng minh rằng anh rất chỉ, thậm chí có thể giao cả mạng cho chị (dù chị không biết TT^TT).

Hơi bất ngờ vì sự phối hợp của tôi, hắn dừng một chút, khẽ đẩy người tôi về phía trước giúp tôi có thể nhìn thẳng hắn.

Tôi yên lặng nhìn hắn.

“Ngủ đi.” Hắn vỗ đầu tôi, hành động vô cùng thân thiết, phát hiện ra tôi đang nhìn hắn chăm chăm, hắn liền lấy tay che mắt tôi lại.

Tôi ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Trong lúc mơ màng, dường như tôi nghe hắn nói, “Không sao cả, chúng ta còn rất nhiều thời gian.” Giọng nói hắn tràn ngập cưng chiều.

Đúng vậy, còn rất nhiều thời gian, không biết có phải lúc đó tôi có vấn đề không mà lại nghĩ giống hắn.

Vào thời khắc ấy, tôi muốn ở bên cạnh hắn, vĩnh viễn, cho dù có chuyện gì xảy ra. Ý nghĩ này dường như đến từ nơi sâu thẳm nhất.

Mấy ngày sau đó, Amaimon ở bên cạnh tôi như hình với bóng, cứ như sợ tôi đột nhiên biến mất vậy. Cũng vì vậy, tôi không thể bước ra khỏi phòng ngủ nửa bước. Nhưng như vậy cũng hay, bây giờ tôi thực sự không biết nên đối mặt với nhóm Rin như thế nào.

Đến tận khi một ác ma trông lạ hoắc lạ huơ đột nhiên xuất hiện trong phòng, tôi mới hiểu, Amaimon không sợ tôi biến mất mà là sợ có kẻ khác đến mang tôi đi.

Tôi không nghĩ mình đắt giá đến vậy nên hỏi Amaimon rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hắn nói bảo tôi nghỉ nhiều rồi, ác ma này không mang tôi đi, anh ta là thân thích của hắn, tôi hãy thăm hắn mà thôi.

Tôi cười, không vạch trần lời nói dối kia, trong khoảng khắc ác ma kia xuất hiện, sự đề phòng của hắn tuyệt đối không phải là giả vờ. Nhưng anh ta thực sự là thân thích của Amaimon, anh ta tên Lucifer*, là người anh họ thích suu tâm mắt người của hắn.

(*) Lucifer trong nguyên tác là một trong các anh trai ruột của Amaimon, HOÀN TOÀN KHÁC với Lucifer trong truyện của chúng ta. Cái tên Lucifer trong tiếng latin có nghĩa là “người mang ánh sáng”.

Nói về thân thế của Lucifer trong quỹ học thì, cái tên Lucifer là tên của vị thiên thần xa ngã bị chứa đầy xuống trần. Cái tên Satan cũng sau đó mà có. Ý là Lucifer và Satan vốn là tên của vị thiên thần sa ngã đó chứ không phải là hai loài quỷ tách biệt như trong truyện.

Hơn nữa, Lucifer còn là quý “Kiêu hãnh” trong “Bảy trọng tội” của con người.

Dáng vẻ của Lucifer có vài phần tương tự với Amaimon, dáng người hơi gầy, mái tóc ngắn màu xanh thẫm, đương nhiên không phải là kiểu dựng đứng lên ở đỉnh đầu kia, kiểu đầu của anh ta tương đối bình thường, hơn nữa vẻ mặt của anh ta trông rất ôn hòa thế nên ấn tượng đầu tiên của tôi với Lucifer không tệ lắm.

Theo như Lucifer nói, anh ta tình cờ tới nhân giới Assiah, nên liền tới thăm anh họ mình, chính là Memphisto Pheles, thuận đường tới thăm em họ luôn.

Nhìn qua quan hệ giữa Lucifer và Amaimon khá tốt, người ta gặp em trai thì hay đưa vài đồng mua quà, còn hai người bọn họ (Lucifer + Memphisto) lại trực tiếp tặng kẹo que. Đây là động vật hợp theo loài sao?

Không biết Lucifer nói với Amaimon cái gì mà Amaimon vội vàng rời phòng, trước khi đi, tôi nghe hắn nhỏ giọng nói thầm với Lucifer, bảo anh ta ở lại đây bảo vệ tôi. Sự nghi hoặc trong lòng tôi càng lúc càng lớn, thậm chí nhất định phải moi được tin từ miệng Lucifer.

Nhưng là mặc kệ thế nào, cái tên Lucifer chết tiệt kia ăn bản không cho tôi cơ hội mở miệng mà cứ thao thao bất tuyệt gì gì đấy về các loại thứ nguyên thể giới*.

(*)Thế giới bao gồm hai thứ nguyên hòa vào làm một như một tấm gương. Thứ nguyên thứ nhất chính là nhân giới Assiah, là thế giới nơi con người sinh sống. Thứ nguyên thứ hai là quỷ giới Gehenna, là thế giới của loài quỷ. Thông thường, việc di chuyển qua lại, hay thực ra là bất kỳ cách thức trao đổi nào giữa hai thế giới đều không thể thực hiện được. Tuy nhiên, loài quỷ có thể thâm nhập vào Assiah bằng cách chiếm hữu bất kể vật thể nào tồn tại trong thế giới này, nói nôm na kiểu như nhập hồn ý.

Trong lúc anh ta nói, sắc trời đã dần chuyển tối.

“Hôm nay cảm ơn cô nghe tôi nói, vật này tặng cho cô.” Anh ta lấy ra một chiếc nhẫn từ trong người, “Cái nhẫn này chứa một loại ma pháp cổ xưa,

người mang nó sau khi bị ác ma giết vẫn có thể sống lại.”

Tôi kinh ngạc nhìn cái nhẫn trong tay hắn, mấy từ “bị ác ma giết chết vẫn có thể sống lại” không biết có phải ảo giác của tôi hay không nữa. Tôi lập tức nhớ tới Kodai Gin, cảm giác áy náy này và tội lỗi không ngừng tràn lên trong lòng.

“Chẳng lẽ cô không tin ta sao?” Nhìn đến sự do dự trên mặt tôi, Lucifer nói, “Tốt xấu gì ta cũng là anh họ của Amaimon, việc gì phải lừa cô chứ?”

Tôi nuốt nước miếng, giọng nói run rẩy hỏi: “Nếu ngay cả thi thể cũng không còn, có thể không?”

“Có thể nha, chỉ là có chút phiền phức thôi.” Giọng nói của anh ta trà ngáp mê hoặc, “Chỉ cần có máu của ác giết người đó, dù chỉ một ít thôi, nhỏ một giọt máu lên chiếc nhẫn là được.”

Tuy lời của Lucifer có vẻ giống nói nhảm nhưng tôi vẫn như bị ma xui quỷ khiến nhận lấy chiếc nhẫn kia. Chỉ cần một giọt máu của Amaimon thôi sao?

Đến khi màn đêm đã bao trùm khắp nơi Amaimon mới từ trở về. Nằm phịch lên giường, đầu tôi vẫn quanh quẩn chuyện cái nhẫn kia, không biết nên nói với Amaimon như thế nào. Nhưng cho dù nói với hắn thì hắn cũng nhất định không chịu giúp.

Amaimon đã mơ hồ nhận ra sự khác thường của tôi nhưng vẫn im lặng không hỏi gì. Tôi bỗng thấy thật ra tính tình hắn cũng rất tốt đó chứ. Nhưng vì sao hắn lại giết chết trường thôn và Kodai Gin? Trực giác tôi mách bảo chuyện này nhất định liên quan tới “Kính thôn” bị ác ma lợi dụng kia.

Nhưng rốt cục tôi vẫn tựa đầu vào vai Amaimon, im lặng không hỏi gì.

Cuộc sống bình thân đó kéo dài vài ngày, cuối cùng tôi cũng hạ quyết tâm. Tôi lấy có một mình tới cửa hàng bán dụng cụ trừ tà, mua một gói thuốc mê dành cho ác ma, không tác dụng phụ.

Tôi tự nhủ với mình, chỉ cần một chút máu, hồi sinh Kodai Gin cùng trường thôn, rồi mọi chuyện sẽ như chưa từng xảy ra, như vậy tôi có thể an lòng mà ở bên cạnh Amaimon.

Khi tôi đưa cho Amaimon ly sữa có thuốc mê, hắn dường như biết chuyện gì đó, bình tĩnh nói: “Em thật sự muốn tôi uống nó sao?”

Trong lòng tôi thoáng giật mình, cái này, hắn... đã biết chuyện gì đó sao? Tôi sững sờ ở tại chỗ, đến khi tỉnh táo lại thì hắn đã đem ly sữa uống sạch. Tôi như hóa đá tại chỗ, không cử động. Hắn quyết tuyệt như vậy, khiến cho trái tim tôi không hiểu vì sao bỗng đau đến không tả được, đến cả hô hấp cũng khó khăn.

Hắn không gục xuống như dự kiến ngược lại tiến tới bên cạnh tôi, vờn tay... Cho dù bây giờ hắn có giết chết tôi, tôi cũng không một câu oán hận. Tôi nhắm hai mắt lại, trong nháy mắt dường như thứ gì đó đã mất đi, không phải sinh mạng của tôi nhưng nó lại khiến tôi mất đi ý niệm muốn sống.

Nhưng tay hắn lại đứng lại nơi gò má tôi, nhẹ nhàng lau đi hàng nước mắt mà ngay cả tôi cũng không phát hiện.

“Em biết không? Ác ma không có nước mắt, nếu có thể, ta ước em cũng thế.” Bước đi của hắn có chút lảo đảo, hẳn là dấu hiệu thuốc đã bắt đầu có tác dụng, “Nếu bây giờ ta giết em, ta sẽ có được em vĩnh viễn. Nhưng ta không muốn một thân thể luôn im lặng, ta muốn chính em. Muốn em (một người) khi vui vẻ thì nở nụ cười như mèo nhỏ trộm được cá, khi bị ta lừa thì nhăn mặt ai oán như một chiếc bánh bao nhỏ, một người sẽ tin tưởng câu chuyện mà ta chỉ thuận miệng bịa ra.”

Hắn chưa từng nhiều điều như vậy, tôi biết lần này tôi đã chạm vào giới hạn của hắn, tổn thương hắn.

“Vì sao em lại làm vậy, là vì ta đối với em chưa đủ tốt sao, hay là bởi vì em căm hận... căn bản không thích ta.” Thời điểm nghe thấy hắn nói hai từ “không thích”, tôi mờ to hai mắt.

“Em... em chỉ... thật xin lỗi.” Tôi nghẹn ngào, đầu óc trống rỗng. Thật xin lỗi, do em tổn thương anh.

Hắn nở nụ cười, cực kỳ hiếm thấy, nhất là đối với một kẻ mặt than như hắn, hướng chỉ lại là một nụ cười khổ.

Hắn nói: “Em biến ta thành như vậy, phải làm thế nào đây?”

“Nói đi, em muốn gì, ta đều cho em.” Ánh mắt hắn sắc bén, nhìn thẳng vào tôi.

Khuôn mặt tôi tái nhợt, cắn chặt môi dưới.

Dường như hắn hiểu ra chuyện gì đó, cầm lấy tay phải của tôi, mở ra. Tôi không thể kháng cự, chiếc nhẫn kai cứ như vậy rơi vào tay hắn.

Tôi không dám nhìn về mặt của hắn, chỉ nghe hắn nghiền răng nghiền lợi nói: “Lại là vì hắn, chẳng lẽ mấy ngày nay em đều giả vờ sao? Em muốn máu của ta? Được, ta cho em, cho em hết.” Nếu lúc này, giọng nói của hắn đầy thất vọng và đau lòng thì giờ đầu lại tràn ngập nỗi tức giận khó có thể không chế.

Hắn rạch một đường nơi động mạch, máu chảy rất nhiều, nhuộm đỏ cả chiếc nhẫn kia.

“Amaimon, anh đừng làm vậy.” Tôi bối rối bịt vết thương trên tay hắn lại, hắn dễ dàng giẫy ra.

Lửa giận của hắn dường như trôi theo dòng máu kia, dần dần hạ nhiệt.

Nhưng hắn không muốn tiếp tục đánh đàng tới tôi nữa, buông tay, chiếc nhẫn rơi trên mặt đất, “Mang cứu hắn đi.” Rồi hắn lập tức nhảy khỏi cửa sổ, biến mất trong màn đêm.

Tôi ngồi phịch xuống đất, không động đậy, linh hồn của tôi như đã đi theo Amaimon mất rồi.

Khi Memphisto Pheles mở cửa phòng tôi, mang theo tia sáng đầu tiên lọt vào căn phòng này, đã là chuyện của khoảng hai ngày sau. Ngoài dự kiến của tôi, ông ta bình tĩnh tới báo tin Amaimon đã chết.

Tôi không ngừng hỏi ông ta từng chi tiết về cái chết của Amaimon, mong tìm được một chi tiết làm đó có thể phủ định câu chuyện hoang đường này. Dường như nhìn thấu ý nghĩ của tôi, Memphisto không ngừng nhấn mạnh một lần nữa, Amaimon đã chết.

Cả đời này, tôi sẽ không thể nào quên cái khoảng khắc ấy, hoảng hốt tôi nhận ra linh hồn mình đã vĩnh viễn không thể trở lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kí Nhảm Khế Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: ĐÊM THỨ HAI MƯỜI TƯ

“Ra ngoài!” Cả người tôi run lên, nhìn chăm chăm Rin mang vẻ mặt vô tội đứng trước tôi, tôi biết rõ tôi không nên rống to với Rin như một kẻ tâm thần như thế, nhưng lại không thể kìm bản thân giận cá chém thớt.

Mephisto Pheles như chỉ sợ thiên hạ không loạn mà còn không ngừng làm nhảm bên tai tôi như âm hồn bất tán, khiến tôi gần như phát điên: “Amaimon bị Okumura Rin giải quyết nha~ chính mắt ta đã thấy đó~”

“Chị Rika, chị... sao thế?” trên mặt Rin tràn ngập vẻ lo lắng, chần chừ một chút mới nói, “Tôi chỉ lo lắng cho chị nên mới qua thăm...”

Rin không biết mối quan hệ giữa tôi và Amaimon, cũng không biết Mephisto đã giải thích chuyện tôi biến mất ở Kính thôn với họ như thế này nhưng giờ phút này, tôi không thể bình tĩnh đối diện Rin được.

Đến khi tôi nhận ra, tôi đã muốn đẩy cậu ta ra khỏi phòng rồi. Cậu ta chắc không ngờ rằng tôi lại phản ứng cực đoan như vậy nên không kịp phản ứng, lao đảo ngã xuống đất. Trong đôi mắt của cậu ta, tôi nhìn thấy hình ảnh chính mình hai mắt sưng đỏ, tóc tai rối tung, ngồi trên người cậu ta, một tay túm cổ áo, tay kia đang chần chừ đánh cậu.

“Chị... Rika.” Hành động bất ngờ này có vẻ như đã khiến Rin shock một trận, một lúc sau mới có phản ứng.

Cậu kéo tay tôi nắm cổ áo cậu ra, đứng lên. Sau đó, cầm tay trái tôi, kéo tôi đứng lên. Lúc này tôi mới hoàn toàn tỉnh táo, cảm thấy vô cùng xấu hổ về hành vi của mình.

Tôi thật sự là một cô gái hư hỏng. Vừa rồi cả đầu chỉ toàn ý nghĩ muốn đánh Rin một trận cũng chỉ vì muôm phát tiết cả xúc trong lòng mà thôi. Bây giờ tôi mới nhận ra mình thật sự là một kẻ ích kỷ. Có lẽ chính sự ích kỷ của tôi đã tổn thương Amaimon. Tôi không thể chấp nhận chuyện Amaimon giết người nên muốn cứu sống đám Kodai Gin. Tôi nghĩ chỉ cần như vậy, tôi mới có thể ở bên Amaimon như trước kia. Tất cả cũng chỉ vì tôi muốn mình có thể an lòng thoải mái ở bên cạnh Amaimon mà lòng không áy náy.

Nếu lúc trước tôi nói hết mọi chuyện cho hắn nghe, mọi chuyện đã không đến nước này. Tôi lắc đầu, cố gắng rũ ý nghĩ này ra khỏi đầu.

Không, không phải vì vậy, là vì tôi ích kỷ. Mà hậu quả chính là đẩy Amaimon ngày càng ra xa tôi hơn. Bây giờ thì hay rồi, tôi đã vĩnh viễn không thể gặp lại hắn nữa, cũng không còn cơ hội để giải thích cho hắn hiểu.

“Thật xin lỗi.” Cổ họng tôi nghẹn lại, câu này rốt cục là nói cho Rin hay cho Amaimon nghe, tôi cũng không rõ.

Rin mở miệng, định nói cái gì đó thì đột nhiên một bóng đen bỗng từ bên phải lao tới. Hắn phản xạ có điều kiện quay đầu lại, chỉ cảm thấy trwose mắt đột nhiên tối sầm lại. Cậu chỉ nghe thấy giọng nói thân nhiên của một người đàn ông xa lạ vang lên: “Cậu chính là em trai của ở nhân giới sao? Lần sau nếu có cơ hội, nhất định phải đến thăm một lần.”

Từ chỗ Rin ngã xuống, tôi nhìn thấy Kodai Gin, nhưng lại không thấy một chút vui mừng nào, chỉ có cảm giác như huyết quản đông cứng lại. Cảm giác giống hệt như khi ôm anh ta lần trước nhưng lần này lại vì một tiếng “em trai” kia.

Ở nơi chân trời, ánh hoàng hôn đã khuất bóng, bóng đèn từ trong phòng truyền ra, tỏa ra ánh sáng mờ ảo, theo tôi, trở về khi ánh dương khuất bóng, thật đúng là vô cùng thích hợp với anh ta.

Tôi nhìn lướt qua tay anh ta, quả nhiên, anh ta đeo cái nhẫn của Lucifer. Tên kia quả nhiên không lừa tôi, nhưng chỉ là kẻ sống lại lần này không phải là

người mà thôi, Kodai Gin không phải là người.

Dù là kẻ ngốc cũng biết tôi bị bọn họ lợi dụng, hóa ra tôi đáng giá như vậy ư? Giờ đây ngoại trừ tự giễu bản thân thì tôi cũng chỉ có thể cười mà thôi.

Tôi cẩn thận nhìn chăm chăm khuôn mặt của Kodai Gin, muốn tìm ra dấu vết nguy trang. Anh ta mỉm cười nhìn tôi, tùy ý để tôi nhìn mình, thoạt nhìn không có chút nào chột dạ. Bởi vì tôi quá dễ tin người hay vì anh ta nguy trang quá tốt.

Tôi tâm phiền ý loạn, đây Rin đang ngã trên mặt đất sang một bên, muốn nhanh nhanh rời khỏi căn phòng đầy áp lực này. Ai có thể ngờ chỉ có vài ngày ngắn ngủi mà mọi chuyện đã thay đổi đến chóng mặt. Chết biến thành sống, sống lại hóa chết. Kẻ tôi vốn nghĩ không phải là người xấu bây giờ chính tôi cũng không thể xác định được.

Tôi chưa bao giờ hối hận như bây giờ. Tôi vốn hoàn toàn không biết lý do Amaimon làm vậy, tất cả đều do tôi tự phỏng đoán rồi oan uổng hắn. Ý nghĩ này không ngừng tra tấn tôi, khiến cho tôi gần như ngạt thở.

Kodai Gin túm lấy tay tôi, đem kéo tôi lại, “Rời đi nhanh như vậy sao?”

Anh ta ôm tôi, từ sau lưng tỏa ra hán khí lạnh buốt, hết như lần trước, khiến cả người tôi như bị đông cứng.

“Vì sao anh nhất định phải xuất hiện trước mặt tôi?” Nếu đã lợi dụng tôi thì sao còn muốn cho tôi biết, để tôi biết hóa ra mình ngu ngốc bao nhiêu, ác độc bao nhiêu ư?

“Vì ta nhớ sự ấm áp của em.” Anh ta tặc vào vai tôi, tiếp tục lâm bảm, “Thì ra là cơ thể con gái loài người ấm áp như vậy, khiến cho người ta quyến luyến, khó trách...”

Tôi đương nhiên sẽ không ngây thơ nghĩ rằng Kodai Gin yêu tôi đến mức không thể rời bỏ. Tôi cố gắng giãy ra nhưng hoàn toàn vô dụng, rốt cục đành cầm phần nói: “Rốt cục anh muốn làm gì?”

Anh ta xoay người tôi lại. Lúc này tôi mới nhìn rõ, mắt của anh ta đã được chữa khỏi rồi, nhưng khiến tôi càng thêm giật mình là nó lại có vẻ quen thuộc.

“Đây là Iraku... Sotogawa no Tsubasa.” Dù cho vẻ ngoài có không chắc chắn nhưng trong lòng tôi đã khẳng định, đây nhất định là Iraku Sotogawa no Tsubasa vốn ở trong người tôi lúc trước.

“Thật xin lỗi, ta phải mang nàng trở về.” Vẻ mặt Kodai Gin bị ai nhìn tôi, “Nàng là... vợ của ta.”

“Vậy... anh là Telafaer!” Tôi nhớ lại lần thấy anh ta ở dòng sông thời gian.

“Không, ta là Trùng vương (Vua côn trùng) Beelzebub.”

Thì ra tôi đây cái gì cũng không hiểu, sự tuyệt vọng chậm rãi lan tỏa khắp nơi. Đây thân phận lập tức theo khu ma sư biến đến ác ma tên tựa hồ một chút cũng không có chỉ điểm tôi giải thích này hết thấy ý tứ. Không quan hệ, tôi cũng không cái gọi là. Anh ta nhẹ nhàng tháo che mắt của tôi xuống. Nơi on anh ta, mắt trái tôi giờ chỉ còn một cái động sâu hoắm.

“Như thế này thật không tốt. Cho dù muốn che đi một bên mắt đã không còn thì cũng không nên dùng che mắt, rất dễ nhiễm trùng.” Một con dao nhỏ đột nhiên xuất hiện trên tay anh ta.

Tôi sợ hãi lui về phía sau nhưng đã bị anh ta giữ chặt lại.

“Đừng sợ, ta chỉ muốn giúp em xử lý miệng vết thương.”

Mắt tôi mở lớn, nhìn anh ta chăm chăm, sợ anh ta làm gì bất ngờ, tôi lại trở tay không kịp.

May mà anh ta dừng tay, “Mắt trái rất giống mắt của Amaimon, là nó đưa cho em sao?”

Tôi dùng tay che mắt trái lại, ai biết anh ta có đột nhiên phát điên rồi móc mắt trái của tôi ra hay không. Nhìn thấy sự đề phòng của tôi, anh ta biết điều mà buông dao xuống, nhưng vẫn duy trì tư thế ôm tôi, “Xem ra, nó thật sự rất thích món đồ chơi này nhỉ?”

Tôi quay mặt đi, anh ta nói vậy, dù thật hay giả, cũng đều làm tôi tức giận, nhưng tôi chỉ có thể nhẫn.

“Anh có thể buông tôi ra không? Tôi nghĩ tôi và anh không có quan hệ thân thiết gì.” Tôi gắng sức khiến cho giọng nói mình nghe có vẻ lãnh tính (lạnh lùng + bình tĩnh).

“Rời khỏi Amaimon, ở bên cạnh ta.” Khẩu khí của anh ta như ra lệnh.

Tôi quay đầu, nhìn anh ta rồi châm chọc nói: “Anh là chuyên gia ép người sao? Người Iraku Sotogawa no Tsubasa thích rõ ràng là Telafaer. Người tôi thích là Amaimon.”

Bầu không khí lập tức trở lên căng thẳng. Trong lòng tôi đã chuẩn bị tâm lý chịu sự tức giận của anh ta nhưng đúng lúc này, một giọng nói vọng ra từ cửa: “Xem ra ta đến rất đúng lúc nha~” Mephisto Pheles chậm rãi bước vào.

“Anh cả.” Beelzebub hiển nhiên có chút kiêng kỵ ông ta.

“Đã lâu không gặp, Beelzebub.” Mephisto vui vẻ chào, “Đừng khẩn trương như thế, anh trai chú đã rất vất vả mới có thể đưa chú thoát khỏi phong ấn đó~”

Nghe chuyện chính Mephisto đã đưa mình ra khỏi phong ấn, Beelzebub có ẽ vô cùng giật mình. Tôi khẽ giật mình, thì ra Mephisto là người sau màn, khó trách vì sao nhà trường lại muốn chúng tôi đi Kinh thôn. Có khi tất cả mọi chuyện đều do ông ta giật dây.

“Nhưng mà cậu cứ như vậy đột nhập vào trường học của ta, còn ôm học sinh của ta, thật không tốt chút nào.” Mephisto vừa dứt lời, trên đầu hắn đột nhiên xuất hiện một chú chuột nhỏ màu xanh lục(?). Tôi cảm thấy Beelzebub nhìn chăm chăm chú chuột kia, cảnh ký quái hơn là anh ta lại ngoan ngoãn buông tôi ra.

“Tiểu thư Rika, buổi tối tốt lành, hôm nay cô ăn chưa dùng cơm sao? Hai ngày nay cô gầy đi rất nhiều nha~”

“Tôi nghĩ, cái này chắc phải cảm ơn ông chứ.” Ngữ điệu của tôi có chút kỳ lạ, nghĩ kỹ, tôi lại bổ sung thêm một câu, “Ngài thật sự là một vị âm mưu gia tài giỏi.”

Mephisto nhún vai, tỏ vẻ “tôi vô tội”: “Tiểu thư Rika, mong cô có thể hiểu được tâm tình của một người anh trai mong muốn anh em đoàn tụ mãnh liệt tới mức nào.”

“Đủ rồi. Chẳng lẽ Amaimon không phải em trai ông sao, chẳng lẽ Rin và Yukio không phải em trai ông sao. Cái này cũng vì sự thích thú của ông mà thôi.” Tôi khinh thường nói. Tôi không thích cãi nhau cùng người khác, đây đã là cực hạn rồi.

Mephisto thần nhiên nhìn tôi, không vì vậy mà tức giận, “Nhân giới Assiah tuy là một hộp đồ chơi vô cùng thú vị nhưng cô nghĩ tất cả mọi chuyện đều có thể lên kế hoạch trước sao?”

Tôi trả lời, Mephisto biết tôi không muốn tiếp tục nói chuyện này nữa chỉ đành buồn bực ngậm miệng lại.

“Các người cứ nói chuyện tiếp đi. Tôi đi trước.” Tôi vừa cất bước, Beelzebub đã đứng trước chặn đường.

“Đừng đi vội.” Anh ta nói với tôi, sau đó quay sang chỗ Mephisto nói, “Amaimon, để nàng ấy lại.”

Nghe thấy cái tên “Amaimon”, ý nghĩ rời khỏi đây lập tức bị quăng ra khỏi đầu.

Cả phòng chìm trong im lặng, nhìn theo ánh mắt của Beelzebub, tôi chỉ thấy chu chuột nhỏ màu xanh không giống bình thường đang nhàn nhã chạy quanh trên đầu Mephisto. Đừng nói với tôi đó là Amaimon chứ?!!

Nhưng thằng nhóc kia dường như không để ý, tiếp tục chạy vòng vòng.

Tôi nâng tay muốn đỡ nó xuống nhưng lại bị Beelzebub giành trước. Anh ta thô lỗ túm lấy chú chuột nhỏ, nó không ngừng giãy dụa.

Tôi có thể thấy trên tay anh ta hằn gân xanh, dường như anh ta còn ngày càng dùng sức, tôi nhìn Mephisto với vẻ cầu cứu lại phát hiện ra tên khốn khiếp kia lại che mặt, giả bộ không nhìn thấy cái chi hết, thôi chỉ đành tự lực cách sinh, tiến lên túm lấy tay Beelzebub.

“Anh làm gì thế?! Mau buông ra!” Cho dù không phải là Amaimon thì anh ta cũng không thể ngược đãi chú chuột nhỏ kia tàn nhẫn như vậy.

Thằng nhóc kai cũng có vẻ nóng tính, cắn Beelzebub một cái rồi nhân lúc anh ta thả tay thì lập tức nhảy xuống, đáp đất an toàn, động tác vô cùng nhanh nhẹn, linh hoạt, nhìn qua chắc cũng không bị thương. Sau khi thoát hiểm, nó ngẩng cái đầu nhỏ nho kia lên, đứng cảm nhìn chăm chăm Beelzebub, đôi đồng tử hồng hồng khẽ lóe sáng.

Đây thật sự là Amaimon?! Tim tôi khẽ đập mạnh, có chút dờ khóc dờ cười.

Bạn đang đọc truyện *Kí Nhảm Khé Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: ĐÊM THỨ HAI MƯƠI LĂM

Dưới ánh mắt cháy bỏng của mọi người, thằng nhóc kia không chút hoảng loạn, lôi một quả hạch ra gặm. Cho dù bảo đó không phải là Amaimon thì cái tính này cũng không thể lẫn vào đâu được. Tôi thở phào một hơi.

“Hừ, cho dù đã mất đi cơ thể thì vẫn không biết ngoan ngoãn là gì nhỉ?” Beelzebub vẫn không chịu buông tha, không ngờ được tính tình cậu ta lại ác liệt như vậy.

“Đù rồi.” Tôi tiến lên chắn giữa cậu ta và thằng nhóc kia, “Đầu óc có bệnh.” Tôi nhcậu chóng ôm lấy thằng nhóc kia, may mà hắn không phản kháng, vội vàng xoay người rời khỏi. Ôn giờ, rốt cục cũng ra được bên ngoài.

“Đi đâu?” Tuy đã chuẩn bị tâm lý chú chuột nhỏ này chính là Amaimon, nhưng khi hắn đột nhiên mở miệng vẫn làm tôi bất ngờ.

“Cậu sẽ theo tôi sao?” Tôi nói mà không nghĩ ngợi gì cả. Thằng nhóc kia cau mày, khẽ xoay người tong lòng tôi, tìm một tư thế thoải mái nhưng vẫn không trả lời.

“Dù sao bây giờ cậu nhỏ như thế, không trốn đi được đâu.” Tôi rầu rĩ nói, “Không cho cậu đi nữa.”

Cho nàng này đang hình như quên mất chuyện gì rồi thì phải? Amaimon vừa nghĩ vừa có chút buồn bực, dù cho bây giờ nhìn hắn rất vô hại như dù sao hắn cũng là một ác ma, thôi, hắn giờ cũng lười động đậy rồi.

“Thật xin lỗi.”

Amaimon khẽ cọ cọ người, vẫn im lặng, dường như bản thân hắn cũng không nhận ra là mình đang giận dữ. Hắn cố gắng không nhìn cô, hắn sợ thấy cô rồi thì sẽ lại mềm lòng mất. Đột nhiên trên người truyền tới cảm giác lạnh lạnh, hắn kinh ngạc ngẩng đầu thì phát hiện ra nước mắt cô đang không ngừng rơi, giống như mưa, tí tách, tí tách.

“Đừng khóc, xấu chết đi được.” Cho dù bây giờ đang trong hình dáng một chú chuột nhỏ thì khẩu khí kia vẫn không đổi, “Chỉ khi ta bắt nạt em, em mới được khóc.” Hắn còn chưa tính sổ với cô thì cô đã khóc rồi, thật không công bằng.

Tôi nhỏ giọng nức nở: “Chúng ta lại như trước nhé, được không?”

Nhìn vẻ mặt bất lực của Rika, Amaimon khẽ mở miệng, dường như có chút mềm lòng, nhưng lại nhớ tới chuyện đáng ghét đã hứa với cậu cả, khẽ cắn môi, nhảy ra khỏi lòng cô. Cậu cả chết tiệt, hắn phải tìm một cái cây thật to, cắn đến tận gốc, không, vẫn nên cắn Mephisto đi.

Hắn khẽ quay đầu, nhìn thoáng qua người đang định đuổi theo mình ở phía sau, xác định cô nàng không có chuyện gì mới yên tâm tới văn phòng hiệu trưởng.

Sau đó, tôi có tới văn phòng hiệu trưởng vài lần nhưng vẫn không thấy Amaimon. Biết hắn muốn tránh mặt tôi, trong lòng không khỏi có chút buồn, cho dù Mephisto không ngừng trêu chọc tôi nhưng tâm trạng vẫn chẳng thể khá lên được.

“Tiểu thư Rika, thật ra thằng nhóc Amaimon kia chỉ ngượng ngùng mà thôi, một thời gian sau sẽ không sao hết.” Ngoài mặt nói vậy nhưng trong lòng Mephisto không ngừng kêu khổ. Cái thằng nhóc khôn khéo kia ngượng ngùng cái lòng ấy, ban đêm đều chạy tới nhìn người ta ngủ, ban ngày lại trở về làm phiền mình. Trong lòng Mephisto có chút hối hận, không nên vì muốn xem kịch vui mà đánh cược với Amaimon, nhưng làm vậy cũng chỉ vì tốt cho hai kẻ kia mà thôi. Nghĩ tới người cậu trai hết lòng hết dạ lo cho em trai là mình, Mephisto không khỏi lệ rơi đầy mặt. TT^TT

“Mephisto, ông có thể nói cho tôi biết chuyện về Beelzebub không?” Tôi không muốn tiếp tục nói về Amaimon nữa, thuận miệng vớ bừa một chuyện.

“Chuyện này... Khụ khụ.” Memphis Pheles còn chưa kịp dứt lời đứng bật dậy ho kịch liệt. Đùa gì thế, phải biết là ta ác ma cực thánh đó, đương nhiên là nghe rõ lời của thằng nhóc nào đó đang đang trốn dưới gầm bàn, dùng đầu gối nghĩ cũng biết thằng quỷ kia ghen tuông khó chịu bao nhiêu rồi. Mephisto chỉ có thể nói lảng sang chuyện khác: “Beelzebub bây giờ đang vội tìm vợ mình, Tiểu thư Rika không cần phải lo cho nó.”

Ông đã cố tình nhấn mạnh chữ “vợ”, như thế chắc không sinh ra chuyện phải đổ máu đâu nhỉ, Mephisto tự an ủi.

Beelzebub và Iraku Sotogawa no Tsubasa sao? Tôi có chút đâm chiêu rồi khỏi văn phòng hiệu trưởng, không ngờ lại gặp được một kẻ không nên xuất hiện ở đây.

Tôi nhú mày, chờ cậu ta mở miệng trước.

“Ta rất xin lỗi vì đã khiến chuyện giữa cô và Amaimon thành ra như thế này. Cũng mau là hai người không sao.” Lần này xuất hiện, Lucifer trông tiều tụy thấy rõ, dường như chỉ một ngọn gió cũng sẽ đẩy ngã được cậu ta, nụ cười kia đượm vẻ chua xót.

“Cậu không sao chứ?” Nói đi nói lại thì đây cũng là Học viện Chân Thập Tự, một ác ma như cậu ta đột nhập vào đây chắc không có chuyện gì chứ.

“Thật lúc đó Beelzebub vẫn chưa chết, Amaimon vốn không thể giết ngài ấy. Rất xin lỗi, là ta lừa cô.” Tôi liếc mắt kinh thường, chuyện cậu lừa tôi không phải chỉ có một. Cậu ta tiếp tục lái nhai, “Ta chỉ là muốn một chút máu của Amaimon để phá vỡ phong ấn trên người, khôi phục trí nhớ của ngài. Việc này, ngài ấy không để tâm tới, cô có biết ngài ấy bị mất trí nhớ không.”

Nói tóm lại, Lucifer nói trang giang đại hải cũng chỉ khẳng định Beelzebub vô tội, tất cả đều là âm mưu của cậu ta. Thật ra mọi chuyện đều đã qua, nếu Amaimon đã không thêm đề tâm tới chuyện của Beelzebub, thì sao tôi lại không thể bỏ qua? Kẻ bị tổn thương nhất trong chuyện này chính là Amaimon. Thấy tôi có vẻ không muốn tiếp tục truy cứu chuyện này, Lucifer mới chịu bỏ qua, nói lời tạm biệt.

Cậu ta kéo lê cơ thể mệt mỏi, chậm chạp bước tới, tới gần tôi thì bước chân bắt đầu loạng choạng sắp ngã. Tôi có chút lo lắng, không nhịn được đưa tay đỡ cậu ta lại bị nhiệt độ cơ thể cao tới bất thường kia dọa sợ.

“Cậu...” Tôi kinh ngạc nhìn cậu ta, tôi chưa từng nghe qua chuyện ác ma phát sốt, cậu ta làm sao thế này?

Cậu ta nở nụ cười ôn hòa, “Không sao đâu, nhiệt độ cơ thể nay là do ta cố ý.”

Nhìn bóng cậu ta rời đi, lòng nghi ngờ của tôi cũng nhạt dần, nói thật, tôi cảm thấy bản chất của Lucifer vẫn rất lương thiện. Có lẽ chuyện tính kế Amaimon cậu ta cũng không muốn.

Sau này tôi mới biết, cậu ta làm vậy là vì vô cùng quan tâm tới Beelzebub.

Sau khi gặp Lucifer là những ngày an bình, tiếp tục đi học, tiếp tục nói cười. Sau đó, chính là tận thế. Thật ra nói vậy cũng không đúng, theo tôi thấy đây cũng chỉ là một màn Quỷ vương xâm nhập nhân giới diễn trò hay mà thôi.

Tên bầu trời u ám là cánh cổng địa ngục khổng lồ, lớn tới mức cả trường đều có thể nhìn thấy nó. Vô vàn ác ma chen chúc chui ra. Số lượng này dù tôi chỉ nhìn cũng run lên. Nhưng những thầy trừ tà lãnh trách nhiệm tiêu diệt chúng vẫn vô cùng kiên định, mang tinh thần thấy chết không sờn.

Những người dân sống quanh trường thấy vậy thì vô cùng hoảng sợ, được các học sinh trong học viện đưa vào chỗ trú ẩn an toàn. Thật bất hạnh làm sao, tôi đây vẫn còn ở trong vườn trường, né đông né tây.

Màn đêm buông xuống, lượng ác ma tràn qua cánh cổng ngày càng nhiều, tôi vào trí nhớ của mình, cẩn thận chạy tới khu vực có bố trí kết giới trong trường. Lúc chạy qua vườn hoa, tôi thoáng thấy một bóng người, còn chưa kịp trốn đi thì kẻ kia đã phát hiện ra tôi.

“Lu... Lucifer?!” Thì ra cậu ta vẫn chưa rời khỏi trường học, nhưng bây giờ trông cậu ta rất tệ. Làn da đỏ bừng, bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy khí nóng đang bốc lên, nhìn qua trông như bị nấu chín vậy. Nếu không nhờ vào thể chất đặc biệt của ác ma, có khi cậu ta cũng không trụ nổi tới bây giờ. Nhưng tôi bây giờ vẫn không thể trốn thoát được.

“Bây giờ đâu đâu cũng là yêu ma, cô chạy loạn như thế rất nguy hiểm.” Cậu ta liếc nhìn tôi một cái, rồi lại nhìn bầu trời, nơi Rin đang gắng sức phá hủy cánh cổng Địa ngục.

“Sao cậu lại như thế này?” So với tôi, cậu ta bây giờ trông còn nguy hiểm hơn nhiều.

“Chỉ là đột nhiên có chút hâm mộ nhiệt độ cơ thể của con người mà thôi.”

“Phải không? Nhiệt độ đó vượt qua phạm vi tiếp nhận của cơ thể cậu đó.” Tôi thấy cậu ta có chút hâm hâm mắt rồi.

“Không nghĩ tới, đã làm mất rồi.” Lucifer le lưỡi, xin lỗi.

“Vấn đề bây giờ không phải chuyện này, cậu không có cách nào khác sao?” Tôi đột nhiên muốn mắng cậu ta một trận nhớ đời.

“Thật ra ta thấy thế cũng rất tốt.”

“Vi Beelzebub sao?” Mũi tôi có chút cay cay, dường như đã hiểu ra gì đó.

“Lần đầu tiên ta nhìn thấy ngài cũng là cảnh tượng như thế này.” Cậu ta chỉ lên bầu trời, “Khi đó, Beelzebub cũng giống như cậu ta, chìa mũi kiếm về phía Satan.”

Tôi kinh hãi nhìn theo hướng Lucifer chỉ.

“Đó là chuyện của hơn chín trăm năm trước, khi ấy, ta và Amaimon vẫn còn là nhỏ, khi ấy, Beelzebub chỉ mới gặp Iraku Sotogawa no Tsubasa không chưa được bao lâu.” Giọng nói của cậu ta tràn đầy đau thương và hoài niệm, “Beelzebub biết được tương lai từ Iraku Sotogawa no Tsubasa, biết cha của ngài, Satan, sẽ cùng với một cô gái loài người sinh ra hai đứa trẻ. Ngài không thể chấp nhận chuyện đó nên đã khởi binh lâm trận, cuối cùng là thất bại, bị phong ấn ở Kinh thôn.”

Tôi lắng lắng nghe cậu ta kể chuyện từ mấy trăm năm trước, trong lòng khó có thể bình tĩnh.

“Khi đó, Gehenna bạo loạn, ta cũng suýt chết trong trận bạo loạn ấy. Chính Beelzebub đã cứu ta. Dù không bao lâu sau ngài đã bị phong ấn nhưng ta vẫn quyết định, từ nay ta sẽ đi theo ngài.”

Nói thật, câu chuyện này có chút máu chó nhưng nhìn dáng vẻ của Lucifer, tôi thật sự cười không nổi.

“Sau khi Beelzebub bị phong ấn, Memphis Pheles rời khỏi Gehenna, từ đó về sau chưa từng trở lại, cũng từ khi ấy, Amaimon bắt đầu ghét Beelzebub, có lẽ hẳn cho rằng là Beelzebub khi đó đã phá hủy Gehenna.”

Tôi nhớ lần đầu Amaimon nhìn thấy Beelzebub liền lập tức một tay bẻ gãy cổ. Tuy biện pháp này khá bạo lực nhưng lại rất phù hợp với tính cách của hắn.

Cảm xúc của Lucifer dần bình ổn lại, nhưng cậu ta vẫn nhìn Rin, dường như qua đó mà chìm đắm trong hồi tưởng.

“Bây giờ Beelzebub ở đâu?” Tôi có chút lo lắng Lucifer, tốt nhất là nhanh nhanh đem quãng cậu ta cho Beelzebub.

“Không biết.”

“Hả? Không biết?!” Tôi thấy thật kỳ cục, rốt cuộc thì Beelzebub có biết Lucifer vì cậu ta mà làm rất nhiều chuyện không vậy.

“Chắc là đang ở chỗ Iraku Sotogawa no Tsubasa...”

Vậy... Cậu thì làm sao bây giờ?”

“Tiểu thư Rika đã từng nghe chuyện “Nàng tiên cá” chưa?” Cậu ta đột nhiên chuyển đề tài.

“Cái gì?” Tôi đột nhiên cảm thấy bất an.

“Kết truyện là dưới ánh hừng đông, nàng tiên cá sẽ tan thành bọt biển.” Lucifer thản nhiên nói, dường như đã buông xuôi.

“Đừng nói là cậu...” Tôi hy vọng đây chỉ là do tôi nghĩ nhiều mà thôi.

“Cơ thể ác ma không có độ ẩm.” Cậu ta tiếc nuối nói, “Cho nên ta mới nói ta hâm mộ.”

Cậu ta nhẹ nhàng nâng tay về phía tôi, trên đó đã nổi bọt nước, nhìn qua có chút rợn người nhưng tôi không đành lòng né tránh.

Không ngờ đột nhiên hoa mắt, tôi đã bị một ai nào đó kéo ra xa Lucifer. Tôi quay đầu, nhìn thấy Beelzebub hất tay Lucifer qua một bên.

“Người sẽ làm cô ấy bị thương.” Giọng nói của Beelzebub tràn đầy trách cứ, còn pha thêm chút tức giận.

Tôi nghĩ cậu ta đã thật sự làm tổn thương tới Lucifer. Tuy tôi không thấy rõ vẻ mặt của Lucifer, nhưng vẫn có thể nhận ra cả người cậu ta đang run lên. Có đôi khi nhạy cảm quá mức cũng không tốt.

“Vì cậu cậu ta đã sắp chết, anh không biết sao?!” Tôi tức giận đẩy Beelzebub ra, tới gần Lucifer, nhưng lại vì nhiệt độ trên người cậu ta quá cao mà không thể chạm vào.

“Cô ấy nói thật?” Beelzebub sững người, không biết anh ta có tin lời tôi nói hay không.

“Thật xin lỗi.” Lucifer ngẩng đầu, nở nụ cười khổ, đến nước này, cậu cảm thấy chắc đây là kết cục tốt nhất rồi, “Ta chưa từng hỏi ý kiến của ngài mà đã tự ý đánh thức ngài dậy từ phong ấn.”

“Không sao cả.” Beelzebub thấy vô cùng hối hận vì sao lại tra xét thiếu niên trước mắt chuyện kia cơ chứ, “Không nói chuyện này nữa, rốt cuộc cậu làm sao vậy?”

Nhưng nhiệt độ không ngừng tăng cao đã khiến ý thức của thiếu niên kia tan biến, cậu ta không trụ được nữa mà ngã xuống, cuối cùng cũng không thể nghe được câu hỏi của Beelzebub.

Bạn đang đọc truyện *Kí Nhâm Khế Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: ĐÊM THỨ HAI MƯƠI SÁU

Tay của Beelzebub còn chưa kịp chạm vào người thiếu niên kia đã có thể cảm nhận được nhiệt độ cực nóng trên cậu. Anh vốn nghĩ đến mình có thể chịu được, nhưng khi anh ta thật sự ôm thiếu niên kia vào lòng ngực, vẫn không thể không than một tiếng. Bây giờ, nhiệt độ cơ thể cậu so với lò lửa cũng kém bao.

Anh dùng cơ thể lạnh lẽo của mình, gắng sức làm giảm nhiệt độ cơ thể cậu, không ngừng gọi tên cậu, mong cậu tỉnh lại nhưng tất cả đều chỉ như muối bỏ biển.

“Beel... zebub.” Thiếu niên ấy dù đã hôn mê nhưng vẫn không thể quên tên người kia.

Beelzebub im lặng, chỉ lẳng lẳng cầm tay cậu áp lên má mình. Làn da vốn tái nhợt nay vì nhiệt độ cao đã đỏ bừng. Anh khẽ dùng sức kiềm chế bản năng muốn rút tay lại, giữ chặt tay cậu.

“Ta... chưa từng nghĩ... người ngài lại lạnh như vậy.” Giọng nói của thiếu niên nay lại khàn khàn nhưng vẫn tràn đầy tình cảm như trước.

Lạnh? Beelzebub không khỏi nở nụ cười khổ, bị phong ấn hơn một trăm năm, cả cơ thể anh giống như một khối băng lạnh buốt vậy, vốn đã quen với nhiệt độ cơ thể này, sao anh lại thấy lạnh được chứ?

Giờ đây chỉ khi chạm vào thứ gì đó ấm áp anh mới có thể nhớ tới từ “lạnh” này.

Giống như giờ phút này, giờ phút lạnh nhất kể từ khi anh sinh ra tới giờ. Cho dù tay anh đã phồng rộp nhưng nhiệt độ cơ thể vẫn không tăng thêm chút nào. Nhưng anh vẫn là cảm thấy lạnh, rất lạnh, cảm giác lạnh lẽo này không phải đến từ cơ thể mà tràn tới từ nơi sâu thẳm nhất trong linh hồn, so với cảm giác khi bị phong ấn trong hồ băng còn lạnh hơn nhiều, khiến người anh không tìm được mà khẽ run.

Anh biết cảm giác là là bởi thiếu niên nằm trong lòng mình. Cậu không ngừng tăng nhiệt độ cơ thể, đến khi tới giới hạn thì sẽ kiệt sức mà chết. Giống như ngôi sao băng kia, vụt qua tầng khí quyển, vụt sáng, cuối cùng rơi xuống trên mặt, lụi tàn rồi chết đi.

Tâm lòng của cậu với anh, sao anh có thể không biết. Chỉ là anh cảm thấy mình không nên nhận, anh không xứng.

Cuộc phản loạn năm trăm trước là anh khởi đầu, dù cả em trai anh cũng hận anh, vậy mà cậu thiếu niên anh chỉ thuận tay cứu lại thề sống chết theo anh, sao anh có thể không áy náy, không xấu hổ chứ.

Sau khi bị phong ấn, anh chưa từng nghĩ tới chuyện rời khỏi, anh đưa Iraku Sotogawa no Tsubasa rời khỏi Gehenna, sau đó chìm vào bóng tối. Trăm năm trôi qua, Iraku Sotogawa no Tsubasa yêu một con người, anh trai rời khỏi Gehenna, thế giới cũng thay đổi rất nhiều. Nhưng cậu thiếu niên ngày nào vẫn ở bên cạnh anh như cũ, chưa từng thay đổi.

Khi anh tỉnh lại, trí nhớ của anh trống rỗng. Mà cậu lại nở nụ cười rạng rỡ như ánh thái dương rực rỡ, hứa với anh nhất định sẽ tìm lại trí nhớ cho anh.

Nhưng dù mất trí nhớ, tính cách độc lập của anh vẫn không thay đổi, anh rời khỏi cậu, đi tới Kinh thôn. Anh gặp được cô gái loài người kia, cảm nhận được hơi ấm cơ thể cô. Cảm giác ấm áp ấy như có thể hòa tan mọi thứ. Khi anh khôi phục trí nhớ mới hiểu được, vì sao sự ấm áp này lại khiến cho cha quyển luyện mãi không quên.

Anh thừa nhận mình chỉ quyến luyến sự ấm áp này chứ không phải cô gái loài người này. Vì thế nên mới thuận miệng nói với cậu một câu, không ngờ đwojc cậu lại biến mình thành như vậy. Tên gốc này...

Nhưng bây giờ ngay cả tên gốc này cũng sắp rời anh đi rồi...

“Lucifer...” Anh cúi xuống, khẽ thì thầm bên tai cậu, “Ta đã chấm dứt với Iraku Sotogawa no Tsubasa rồi, về sau ta chỉ ở bên cạnh cậu nhé.” Có lẽ bản thân anh cũng không phát hiện trong giọng mình tràn ngập sự cầu xin. Nếu có thể, anh nguyện ý dùng tất cả để đổi lấy cậu thiếu niên trước mặt, giống như cậu với anh vậy.

Anh không hiểu cảm giác của mình với cậu là gì, nhưng khi anh tỉnh lại từ màn đêm vô tận, người đầu tiên anh thấy là cậu; khi người vợ của anh rời đi, người giúp anh tìm cô về là cậu; từ trước tới nay, người luôn ở bên cạnh hắn là cậu. Anh không muốn mất đi cậu.

Dường như nghe thấy lời Beelzebub nói, Lucifer miễn cưỡng mở mắt, lờ mờ nhìn thấy khuôn mặt của Beelzebub mặt, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy con mắt trái đã trở thành một động đen sâu hoắm.

“Iraku... Ta giúp ngài... tìm.” Cậu gắng sức nói, tay khẽ giật giật, muốn đưa tay chạm lên mắt trái của Beelzebub. Ý thức của cậu đã mơ hồ không rõ rồi, cậu đã giúp anh ta tìm Iraku Sotogawa no Tsubasa về rồi.

“Không tìm, ta đã buông tay.” Beelzebub đau lòng, nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt của cậu. Anh cũng không có tình cảm đặc biệt gì với Iraku Sotogawa no Tsubasa cả, sự kết hợp lúc trước cũng chỉ vì năng lực cần sức mạnh, mà anh lại cần một con mắt. Bây giờ nhanh yêu một con người, anh cũng sẽ không cố chấp hay đau lòng. Anh không muốn con mắt ấy, anh chỉ muốn cậu thiếu niên đang hấp hối trước mặt này.

“Chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau, vĩnh viễn.” Beelzebub nắm chặt tay cậu, kiên quyết nói.

“Ở bên nhau...” Cậu lặp lại lời nó của anh, lặp lại lời hứa hẹn này, nhưng với cậu mà nói, vĩnh viễn chỉ tới khi cậu còn sống, mà cậu chỉ sống tới bình minh mà thôi.

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một tia sáng, chói mắt tới mức khiến người ta đui mù.

Beelzebub kinh ngạc ngẩng đầu, “Sao có thể?! Bây giờ vẫn chưa tới hừng đông.” Anh không thể tin giờ đây cậu thiếu niên này sẽ rời anh mà đi.

“Như vậy không phải rất tốt sao?” Lucifer dường như khôi phục một chút sức lực, đây chỉ là hồi quang phản chiếu thôi.

“Rất xin lỗi, ta đã tự ý phá vỡ phong ấn của ngài.” Cậu biết Beelzebub sau khi trở lại không hề vui vẻ. Phản loạn thất bại, cha vẫn cùng một con người sinh ra hai người con trai, mà vợ hắn, Iraku Sotogawa no Tsubasa lại rời khỏi hắn, em trai chỉ muốn giết hắn cho hả giận. Cậu cũng đã cố hết sức bồi thường cho hắn rồi.

“Bây giờ cũng đã tới hồi kết. Dù cho ngài không tha thứ cho ta cũng không sao hết, ta chỉ hy vọng ngài hạnh phúc.” Cậu vẫn luôn tự trách mình.

“Đây là ý nghĩ của cậu sao? Đánh thức ta rồi để ta một mình trên thế giới này sao?! Ta đồng ý rồi, ta muốn cậu phải thần phục ta, vĩnh viễn.” Beelzebub túm lấy áo cậu, “Nhìn cho kỹ, trời vẫn chưa sáng, ánh sáng kia chỉ được phản chiếu bởi mặt gương thôi, nghe rõ chưa, ta không cho phép cậu chết!”

“Ánh hào quang kia thật xinh đẹp.” Lucifer không để ý tới Beelzebub đang nổi khùng chỉ lẳng lặng ngắm nhìn kỳ quan này, “Nhìn kia, yêu ma đều lùi

bước, loài người thật sự rất thông minh.” Thiếu niên nở nụ cười nhợt nhạt.

Người thiếu niên ấy, cho dù mang thân phận ác ma, lúc này trong như một thiên thần.

“Nhìn kia.” Cậu chỉ lên bầu trời, “Ngọn lửa xanh biếc ấy, thật giống như nhiều năm trước, tỏa sáng dưới ánh dương.”

Rin và Yukio hóa thành đôi cánh mang ánh lửa xanh, sải cánh trên bầu trời, cùng nhau phá hủy cánh cổng Địa ngục.

Con ác mộng này rốt cục cũng kết thúc.

Nhưng nhìn hai người trước mắt... Tôi chỉ có thể tiếc nuối thờ dài nhìn Lucifer đang hấp hối lẳng lẳng nằm trong lòng Beelzebub. Thiếu niên này, giống như một vệ tinh vậy, luôn luôn ở bên hành tinh của mình, không rời không bỏ, cho tới khi lui tụt. Tình cảm sâu đậm nhưng vậy thật khó có được, luôn luôn ở cạnh người mình yêu, vĩnh viễn không rời bỏ.

Nhắm mắt lại, trong đầu tôi hiện lên một cảnh tượng không khác là bao, trong đại sứ quán, Iraku Sotogawa no Tsubasa cũng ôm Rika như vậy, yên lặng mà chết. Sau chuyện đó không lâu, nhờ ngẫu nhiên tìm thấy một tập hồ sơ cũ, tôi mới hiểu rõ được mọi chuyện.

Cha của Rika, vì danh dự địa vị mà cuối cùng lại bị con nhện kia nhập thân, giết chết hết mọi người trong đại sứ quán. Mà Rika khi ấy tuổi còn nhỏ, vì muốn bảo vệ Iraku Sotogawa no Tsubasa mà sử dụng sức mạnh của mình phong ấn cô ấy ở trong căn phòng kia. Khi đó cô bé cũng không biết Iraku Sotogawa no Tsubasa vốn là ác ma, cô bé làm như vậy chỉ đơn giản vì muốn bảo vệ người kia.....

Ha ha, cả hai câu chuyện này lại giống nhau tới vậy thật khiến cho người ta phải suy nghĩ. Tôi chợt nghĩ tới một câu, đôi mắt kia chẳng thể nhìn thấy rõ mọi chuyện, chỉ có sử dụng trái tim mình mới có thể nhìn rõ tất cả. Còn có cả câu chuyện về hoàng tử bé thuần thuần hóa bông hoa hồng của cậu.

Tới Trái Đất, cuộc nói chuyện với cáo đã khiến hoàng tử bé hiểu cậu phải có trách nhiệm với bông hoa hồng nhỏ mà cậu đã thuần hóa.

Nhưng sau đó mọi chuyện thế nào? Có phải cậu đã trở lại hành tinh của mình, tiếp tục chăm sóc cho bông hoa bé nhỏ kia, ngày ngày tưới nước cho nàng? Liệu đóa hoa kia có từ bỏ sự đông đảo kiêu ngạo của mình mà cảm ơn hoàng tử bé?

Tôi không biết. Đến cuối cùng, tác giả cũng chưa từng kể về truyện này.

Ông chỉ viết –

Cuối cùng, hoàng tử bé bảo rắn hãy cắn mình, rồi cậu trở về nhà.

“Ông biết đấy, đường rất xa! Tôi không thể mang theo cơ thể này được, nó quá nặng.”

“Nhưng nó cũng chỉ như lớp vỏ cây già bị bỏ lại. Lớp vỏ già thì có gì đáng buồn...”

“Ông biết đấy... đóa hoa của tôi... tôi phải có trách nhiệm! Nàng thật yếu đuối. Nàng thật ngây thơ. Nàng chỉ có bốn cái gai chẳng thấm vào đâu để chống chọi trên đời...”

Cậu lưỡng lự một chút rồi đứng lên. Cậu bước một bước...

Chỉ có một loáng chớp màu vàng gần bên mắt cá chân cậu. Cậu đứng một lúc không động đậy. Cậu không kêu. Cậu ngã xuống nhẹ nhàng như một cái cây. Cả một tiếng động cũng không có, là bởi vì cát.

Hắn là cậu đã về tới hành tinh của mình bởi sáng sớm ngày hôm sau đã chẳng ai nhìn thấy người cậu.

.....

Trên vai tôi đột nhiên cảm thấy nặng trĩu, nhìn thoáng qua, tôi đã thấy Amaimon trong hình dáng một chú chuột nhỏ, cả người dựng thẳng, hai chân trước bám trên cổ tôi.

“Đi thôi.” Có lẽ vì vẻ vui mừng không che dấu được trên mặt tôi mà giọng hắn khá dịu dàng.

“Đi đâu?” Tôi lúng túng hỏi.

“Đi đâu ta cũng ở bên em.” Hắn ngồi trên vai tôi, có chút đắm chiều nhìn về phía trước.

Đại ca à, đây là thứ “tình yêu” mà anh muốn cho ta thấy sao? A, cái này có hay không đều như nhau cả, thật phí công hắn hứa với anh ta không gặp cô nàng này.

Hắn vẫn là một ác ma tùy tùy tính, những người hắn thích đương nhiên hắn sẽ ở bên bảo vệ dù cho chuyện gì xảy ra đi chăng nữa. Tuyệt đối sẽ không giống cái tên Beelzebub kia, phải mất đi mới biết quý trọng, hừ. Nhưng con người quả thực rất yếu ớt mà.

Tôi nay, nhìn thấy loài người hoảng loạn sợ hãi, Amaimon mới thực sự hiểu được, con người, dù là cơ thể hay tâm hồn, đều vô cùng dễ tổn thương. Mà con gái loài người lại càng yếu ớt. Tuy hắn sẽ không thêm để ý tới loài người, nhưng cô nàng trước mắt này là ngoại lệ.

Vì chuyện của Beelzebub, hấn quả thật vô cùng tức giận. Nhưng hấn lại không theo thói quen mà giết chết cô. Sự tức giận của hấn phần nhiều là vì Beelzebub. Hấn không ngờ được sự chán ghét của mình với Beelzebub, vì chuyện 900 năm đã đạt tới đỉnh điểm, lại vì chuyện này đạt tới một mức độ mới.

Tên khốn kia không chỉ phá hủy Gehenna mà còn ra tay với cha, hấn sẽ tuyệt đối không thừa nhận mình rất giống một thằng nhóc bị đoạt đi món đồ chơi ưa thích, hấn thấy mình giống như một lão thợ săn ngồi bên đống lửa canh chừng giấc ngủ an bình cho vật nuôi của mình hơn. [Cậu xác định quan hệ bảo vệ và được bảo vệ của cậu và cha cậu không bị đảo lộn đó chứ?! – Mao Tuyền đồng học.]

Hấn quay đầu, nhìn khuôn mặt sát bên cạnh của cô, đột nhiên cảm thấy ý tưởng của tên chết tiệt nào đó cũng không tệ. Giờ khắc này này, hấn còn không chưa nhận ra mình đã hiểu ra một chuyện rất quan trọng.

Hấn nghĩ vậy, nhưng cũng phát hiện ra cô nàng trước mắt đang thất thần.

“Cô ngốc, đang nghĩ gì vậy?” Chẳng lẽ lại đang nghĩ về chuyện của cái tên Beelzebub kia.

Tôi nhìn Amaimon chăm chăm, trời ơi, hãy nói cho tôi biết vì sao tôi lại thấy bóng dáng của hoàng tử bé trên người hấn?!

Cuối cùng, hoàng tử bé trở lại hành tinh của mình. Cậu không để tâm tới sự kiêu ngạo và ngang ngược của hoa hồng, cậu chỉ biết cậu đã thuần hóa nàng, hoặc là nàng đã thuần hóa cậu, nhưng cậu sẽ mãi mãi chịu trách nhiệm với nàng.

Tôi thừa nhận mình không phải là bông hoa hồng mềm mại xinh đẹp, Amaimon cũng không phải là hoàng tử bé dịu dàng, hấn áp đặt, hấn mặt than, hấn chọc tôi, còn thích bắt nạt tôi, nhưng tôi thật không có chút kiên định nào mà đã bị thuần hóa.

Tôi nghĩ tôi đã yêu hấn ta.

Hấn giữ tôi lại, tuy bằng cách ký khế ước đáng sợ [?], nhưng việc tôi không thể rời khỏi hấn đã không thể thay đổi, dù cho có kế ước kia hay không.

Nhìn cô gái trước mắt im lặng sau đó lại thờ dài. Amaimon mở to hai mắt, chẳng lẽ mình làm cái gì sai sao? Không, nhất định là bởi tên khốn kiếp Beelzebub kia. Hấn định xông ra nhưng nhớ tới thân thể nhỏ bé của mình lúc này không khỏi buồn bực.

“Amaimon, em nhất định sẽ chịu trách nhiệm với anh, vĩnh viễn.”

Lời nói bất ngờ của cô nàng khiến Amaimon có chút đơ người, nhìn đôi mắt sáng ngời của cô, tuy chỉ còn một bên, nhưng nhưng vẫn khiến hấn không thể dời mắt.

“Ngốc nghếch.” Dù chỉ trong chớp mắt, Amaimon, trong hình dáng hamster, đã nở nụ cười sáng lạn.

“Thời gian này, ngừng lại đi, hãy chiêm ngưỡng vẻ đẹp này đi.” Mephisto khẽ cảm thán, câu nói ấy như vãn quanh quần nơi không trung, thật lâu, thật lâu sau cũng chưa biến mất.

Đúng vậy, thời gian xinh đẹp, xin người hãy ngừng lại bước chân. Giờ phút này là khoảng khắc đoàn tụ. Cho dù giữa nơi hoang tàn đổ nát ấy, họ vẫn nở nụ cười trong sáng nhất đến từ đáy lòng; cho dù sẽ phải đối mặt với sinh ly tử biệt, họ vẫn sẽ quý trọng khoảng khắc này; cho dù nhất định sẽ gặp lại nhưng họ cũng sẽ quý trọng từng khoảng khắc ở bên nhau.

Giờ phút này, hóa vĩnh hằng.

Lời tác giả: Mẫu truyện về hoàng tử bé đwjc trích từ “Hoàng tử bé” của Antoine de Saint-Exupéry, có sửa chữa

Đoạn hoàng tử bé gặp rắn:

“Hoàng tử bé khi đáp xuống mặt đất đã rất kinh ngạc vì chẳng trông thấy người nào. Cậu đã bắt đầu sợ mình đã tới nhầm hành tinh, thì đột nhiên một cái vòng màu ánh trắng động đậy trong cát.

– Xin chào. – Hoàng tử bé nói bằng quơ.

– Xin chào – Con rắn nói.

– Tôi rơi xuống hành tinh nào vậy? – Hoàng tử bé hỏi.

– Trên Trái Đất, ở châu Phi – Con rắn trả lời.

– A! Thế trên Trái Đất không có người nào ư?

– Đây là sa mạc. Chẳng có ai trên sa mạc đâu. Trái Đất rộng lắm – Rắn nói.

Hoàng tử bé ngồi trên một tảng đá và ngước mắt lên trời:

– Có những ngôi sao được thấp sáng là để mỗi người một ngày kia trở về ngôi sao của mình? Hãy nhìn xem tinh cầu của tôi. Nó ở ngay bên trên chúng ta... Nhưng sao mà xa thế!

– Nó đẹp đấy – Rắn nói. – Cậu làm gì tới đây?

– Tôi có chuyện rắc rối với một bông hoa – Hoàng tử bé nói.

– À! rắn nói.

Và cả hai lặng thinh.

– Loài người ở đâu? – Sau cùng hoàng tử bé tiếp tục. – Trong sa mạc trông hơi bơ vơ...

– Ngay giữa loài người, cũng bơ vơ – rắn nói.

Hoàng tử bé nhìn rắn rất lâu:

– Anh là một con vật buồn cười thật – Cậu nói – Anh mạnh khỏe cứ như một ngón tay...

– Nhưng ta mạnh hơn ngón tay của một ông vua – Rắn nói.

Hoàng tử bé mỉm cười:

– Anh không mạnh lắm đâu... đến chân anh cũng chẳng có... anh muốn đi xa cũng không được...

– Ta có thể chở cậu đi xa hơn cả một chiếc tàu – Rắn nói.

Rắn cuốn quanh mắt cá của hoàng tử bé, trông giống một chiếc vòng vàng:

– Kẻ nào bị ta chạm tới, ta sẽ trả hấn về với đất nơi hấn sinh ra. Nhưng cậu thì trong sạch và cậu tới từ một ngôi sao...

Hoàng tử bé không nói gì.

– Anh là một con vật buồn cười thật – Cậu nói.

– Cậu khiến ta thấy thương hại, cậu thật yếu đuối, trên cái Trái Đất bằng đá hoa cương này. Ta có thể giúp đỡ cậu một ngày nào đó nếu cậu nhớ hành tinh của cậu. Ta có thể...

– Ô! Tôi hiểu rồi – Hoàng tử bé nói. – Nhưng tại sao anh lúc nào cũng nói bí hiểm thế?

– Mọi điều bí hiểm, ta biết hết. – Rắn nói.

Và họ lặng thinh.”

Truyện kết thúc khá chậm, hai phiên ngoại kia quả thực tra tấn tôi mà TT^TT. Câu chuyện này tôi vô cùng thỏa mãn, dù là vì cốt truyện hay vì sự ủng hộ của mọi người.

Câu chuyện này tôi vốn chỉ định viết khoảng hai chương nhưng sau nghĩ lại lại thấy rất không ổn, ngay cả bản thân tôi cũng định bỏ toàn bộ đi. Nhưng sau rồi lại viết, lại viết, cuối cùng viết thành như thế này. Có lẽ không giống với dự định ban đầu nhưng tốt xấu gì thì vẫn tương đối có ý nghĩa.

Đến cuối cùng câu chuyện này lại có một chủ đề [tin tôi đi, dù có chết tôi cũng không nghĩ tới] về thuần hóa. Khi viết chuyện, nhớ tới một đám người có gầu bên cạnh, nhất thời kính động giống như uống tiết gà vậy.

Lúc này, tôi mong ước tất cả mọi người rồi đều có thể tìm được một vệ tinh cho mình nha~

Cám ơn mọi người đã ủng hộ tôi lâu như vậy, còn kiên nhẫn đọc mấy lời lảm nhảm của tôi. Đây là tác phẩm đầu tiên của tôi, thật vui vẻ.

Cuối cùng nói thêm câu nữa, tôi cũng yêu mọi người.

PHIÊN NGOẠI 1: NHẤT ĐỊNH LÀ CÁCH MỞ ĐẦU KHÔNG ĐÚNG.

Ánh hoàng hôn chiếu qua cửa sổ, nhảy nhót trên chiếc bàn làm việc lớn, nhuộm vẽ lười biếng. Hiếm khi có được một buổi chiều nhàn hạ như hôm nay, Memphis Pheles thả lỏng người, tựa vào chiếc ghế bành, vui vẻ thưởng thức ly Latte trong tay, lười biếng tới mức không có hơi sức mà để ý tới chuyện bên ngoài.

“Anh trai.” Amaimon nhẹ nhàng gọi kẻ nào đó đang hưởng thụ quá độ tới thất thần kia lại.

Nghe thấy giọng nói đáng thương kia, Memphis Pheles khẽ mở mắt, nhìn qua cậu em trai luôn khiến người ta phải quan tâm kia. Hai mắt khẽ nhìn xuống,

khiến cho quảng thâm quanh mắt kia càng thêm rõ, kết hợp với làn da tái nhợt kia, khiến cho thằng nhóc này giống một chú mèo hoa nhỏ bé ngoan ngoãn vô tội bị bỏ rơi.

Dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời như vậy trông rất giống cô vợ nhỏ ngoan ngoãn nghe lời nha~ Memphis Pheles kinh ngạc, trước sự so sánh này, trời ạ, cái gì vậy trời. Ông vô thức nhăn mày, về mặt bắt đắ dĩ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không được.”

Bị từ chối như vậy, Amaimon thế mà lại lộ vẻ uể oải chán nản khiến Memphisto Pheles có chút trở tay không kịp, nhưng vì mục tiêu cao cả - cứu vớt em trai ra khỏi con đường tà đạo, ông vẫn không chút mềm lòng.

“Tại sao lại không được? Anh rõ ràng là hiệu trưởng mà.” Lại tới rồi, về mặt đáng thương, ánh mắt ai oán -> lực sát thương cực cao.

Memphis Pheles mở to hai mắt, phòng tuyết tâm lý lung lay sắp đổ. Không được, lần này tuyệt đối không thể mềm lòng được, nếu bây giờ không giúp nó nhảy lớp tốt nghiệp, a, lộn, là giúp nó trở lại con đường chính đạo, nếu không thể giới này sẽ hóa đá mất.

“Cũng chỉ lúc này cậu mới nhớ ta là hiệu trưởng, đúng chứ.” Memphisto nói, về mặt trấn định, “Lúc cậu phá tan hoang học viện của ta nào có nghĩ tới người anh trai đáng thương này hả.”

Memphisto gạt lệ (vốn chưa từng chảy), định tiếp tục kể khổ, kết quả là cái thằng nhóc trước mắt không chút đồng tình mà còn lơ ông hoàn toàn.

“Cậu đang làm cái gì thế hả? Amaimon!” Memphisto cao giọng hỏi.

“A?” Đầu sỏ gây chuyện buông chiếc bút máy platinum đặc dụng của hiệu trưởng ra, nhìn ông anh trai nào đó sắc mặt không tốt, nói, “Không có gì, em chỉ giúp anh xử lý công việc thôi.” Hắn phát phát tờ giấy: “Chuyện đã xong, em đi trước, bye bye.”

Dựa vào thị lực siêu mạnh của ác ma, Memphis Pheles có thể nhìn thấy chữ ký của mình trên tờ giấy kia. Thằng nhóc chết tiệt kia lại dám lấy bút giả mạo chữ ký của ông phê duyệt đơn xin nghỉ NGAY TRƯỚC MẮT ông, xong việc còn chuẩn bị phui mông chạy lấy người, thật sự là khinh người quá đáng mà!

Memphis Pheles chán nản nói: “Cậu định cứ vậy mà đi?”

“A? Rika vẫn chờ tôi về ăn cơm.” Amaimon về mặt chính khí lăm lăm từ chối sự “núi kéo” của Memphisto Pheles.

“Ta nói chuyện xin phép.” Memphisto Pheles giừo mới phát hiện, xét về độ cực phẩm, có khi Amaimon còn dày hơn cả ông rồi.

“Không sao, dù sao cũng đã được anh cho phép.” Thằng ôn này còn phe phẩy tờ đơn xin phép khiến cho Memphisto xem chút leo tới cần hấn.

Thằng quý kia chắc đã tính nếu không được mình chấp nhận sẽ tự ý quyết định luôn rồi nhì, hừ.

“Nhe ta nói này Amaimon.” Memphisto khẽ hắng giọng, bắt đầu dạy dỗ, “Nhiều khi đi xa cũng là một cách rèn luyện rất tốt đó. Cậu không thể để Rika cả đời ở trong Học viện mà?”

“Anh trai, anh cố ý.” Ai mà chẳng biết lần đặc huân này là Memphisto sắp xếp, còn về mục đích thì ngay cả tên ngốc cũng biết, nhất định là để tách hấn và Rika ra thôi.

Amaimon thật không hiểu vì sao ông anh trai này lại làm thế, tạm thời cho rằng vì ông rảnh quá hóa rồ đi.

“Amaimon, cậu nói như thế khiến người anh trai này rất đau lòng.” Memphisto ôm ngực ra vẻ bị vạn tiễn xuyên tâm nói, “Cậu đã thay đổi rồi, cậu em trai đáng yêu của ta tuyệt đối sẽ không nói vậy.”

Thì ra, Amaimon đã vô tình nghĩ gì nói vậy đấy rồi.

Amaimon vô tình nhìn “người” nào đó: “Hẹn gặp lại, anh trai, lần sau có cơ hội em sẽ qua gặp anh...” ...để ký đơn xin nghỉ.

Thằng em trai phản nghịch này chẳng lẽ sẽ thật sự đi trên con đường thê nô không ngày về sao?! Noway, lần sau nhất định phải thành công, nhất định phải đưa em trai về như cũ. Memphisto hạ quyết tâm lần thứ hai mươi trong tháng này.

Đường phải đi còn rất dài.

(Vũ: Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần cố gắng, há há~)

“Haizz! Vì sao em lại không được đi?” Tôi thất vọng hỏi.

Amaimon gần như chôn mặt vào bát cơm, răng hàm làm việc hết công suất, ảnh đói đến thế sao?

“Hic, chắc là vì không đủ kinh phí. Anh trai lại vừa xây một bức tượng cao gấp hai lần người thật.” Amaimon vừa ăn vừa nói.

“Em không tin. Lý do này anh dùng không biết bao nhiêu lần rồi. Cho dù Memphisto có tự ký đi nữa thì số tượng tạc hình ông cũng đủ xếp một vòng quanh trường rồi đó!!!” Không hiểu vì sao dạo này Memphisto hay phai đám học sinh chúng tôi đi xa làm việc, lại không hiểu vì sao mỗi lần đều không

có tên tôi. Mà lần nào Amaimon cũng giải thích là vì ông lại đập tượng bản thân, ngân sách không đủ, hừ.

Tôi thật muốn đập vỡ bát com mà.

“Vây em đập đi.” Amaimon bình thản nói.

Nghe thế, tôi nhất thời xúc động, cuối cùng thật sự làm vậy, tuy rằng hành động này cũng chỉ mang tính tượng trưng, cũng không gây tiếng động gì lớn lắm. Nhưng tôi liền lập tức hối hận. Tuy mấy năm qua, hấn đối tôi rất tốt, nhưng là vì tôi đều vuốt thuận lông hấn, chưa ngược lông bao giờ nhưng lần này lại giận hấn, không biết hấn có làm gì tôi không nữa TT^TT.

Tôi lệ rơi đầy mặt nhìn móng vuốt của ten nào đó chậm rãi hướng tới, trời ơi, sao mặt đất không nứt ra một cái hố cho tôi chui vào đi.

“Ngoan.” Hấn nhẹ nhàng xoa đầu tôi, “Em đã nghe lời như vậy vậy thì chúng ta cãi nhau thôi.”

Lúc này, tôi thật không biết nói gì. Không, nói thật là lúc đó đầu tôi hoàn toàn trống rỗng, hoàn toàn thạch hóa, rồi bị gió thổi bay bay...

Cứ như vậy mỗi người đều ở trên con đường của mình tiến ngày càng xa. Rốt cục nhiều năm sau, tôi cũng có thể mặt không đổi sắc hưởng thụ sự chiều chuộng của Amaimon, hơn nữa có đủ khả năng diễn với hấn một hồi.

Mà vào lúc đó, Memphisto đã hoàn toàn từ bỏ giấc mơ mang em trai mình về đường chính đạo. Ông lại tìm thấy một giấc mộng khác — giáo dục một cậu em trai khác thật tốt.

PHIÊN NGOẠI 2: CÁI CHẾT CỦA MEMPHISTO PHELES

Ai có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?! Tôi kinh hãi phát hiện ra một chuyện vốn không thể xảy ra nay lại diễn ra trước mắt, khiến tôi khó có thể bình tĩnh.

Vừa mới bước vào cánh cửa gỗ được chạm khắc tinh xảo, đập vào mắt tôi là một kẻ đang ngồi trên ghế bành, à không, là đang gục đầu xuống bàn làm việc, đầu Memphisto đầy máu, máu thậm chí còn chảy xuống động thành vũng lớn dưới chân ông ta.

Khẽ chuyển tầm mắt, trên bàn vẫn còn bộ tách trà dùng để đãi khách, hơi nóng của tách cà phê vẫn còn chưa tan hết, nhìn qua thì giống như một buổi trà chiều nhàn nhã, nhưng loại cảnh tượng giống như trong danh tác trinh thám abc nào đó là sao thể hả?!

Một nhóm đông thầy trừ tà bỗng bước vào phòng, mặc đồng phục giống hệt nhau, đeo huy chương pháp sư cao cấp, một đám pháp sư cao cấp đó.

“Ác ma to gan dám ngang nhiên xông vào Học viện, còn dám giết hại Hiệu trưởng.” Exorcist đứng đầu bước lên nói vài câu chính nghĩa mở màn trận chiến.

Tôi đầu đầu nhìn hai vị ác ma nào đó đang nhàn nhã ngồi trên ghế lim đối diện bàn làm việc. Cậu thiếu niên có mái tóc màu lục đang cầm đĩa bánh ngọt, bình thản ăn từng chút một. Chàng trai bên cạnh có mái tóc đen huyền, dáng người dong dỏng cao, trông giống một cây cao lương, đang yêu chiều vuốt tóc chàng thiếu niên bên cạnh. Đúng là cảnh tượng tìm hồng bay khắp, nhưng emn, ai có thể cho tôi biết vì sao Lucifer và Beelzebub lại có mặt ở hiện trường vụ án không hả?!!!

Bây giờ lại trở thành kịch trình thám huyền huyền xyz sao? Hai kẻ này không những sống đi chết lại mà còn kèm theo thuộc tính nhân vật chính, sống dai như gián, đập mãi không chết.

“À há, hung thủ chỉ có thể là một trong ba người.” Amaimon không biết xuất hiện từ khi nào thì, đứng cạnh cửa sổ, nhìn qua mọi người trong phòng một lượt.

“Rika, loại, Lucifer, loại nốt. Đúng, chính là người, Beelzebub, người hãy mở bụng tạ tội với anh cả đi.” Hấn phán xử một cách quyết đoán, haizz, cái này là lấy công báo tư thù rồi.

“Lucifer, chạy thôi.” Beelzebub kéo tay Lucifer vẫn còn đang lưu luyến chiếc bánh ngọt nhảy qua cửa sổ. Từ góc nhìn của tôi có thể thấy cậu thiếu niên nào đó vẻ mặt không tự nhiên, mặt đỏ bừng bừng. Ôi nhìn đi, trái tim tôi đã sôi trào nhiệt huyết lên rồi nè.

Đến khi những thầy trừ tà và کیا tình mộng thì đối tượng truy đuổi đã biến mất rồi, thế nên họ liền chìa mũi dùi vào Amaimon. Trước khi đám người kia kịp tấn công, Amaimon đã ôm lấy tôi thoát ra từ đường cửa sổ.

“Mau đuổi theo, hấn ta đang giữ con tin.” Đám người phía sau nhón nháo nhộn nhạo một hồi rồi lần lượt theo gót Amaimon nhảy xuống, đều như bánh trôi nước.

Bị một đám đông đuổi giết mà Amaimon vẫn cứ cà lơ phát phơ thoải mái như không. Nhìn nét mặt của hấn thì chúng tôi giống đang đi tản bộ hơn là bị đuổi giết.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy, Amaimon, chẳng lẽ rốt cục anh cũng không thể chịu đựng được Memphisto mà làm thịt ông rồi sao? Còn cả Lucifer nữa, cậu ta...”

Hấn bóc một que kẹo, nhét vào miệng tôi, bóc tiếp một cây cho bản thân mình, rồi mới mở miệng nói: “Ta cũng chỉ vừa mới tới thế giới này, cũng không

rõ là ai làm. Chắc là đầu anh cả bị lừa thôi.”

“Vừa tới thế giới này?” Tôi bụng đầy dấu hỏi, chẳng lẽ là cản trở người khác nói chuyện yêu đương sẽ bị lừa á?! Có khi nào là chuyện yêu đương của Beelzebub và Lucifer. Ý nghĩ trong đầu tôi bắt đầu chệch hướng.

“Đúng vậy, không thấy em đâu nên ta sử dụng chìa khóa Trác Thiết đưa cho lúc trước tìm tới được đây.”

“Amaimon, cẩn thận phía trước!” Tôi kích động nhìn cô bé đang ngồi xổm ở phía trước, cái tên Amaimon lỗ mãng này, đừng có đâm vào người ta chứ.

Nguy hiểm thật! Hẳn dễ dàng phanh trước mặt cô bé.

Cô bé kia hoàn toàn không phát hiện ra nguy hiểm gần kề, ngẩng đầu lên, nở nụ cười vô cùng trong sáng với chúng tôi, đôi mắt màu rượu đỏ xinh đẹp giống như đá quý vậy.

Amaimon tốt bụng tặng cho cô bé một que kẹo.

“Anh, chị, hẹn gặp lại.” Giọng nói của cô bé còn ngọt ngào hơn cả kẹo, mang chút ngây thơ non nớt, “Em tên là Rika, hẹn gặp lần sau gặp lại.”

Lúc tôi nghe rõ tên của cô bé, Amaimon đã chạy được khoảng 30 thước, tôi rướn người nhìn qua vai của Amaimon, loáng thoáng thấy phía sau Rika có một bóng người mờ mờ, à, hình như là Iraku Sotogawa no Tsubasa nha.

Tôi kích động túm lấy cổ áo Amaimon: “Anh có nhìn thấy không, là tiểu Rika và Iraku Sotogawa no Tsubasa đó!!!”

Thế mà tên này lại chỉ “ừ” một tiếng.

Được rồi, ngay cả Lucifer và Beelzebub cũng đã ở bên nhau thì hai người này cũng phải ở bên nhau rồi. Đây chắc là thế giới HE nhì.

Nhưng sao tôi lại tới đây? Tôi cẩn thận nhớ lại...

Tắc đường ở đường cao tốc Tokyo, khắp nơi chỉ thấy xe là xe. Xe taxi tôi đi đã dừng một lúc rất lâu rồi. Bầu không khí trong xe rất yên lặng, chỉ có tiếng lao xao phát ra từ radio.

“Theo như phóng viên đưa tin từ hiện trường, trên đường cao tốc thủ đô đã xảy ra một vụ tai nạn, một chiếc xe vi phạm đã đâm phát sinh va chạm với một chiếc xe tải cỡ trung, nguyên nhân của sự cố trên vẫn đang được điều tra, rất may là không có bất cứ thương vong đáng tiếc nào xảy ra, giao thông sẽ ngay lập tức được khôi phục.” Bản tin mang đậm tính công thức hóa không khiến cho người lái xe hứng thú, anh ta lười biếng lớn ngáp dài, có vẻ không chút nào để tâm tới tin tức kia.

“Arnold, anh xem khi nào chúng ta mới có thể đi tiếp đây?” Trái chờ phải mong, tôi vẫn không chờ được tới khi giao thông khôi phục như bản tin nói, thôi, vẫn nên hỏi lái xe cho nhanh.

“Tôi sẽ khá lâu đấy.” Anh ta rút từ trong hộp để đồ ra một tờ báo, có vẻ như đã ước lượng thời gian sẵn rồi: “Trên radio có hơn một nửa là nói dối. Máy kẻ đó chỉ đưa mấy tin tức ba xàm có lợi cho mình thôi.” Anh ta nói rồi cười nhạo. Bỗng như nghĩ ra gì đó rồi bổ sung một câu: “Thời gian chờ trên đường cao tốc sẽ không tính tiền.”

“À, cảm ơn anh.” Tôi nhìn qua cửa sổ, đứng ngồi không yên.

“Thật ra cũng không phải không có cách.” Lái xe liếc qua gương, nhìn tôi rồi nói: “Chỉ là có chút khác người.”

“Khác người?”

“Cô xem, đằng kia có một lối dừng khẩn cấp cho xe taxi.” Lái xe chỉ vào phía trước nói, “Chính là chỗ đó, chỗ có biển quảng cáo kẹo que đó.”

Tôi nhìn kỹ lại, quả nhiên là ở chỗ lề đường bên trái có một khoảng trống dành cho xe taxi bị hỏng.

“Thật ra ở đó có một cái cầu thang. Cô cứ đi thẳng tới chỗ cầu thang đó. Ở đó chỉ khi nào có động đất hoặc hỏa hoạn thì mới có người đứng lối đó để chạy xuống. Bình thường cũng chỉ có nhân viên bảo dưỡng. Cô cứ đi xuống cái cầu thang đó sẽ tới được Học viện Chân Thập Tự...”

Ba mươi phút sau tôi đã đứng trước ban công phòng hiệu trưởng.

Châm dứt hồi tưởng, một ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi. Thì ra là thế, thảo nào cảnh này lại quen mắt như thế.

“Amaimon, cái chìa khóa kia có còn không?”

“Ừ, còn. Em sờ mà xem, ở túi ngực tôi ý.” Hẳn ưỡn ngực [?].

“Em thấy Memphisto Pheles vốn là loại họa di... á lộn, phải là bằng bản lĩnh của Memphisto thì không ai ám sát được ông. Cho nên hung thủ chỉ có thể là một người - Trác Thiết.”

“Trắc Thiết?” Biểu cảm ngây ngô mù mờ này của Amaimon thật đáng yêu quá~

“Chúng ta chắc đang ở trong thế giới mà nàng sáng tạo, 1 q84, vị ‘tác giả’ này nhất định đã đọc qua truyện của Murakami*.”

(*) Ở đây tác giả chỉ nói tới một nhà văn có tên (hoặc họ) là Murakami. Mình cũng không rõ vị này là vị nào nhưng có nhiều khả năng là nhà văn Haruki Murakami.

“Hả? Em cứ như thế mà vạch trần thân phận của Trắc Thiết sao. Rika, đã sẵn sàng chưa, ta chuẩn bị thoát khỏi thế giới này.” Chúng tôi tìm thấy một cánh cửa, Amaimon tra chìa khóa vào ổ. Không quan tâm tới đám người đang truy đuổi đằng sau, hắn nắm tay tôi, rời khỏi thế giới kia.

“Chỗ này là trong xe taxi?!” Tôi kinh ngạc nhìn xung quanh. Có một người vẫn đang nắm chặt tay tôi không buông. Được rồi, bây giờ cả hai người chúng tôi vẫn đang kẹt trên đường cao tốc.

“Người xác Tôi khẽ nắm lấy bàn tay Amaimon, mười ngón tay đan chặt vào nhau, Amaimon khẽ kéo đầu tôi tựa lên vai hắn. Nhìn cảnh này, lòng tôi khẽ ảm áp. [không cần phải nôn mửa đâu]

“Lần đầu tiên gặp anh, em hoàn toàn không nghĩ rằng một ngày nào đó chúng ta sẽ như thế này. Lúc ấy á, em nghĩ mình chỉ có hai con đường. Một là ôm đuôi anh, đợi mười năm sau anh rũ lòng từ bi thả em đi; hoặc là tìm một người chồng tốt, sinh một đứa trẻ, hưởng thụ nốt mười năm còn lại rồi bị anh bắt xuống địa ngục.”

“Ta có một đề nghị.” Amaimon bồng cau mày, ngắt lời tôi, “Không bằng gả cho ta đi. Rất có lời đó, đúng không?”

“Đây là câu hôn hả? Sao đơn giản vậy.” Tôi bĩu môi nhìn hắn đang đắc ý dạt dào.

“A, vậy... Em có đồng ý dù ốm yếu hay mạnh khỏe vẫn sẽ yêu ta, quý trọng ta, ở bên ta, giữ gìn trinh tiết tới khi chết không?” Hắn nghiêm trang nói.

“Anh không thấy mấy câu này quá cũ sao? Đỗi.”

“A, vậy em có đồng ý cùng với kẹo que đi bên ta tới suốt cuộc đời không?” Hắn không chút suy nghĩ nói.

“Ừm, em đồng ý.” Tuy rất đơn giản, nhưng tôi lại đồng ý rồi. [ngượng ngùng].

“Mà này, chẳng lẽ chúng ta cứ đơn giản như thế mà ở bên nhau? Không phải trong truyện có nói tình yêu giữa con người và ác ma có rất nhiều cản trở sao.” Tôi có chút bất mãn [?].

“Ngốc.” Amaimon cốc tôi một cái, “Sao ta có thể để chuyện này xảy ra chứ.”

Trong lòng, hình tượng của Amaimon đột nhiên trở nên vô cùng vĩ đại. Cũng đúng nha, sao hắn có thể để chuyện này xảy ra chứ? Hắn là ác ma Amaimon đó.

Vì thế chúng tôi sống bên nhau hạnh phúc từ đó về sau.

~ HOÀN TOÀN VẮN ~

Bạn đang đọc truyện *Kí Nhâm Khế Ước Với Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.